

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΞΤ!

ΑΡ. $\frac{48}{273}$

Εξέλιξη Παρουσία
Ανατολική Χρονική

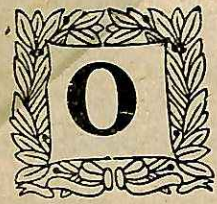

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

Ο Γκού φαινόταν, εκείνη την ημέρα, πολύ ευτυχισμένος. Γύριζε από ένα πολιτικό γεύμα, στα επιδόρπια του οποίου είχε αναπτύξει στους

έκλογές του τό προγράμμα του, υπό τις επευφημίες όλων. Τό βράδυ πάλι θα πήγαινε σ' ένα χορό, στον οποίο θα συναντούσε τη βαρόνη Στεφανία, μια σκληρόκαρδη γυναίκα, που του κάκων προσηγορίες να προσεγγίσει ένα μήνα τώρα. Μά πώς ξέρετε τι μπορούσε να συμβεί εκείνο το βράδυ, μέσ' στο χορό και μέσ' στη μουσική.

Επ' του παρόντος, ο Γκού λογάριζε να κοιμηθεί καμιά ώρα, όπως ο Ναπολέων την παραμονή μιας μεγάλης μάχης.

Μά ο Γκού, ο γέρος και πιστός υπηρέτης του, πήγε έξω και στάθηκε μπροστά του. Φαινόταν πως ήθελε να του μιλήσει...

— Έ, λοιπόν; τόν ρώτησε ο Γκού, ο οποίος τό ανέληψη.

— Παρακαλώ τόν κύριο να με συγχωρήσει... ψιθύρισε ο υπηρέτης.

— Μίλα γρήγορα.

— Ο κύριος δεν θυμάται πόσο έχει ο μήνας σήμερα;

— Όχι, Γκού, όχι...

— Σήμερα είνε η επέτειος των γεννηθλίων σας.

— Μπρά! Έκανε μόνο ο Γκού, τού οποίον τό μέτωπο σκετείνισσε.

— Άλλοτε... ξεκαλούθησε ο υπηρέτης... αυτή την ημέρα είχαμε παντού λουλούδια...

— Σήμερα όμως δεν υπάρχουν πιά, παρατήρησε ο Γκού με κάποια μελαγχολία.

— Ορίστε, είνε τότε ο γέρος υπηρέτης ξεσηκώνοντας μ' ανθοδέσμη που βρισκόταν επάνω σε μια κονσόλα.

— Πού; τόν ρώτησε ο Γκού.

— Μά, κυττάζοντας τό ταπεινό και χαμογελαστό πρόσωπο τού γέρου, κατάλαβε άμέσως και ρώτησε:

— Έσύ, Γκού...

— Ο κύριος άς με συγχωρήσει...

— Άπ' εναντίας σ' εύχοριστώ γιά τά λουλούδια σου, που μου προσέξουνταν μεγάλη εύχαρίστηση.

Και ο υπηρέτης γιά τό άξιωμα τού βουλευτού και γιά τήν καρδιά τής βαρόνης Στεφανίας ταραχθηκε με τήν ιδέα ότι κανείς άλλος δέν σέφτηκε νά τού προσφέρει λουλούδια κατά τήν επέτειον των γεννηθλίων του, έκτός από τόν πιστό του υπηρέτη. Μά ή μικρή αυτή συγκίνησης τού πέρασε γρήγορα και έλεπε στήν Γκού:

— Θέλω νά κοιμηθώ λίγο... Θα με ξυπνήσεις στις έφτά και μισή...

— Θα ήταν καλύτερα νά μή κοιμηθώ καθόλου ο κύριος...

— Γιατί, σαρφ Γκού;

— Γιατί σήμερα τό πρωί ήρθε μιά κυρία. Όταν ήμπε πός ο κύριος έχει βγει έξω, είνε: «Καλά, μόλις διατρέφει πότε τόν πός θα ξαναρθώ άπόψε στις έξι»...

— Άς εμφορεσθήναι νά με τερμινέ, γιατί έχω νά τού μιλήσω γιά μιά σπουδαία ύπόθεση... Καί, άφού

έλεπε τά λόγια αυτά, έφυγε...

— Και τόνόμα της;

— Δέν θέλω νά τό δώσω...

— Χμ! Έκανε ο Γκού. Μυστηριώδης ύπόθεση... Πού; τήν δέχτηκε, έσύ ή ο Γκού;

— Ο Γκού, γιατί, είνε ή έμπε βγει έξω... Μά μου έλεπε πός ήταν μιά γυναίκα ψηλή, μελαγχρόνη, πολύ κομψή...

— Και νομίζεις, Γκού, πός αυτή ή άγνωστη, άξίζει τόν κόπο νά μήν κοιμηθώ;

— Μά ή ώρα είνε κούλας έξι. Άν λοιπόν αυτή ή κυρία φανεί άκριβώς στό ραντεβού της, ο κύριος δέν θα προφτά σι ούτε νά ξαπλωθώ στήν πολυθρόνα του...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

— Τότε άς κάνουμε αυτή τή θυσία στήν άγνωστη θεά... Γκού, δώσε μου τίς εφημερίδες...

— Είνε ψηλή και μελαγχρόνη... Η Στεφανία όμως είνε ξανθή...

όρθια μπρός σ' ένα τραπέζι και ξεφύλιζε κάποιο λεύκωμα φωτογραφιών. Είχε γνωρίσει τά νότα της πός τήν πόρτα, έτσι πού δέν έβλεπε κανείς τίποτε άλλο παρά μιά χαριτωμένη σιλουέττα, ντυμένη με δαντελένιο φόρεμα.

— Κυρία... έλεπε ο Γκού προχωρώντας.

— Η άγνωστη γύρισε άμέσως πός αυτόν και τόν κύτταξε κατάματα. Ο Γκού έννοιωσε άμέσως ένα ηλεκτρικό τένταγμα και, γιά νά κρύψη τή βαθεία ταραχή, έκανε μιά βαθεία υπόκλιση.

— Δέν σ' άνησυχώ; έλεε εκείνη, άφού άπάντησε στό χαιρετισμό του.

— Καθόλου. Είμαι στή διάθεσί σας και σ' άς άκούω...

Τότε ή κυρία — έμυστηριακά σ' έλεω πός λεγόταν Έμμα — χάιδεψε λίγο τή γούνα τού μανδύ της, ενώ ο Γκού τήν κύτταζε από πάνω ως κάτω.

— Ήταν εκείνη, πάντοτε ώραία, πάντοτε σαγηνευτική, όπως τή πρώτη μέρα πού τή γνώρισε...

— Τώρα μάλιστα τού φαινόταν ακόμα πώ τέλεια.

— Έχετε παίξει ποτέ σας σέ κομωδία;

— Όχι! πάντοτε...

— Πολύ καλά... Αύριο λοιπόν θα ξαναπαίξετε πάλι...

— Μά σ' άς προειδοποιήσω ότι ο ρόλος σας θα είνε πολύ σοβαρός και δύσκολος ή εύτυχία...

— Όλα εξαρτώνται από τούς ήθοποιους και τό κοινό...

— Θα μ' έχεις κι έμένα ως συμπαικτρια...

— Ξέρω τήν άξια σας...

— Στήν ήθοποιική τέχνη;

— Ακούστε, έλεε εκείνη. Πρώτα είναι γιά ένα έργο αγαθοεργίας...

— Έξακολουθείτε νά έχετε αλληλογραφία με τόν πατέρα μου;

— Ναι, μά πάνε τώρα δυό βδομάδες πού δέν μου έχει γράψει...

— Έγώ όμως έλαβα χτές έπιστολή του, στήν οποία μου γράφει πός είνε καλά και πός θα έλθω αύριο με τό τραίνο των δέκα και είκοσι.

— Αύριο; έλεπε ο Γκού, μη μπορώντας νά κρύψη τήν έκπληξή του...

— Ναι, αύριο...

— Μά ο πατέρας σας δέν ταξιδεύει ποτέ...

— Είνε ήθοποιος μένος νά πάη στή Νεάπολη γιά διάφορες ύποθέσεις του

και κάνει μιά μικρή παρέκκλιση γιά νά δει έμένα και τόν αδελφό του... Αυτό όμως δέν στενοχωρεί πολύ, έλεε ή Έμμα. Πρέπει όποσδήποτε ο πατέρας μου νά μή μάθω τήν αλήθεια...

— Είνε λοιπόν άπολύτως άναγκαίο νά προσλάβουμε αυτή τήν κατάσταση και ή πολυλογία στή βοήθεια σας...

— Πρέπει νά μ' άνασχοθώ αύριο μασ, όπως έμαστε όταν π' άρχισα... Δέν πρέπει ούτε μιά κίνηση, ούτε ένας λόγος νά τού άποκαλύψη τήν αλήθεια...

— Αυτό πρέπει νά κάνουμε...

— Ό! αυτά ή Έμμα τά έλεπε με φωνή έπίσημη και σοβαρή. Ο Γκού όσαπόσ δέν τής άπάντησε άμέσως. Συλλογιστόταν.

— Είνε μιά κωμωδία, όπως βλέπετε, έπρόσθεσε σέ λίγο ή Έμμα... Μιά κωμωδία εύπλαγίας...

— Όσο γιά μένα, είμαι έτοιμος νά παίξω τό ρόλο μου, τής άπάντησε ο Γκού... Μά δέν φοβάσαστε τούς υπηρέτες;

— Θα δώσετε άδεια αύριο στό νέο σας υπηρέτη πού βρήκα στό σπίτι σας σήμερα τό πρωί. Όσο γιά τόν Γκού, αναλαμβάνω εγώ.

— Πολύ καλά. Κι αν έλθει κανείς ένοχλητικός;

— Θα κλείσετε αύριο, όλη τήν ημέρα, τήν πόρτα σας...

— Υποθέτω, έλεπε ο Γκού, ότι θα πάμε νά πάσουμε τόν πατέρα σας από τό σταθμό. Τι θα πούν λοιπόν αύτό πού θα μ' άκούει μαζύ;

— Κανείς δέν θα μ' άκούει... Θα πάμε πολύ γρήγορα με κλειστό άμάξι...

— Ο πατέρας σας θα μείνει στό σπίτι μου μιά μέρα...

— Όσο λοιπόν καλός κι' άπλοικός κι' αν είνε, δέν θ' αντίληφθώ από τήν έπίλωσι πός μένω έδώ μόνος μου;

— Κι' αυτό διορθώνεται, έλεε ή Έμμα. Θα φέρω άπάνω έδώ τά βιβλία μου, τά εργαλεία μου και τίς μουσικές μου...

— Ό! αυτά θα είνε ή σκηνοθεσία...

— Ουαί... έλεπε ο Γκού. Νά δούμε τώρα κατά πόσον θα φανούμε ίκανοί ν' άπατήσουμε τόν κ. Γκιόργκι...

— Μά ναι... θα δείχνόμαστε πολύ τρυφεροί ο ένας πός τόν άλλο...

— Όσο γι' αυτό, δέν έχουμε παρά νά ξαναθυνηθούμε τίς γελοίες ήλιθιότητες τού πρώτου χρόνου τού γάμου μας, έλεε ή Έμμα με τόνο σαρκαστικό.

— Τις έχχασα, τής άπάντησε ζωηρά ο σύζυγός της.

Κυττάζοντας κατάματα, σάν δυό μονομιάς πού άρχισαν τόν αγώνα τους.

— Εύχαριστώ πολύ, έλεε τέλος ή Έμμα. Άπόψε δέν έχω τήν άνάγκη σας και μπορείτε νά κάνετε ότι θέλετε.

— Είνε ήθοποιος μένος νά πάη στή Νεάπολη γιά διάφορες ύποθέσεις του

και κάνει μιά μικρή παρέκκλιση γιά νά δει έμένα και τόν αδελφό του... Αυτό όμως δέν στενοχωρεί πολύ, έλεε ή Έμμα. Πρέπει όποσδήποτε ο πατέρας μου νά μή μάθω τήν αλήθεια...

— Είνε λοιπόν άπολύτως άναγκαίο νά προσλάβουμε αυτή τήν κατάσταση και ή πολυλογία στή βοήθεια σας...

— Πρέπει νά μ' άνασχοθώ αύριο μασ, όπως έμαστε όταν π' άρχισα... Δέν πρέπει ούτε μιά κίνηση, ούτε ένας λόγος νά τού άποκαλύψη τήν αλήθεια...

— Αυτό πρέπει νά κάνουμε...

— Ό! αυτά ή Έμμα τά έλεπε με φωνή έπίσημη και σοβαρή. Ο Γκού όσαπόσ δέν τής άπάντησε άμέσως. Συλλογιστόταν.

— Είνε μιά κωμωδία, όπως βλέπετε, έπρόσθεσε σέ λίγο ή Έμμα... Μιά κωμωδία εύπλαγίας...

— Όσο γιά μένα, είμαι έτοιμος νά παίξω τό ρόλο μου, τής άπάντησε ο Γκού... Μά δέν φοβάσαστε τούς υπηρέτες;

— Θα δώσετε άδεια αύριο στό νέο σας υπηρέτη πού βρήκα στό σπίτι σας σήμερα τό πρωί. Όσο γιά τόν Γκού, αναλαμβάνω εγώ.

— Πολύ καλά. Κι αν έλθει κανείς ένοχλητικός;

— Θα κλείσετε αύριο, όλη τήν ημέρα, τήν πόρτα σας...

— Υποθέτω, έλεπε ο Γκού, ότι θα πάμε νά πάσουμε τόν πατέρα σας από τό σταθμό. Τι θα πούν λοιπόν αύτό πού θα μ' άκούει μαζύ;

— Κανείς δέν θα μ' άκούει... Θα πάμε πολύ γρήγορα με κλειστό άμάξι...

— Ο πατέρας σας θα μείνει στό σπίτι μου μιά μέρα...

— Όσο λοιπόν καλός κι' άπλοικός κι' αν είνε, δέν θ' αντίληφθώ από τήν έπίλωσι πός μένω έδώ μόνος μου;

— Κι' αυτό διορθώνεται, έλεε ή Έμμα. Θα φέρω άπάνω έδώ τά βιβλία μου, τά εργαλεία μου και τίς μουσικές μου...

— Ό! αυτά θα είνε ή σκηνοθεσία...

— Ουαί... έλεπε ο Γκού. Νά δούμε τώρα κατά πόσον θα φανούμε ίκανοί ν' άπατήσουμε τόν κ. Γκιόργκι...

— Μά ναι... θα δείχνόμαστε πολύ τρυφεροί ο ένας πός τόν άλλο...

— Όσο γι' αυτό, δέν έχουμε παρά νά ξαναθυνηθούμε τίς γελοίες ήλιθιότητες τού πρώτου χρόνου τού γάμου μας, έλεε ή Έμμα με τόνο σαρκαστικό.

— Τις έχχασα, τής άπάντησε ζωηρά ο σύζυγός της.

Κυττάζοντας κατάματα, σάν δυό μονομιάς πού άρχισαν τόν αγώνα τους.

— Εύχαριστώ πολύ, έλεε τέλος ή Έμμα. Άπόψε δέν έχω τήν άνάγκη σας και μπορείτε νά κάνετε ότι θέλετε.

— Είνε ήθοποιος μένος νά πάη στή Νεάπολη γιά διάφορες ύποθέσεις του

και κάνει μιά μικρή παρέκκλιση γιά νά δει έμένα και τόν αδελφό του... Αυτό όμως δέν στενοχωρεί πολύ, έλεε ή Έμμα. Πρέπει όποσδήποτε ο πατέρας μου νά μή μάθω τήν αλήθεια...

— Είνε λοιπόν άπολύτως άναγκαίο νά προσλάβουμε αυτή τήν κατάσταση και ή πολυλογία στή βοήθεια σας...

— Πρέπει νά μ' άνασχοθώ αύριο μασ, όπως έμαστε όταν π' άρχισα... Δέν πρέπει ούτε μιά κίνηση, ούτε ένας λόγος νά τού άποκαλύψη τήν αλήθεια...

— Αυτό πρέπει νά κάνουμε...

— Ό! αυτά ή Έμμα τά έλεπε με φωνή έπίσημη και σοβαρή. Ο Γκού όσαπόσ δέν τής άπάντησε άμέσως. Συλλογιστόταν.

— Είνε μιά κωμωδία, όπως βλέπετε, έπρόσθεσε σέ λίγο ή Έμμα... Μιά κωμωδία εύπλαγίας...

— Όσο γιά μένα, είμαι έτοιμος νά παίξω τό ρόλο μου, τής άπάντησε ο Γκού... Μά δέν φοβάσαστε τούς υπηρέτες;

— Θα δώσετε άδεια αύριο στό νέο σας υπηρέτη πού βρήκα στό σπίτι σας σήμερα τό πρωί. Όσο γιά τόν Γκού, αναλαμβάνω εγώ.

— Πολύ καλά. Κι αν έλθει κανείς ένοχλητικός;

— Θα κλείσετε αύριο, όλη τήν ημέρα, τήν πόρτα σας...

— Υποθέτω, έλεπε ο Γκού, ότι θα πάμε νά πάσουμε τόν πατέρα σας από τό σταθμό. Τι θα πούν λοιπόν αύτό πού θα μ' άκούει μαζύ;

— Κανείς δέν θα μ' άκούει... Θα πάμε πολύ γρήγορα με κλειστό άμάξι...

— Ο πατέρας σας θα μείνει στό σπίτι μου μιά μέρα...

— Όσο λοιπόν καλός κι' άπλοικός κι' αν είνε, δέν θ' αντίληφθώ από τήν έπίλωσι πός μένω έδώ μόνος μου;

— Κι' αυτό διορθώνεται, έλεε ή Έμμα. Θα φέρω άπάνω έδώ τά βιβλία μου, τά εργαλεία μου και τίς μουσικές μου...

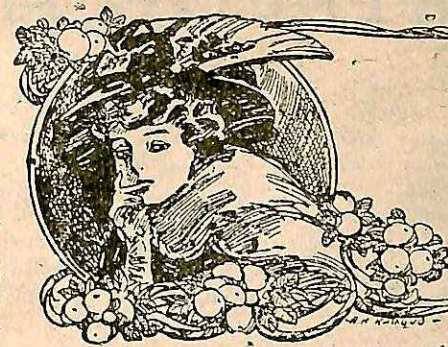
— Ό! αυτά θα είνε ή σκηνοθεσία...

— Ουαί... έλεπε ο Γκού. Νά δούμε τώρα κατά πόσον θα φανούμε ίκανοί ν' άπατήσουμε τόν κ. Γκιόργκι...

— Μά ναι... θα δείχνόμαστε πολύ τρυφεροί ο ένας πός τόν άλλο...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. LEPREUR

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΠΟΥ ΒΗΚΕ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΠΑΜΕ κι' έμείς σ' αυτή τή μάντισσα νά μ' άς πη τή μοίρα μας, έλεπε ή Άδελίνα, στόν άρραβωνιαστικό της. "Όλα όσα έχει πεί ως τώρα στούς γνωστούς μας, βγήκαν αληθινά. Είμαι περίεργη νά ιδώ, αν θα πη και σ' έμάς τήν αλήθεια... Άλβέρτε, σέ παρακαλώ, μή μου άρνείσαι αυτή τή χάρη.

— Άδελίνα, τής άπάντησε ο Άλβέρτος, δέν πιστέψα ποτέ στίς μάντισσες και στίς προφητείες τους, καθώς σού έχω πει πολλές φορές. Καί μου είνε άδύνατον νά πάρω στά σοβαρά τίς διάφορες άνοησίες πού λένε... Άν κάποτε τυχαίνει νά βγεί αληθινή μιά προφητεία, είνε άπλή σύμπτωση και τίποτε άλλο. Άφού όμως έπιμένεις τόσο πολύ, πάμε επί τέλους στήν περίεργη αυτή μάντισσα...

Η Άδελίνα, έπειτα απ' τήν καταφατική άπάντησή τού άρραβωνιαστικού της, δέν έχασε καθόλου καιρό. Πήγε στό δωμάτιό της γρήγορα-γρήγορα, φόρεσε τό καπέλλο της και τό έπανόφρι της και, σέ λίγο παρουσιάστηκε πάλι μπροστά στόν Άλβέρτο, λέγοντάς του χαμογελαστά:

— Εμπε, Άλβέρτε. Πάμε στίς μάντισσες...

— Είνε μιά κωμωδία, όπως βλέπετε, έπρόσθεσε σέ λίγο ή Έμμα... Μιά κωμωδία εύπλαγίας...

— Όσο γιά μένα, είμαι έτοιμος νά παίξω τό ρόλο μου, τής άπάντησε ο Γκού... Μά δέν φοβάσαστε τούς υπηρέτες;

— Θα δώσετε άδεια αύριο στό νέο σας υπη

Προτομή του Φραγκίσκου Γκονζάγκη, μαρκησιού της Μαντούας.

Μέσα στο Λούβρο, στην αίθουσα όπου βρίσκονται τα έργα του Λεονάρδου ντ ντα Βίντσι, υπάρχει μια προσωπογραφία γυναικός, η οποία τραβάει τα βλέμματα όλων με την ξεχωριστή γοητεία της όμορφιάς της.

Είπε το πορτραίτο της 'Ισαβέλλας της Έστις, μαρκησίας της Μάντουας, κοινιάδας της Δουκρητίας Βοργίας και συζύγου του Φραγκίσκου Γκονζάγκη.

Από το 1490, χρονολογία του γάμου της, ως το 1519, χρονολογία του θανάτου της, η 'Ισαβέλλα ήταν η γυναίκα εκείνη, η οποία πρωτοστάτησε σ' όλα τα μεγάλα πολιτικά και φιλολογικά γεγονότα της εποχής.

Η 'Ισαβέλλα παντρεύτηκε σέ ηλικία δεκάξη ετών με τον Φραγκίσκο Γκονζάγκη, έναν άνδρα εξαιρετικής άσχημίας, έναν άνδρα που έμοιαζε περισσότερο με σκύλο παρά με άνθρωπο.

Παρ' όλη όμως την άσχημία του, η 'Ισαβέλλα τον αγάπησε. Μα ήταν συγκρονωσ μια γυναίκα, στην οποία άρεσαν ή ωραίες ιδέες κι' από τέτοια πράγματα ο σύζυγός της δεν είχε ούτε... ιδέα. Η μόνη που προσφιλής ασχολίες ήταν το κνήμι και τα άλογα. Όσοι πήγαιναν να τον επισκεφθούν, τον εύρισκαν έσπλωμένο σ' ένα πολυτελές κρεβάτι. Κοντά του καθόντουσαν τρεις νεαροί ακόλουθοι, οι οποίοι ως μόνη τους ασχολία είχαν να διώχνουν τις μύγες από κοντά του, τρία κνηνιτικά σκυλιά, ένας χουσαντιμένος νάνος κι' ένα πλήθος από γεράκια του κνηνιού.

Γύρω στους τοίχους ήταν κρεμασμένα τα πορτραίτα των... σκυλιών του και των άλλων του, για τα οποία έννοιωθε εξαιρετική περιφρόνηση. Μέσα στους σταύλους του είχε 150 υπέροχα πολεμικά άλογα, που τα ζήλευαν όλοι οι άλλοι ηγεμόνιδα της εποχής εκείνης.

Κανένα πνευματικό ζήτημα δεν τον ενδιέφερε, ενώ, αντίθετος, η γυναίκα του αγαπούσε εξαιρετικά τη φιλολογία και τις ωραίες τέχνες. Γι' αυτό η γοητευτική 'Ισαβέλλα, κάνοντάς τον σύζυγό της, αποφάσισε να τον κάνει και άνθρωπο...

Μα το έργο αυτό ήταν εξαιρετικά δύσκολο, στη στιγμή που είχε να κάνει με ένα τέτοιο αγριάνθρωπο.

Έτσι συχνά άγιες φιλονεικίες ξεσπούσαν μεταξύ τους και μ' από τις

ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΣΤΗΣ

Ένα θαύμα όμορφης και αντίληψης. Ο γάμος της 'Ισαβέλλας με τον Φραγκίσκο Γκονζάγκη. Ένας τερατώδης και... σκυλίσιας σύζυγος. Πώς περνούσε τον καιρό του ο Φραγκίσκος. Κυνήγια, σκύλοι και άλογα. Η φιλονεικίες του ζεύγους. Πώς η 'Ισαβέλλα δεν... ένεχυρίασε τα κοσμήματά της. Η αίσχμαλωση του Φραγκίσκου από τους Ένετους. Η άπελευθέρωσή του από τη σύζυγό του.

άφορες των φιλονεικιών τους αυτόν ήταν το ζήτημα της ανατροφής των παιδιών τους. Η 'Ισαβέλλα ήθελε να τους δώσει φιλολογική μόρφωση και να χινοβολούσε από χαρά όταν έβλεπε πως ο γιός της Φρειδερίκος σημείωνε εξαιρετική επίδοση στα γράμματα, έχοντας ως διδάκαλό του τον περίφημο ανθρωπιστή Φραντζέσκο Βιτζίλιο. Μια μέρα μάλιστα, γράφοντας στο σύζυγό της, ο οποίος βρισκόταν στην έδρα του μαρκιζάτου, έδωκε αυτή έμμενη στην έξοχή, του έκανε μ' ένθουσιασμό και περιφρόνηση λόγο για τας προσόδους του παιδιού του. Τότε όμως αυτός της απάντησε κτηνωδώς, ότι δεν ενδιαφέρεται καθόλου για τη φιλολογική μόρφωση του γιού του, ότι ο δάσκαλος που του έδωσε εκείνη δεν του άρεσε καθόλου και ότι σε λίγο θα τον ζήτηνε κοντά του για να τον κάνει άνθρωπο.

Μια άλλη άφορη φιλονεικία των δύο συζύγων ήταν τα κοσμήματα της 'Ισαβέλλας. Οι καιροί εκείνοι ήταν πολύ δύσκολοι κι' οι πόλεμοι κι' η επιδημία είχαν αφανίσει την 'Ιταλία. Έτσι όμως και των αρχόντων τα έσοδα είχαν λιγοστέψει καταπληκτικά. Γι' αυτό, όταν ο Φραγκίσκος Γκονζάγκης θέλησε να κάνει καρδιανάλο τον αδελφό του Σιγισμόνδο και του χρεώστηκαν 7.000 δούκατα, τα οποία δεν είχε, ζήτησε από τη γυναίκα του να ένεχυριάσει τα κοσμήματά της. 'Αντί των κοσμημάτων όμως, η 'Ισαβέλλα του έστειλε την ακόλουθη επιστολή:

«Είμαι φρονικά περόθυμη να συμμορφωθώ με τις διαταγές της 'Υψηλότητός σας. Μα σκεφθήκατε, αλήθεια, πως είναι δυνατόν να παρουσιάστη η σύζυγος ενός ισχυρού αρχόντος, όπως σεις, χωρίς κοσμήματα...»

Η επιστολή αυτή έφερε άμέσως το αποτέλεσμα της κι' ο Φραγκίσκος δεν επέμεινε περισσότερο στην ένεχυρίαση των κοσμημάτων της συζύγου του.

Η 'Ισαβέλλα, εκτός των άλλων, ενδιαφερόταν εξαιρετικά για την ασφάλεια του συντρόφου της ζωής της. Όταν βρισκόταν μακριά της, έτρεμε γι' αυτόν αδιάκοπα και διαρκώς του έκανε συστάσεις πως να φυλάγεται. Μα, παρ' όλες τις συστάσεις της, ο Φραγκίσκος Γκονζάγκης δεν έλάβαινε κανένα μήτερο, γιατί ήταν γενναίος... Η άπονηρία του όμως αυτή, λίγο έλειψε να του στοιχίσει κάποτε τη ζωή. Σε μια μάχη, καθώς πολεμούσε εναντίον των Ένετων, εισέριψε έφιππος και μόνος όπλο στους αντιπάλους του και έπεσε να τους σκοτώνει αλύπητα. Στην αρχή, οι Ένετοι τ' έχασαν με την άδεια του, μα όταν συνήλθαν και είδαν πως ήταν μόνος, τον περιεκύκλωσαν

και τον αιχμαλώτισαν. Τον μετέφεραν κατόπι θριαμβευτικά στη Βενετία και τον φυλάκισαν μέσ' στην καλύτερη φυλακή του Δογικού παλατιού, της οποίας όμως έφραξαν με διπλά κάγκελλα τα παράθυρα.

Η 'Ισαβέλλα αναστάτωσε τότε γρήγορα και οργάνωσε να τον άπελευθερώσει. Έπεικέθη βασιλείς και ηγεμόνες, μα χωρίς κανένα αποτέλεσμα, γιατί οι Βενετοί, για να άπελευθερώσουν το σύζυγό της, της ζητούσαν ως όμηρο το μεγαλύτερο γιό της Φρειδερίκο. Μα η μητρική της καρδιά το άπέριψε άμέσως αυτό:

«Τό να στερηθούμε το παιδί μας— γράφει σε κάποια της επιστολή— είναι σαν να στερηθούμε την ίδια μας τη ζωή και ό,τι πολύτιμο και αγαθό έχουμε. 'Αν μάς πάρετε το παιδί μας, πάρετε μαζί και τη ζωή μας και όλα μας τ' αγαθά. Προτιμάμε να άποφύγετε τα πάντα, παρά να χωρίσουμε το παιδί μας.»

Στο τέλος η 'Ισαβέλλα κατώρθωσε να άπελευθερώσει το σύζυγό της. Μα η φιλαλαμία ενός έτους είχε μεταβάλλει τον ευρωστό και ρομαλκό αυτόν ίππότη σε ράκος. Τώρα ο Γκονζάγκης είχε αδιάκοπα την ανάγκη των περιποιησεων και της παρουσίας της συζύγου του και μόλις εκείνη άπουσάσε μια στιγμή από κοντά του, άρχισε να στενάλλει παραπονιλά.

Κατά το 1513, η μαρκησία πήγε με το σύζυγό της στο Μιλάνο. Έκει άρχισε να λανοάρε τις δουλιές της, μα και να κάνει διάφορες... συμβουλίες. Όταν οι άρχοντες της έκαναν κομπλιμέντα για τα φορέματά της, εκείνη τους άπαντούσε ζητώντας τους... Ένα φορέοιο για να το προσθέσει στην επικράτεια του συζύγου της.

Ο σύζυγός της είχε δομαστεί πελά εντελώς και έκανε ό,τι ήθελε εκείνη. Άγανθόριζε τη διανοητική της ύπαρξη και όταν στά 1519 πέθανε η μαρκησία, έγραψε γι' αυτήν: «Υπήρξε ένα πνεύμα υπέροχο, ίκανό για τα πάντα.»

Μικρά-μικρά Αρχαία Ανεκδότα

Στον Άριστοτέλη είχαν κάποτε 3-4 κάποιους τον περιέπαλζε.

—Και να με μαστιγώσουν άκου εν άπουσία μου, δεν θα θυμώσω καθόλου, άποκρίθηκε ο μεγάλος φιλόσοφος.

Ρώτησαν μιά φορά την Άρίστιππο ποιά πράγμα είχε πιο άξιοθαύμαστο στην κόσμο.

Και ο φιλόσοφος απάντησε:

—Ο έπιεικής και μετροπαθής άνθρωπος, ο οποίος ενώ ζει μέσα στην ευπάθεια, τη μογήρη και την κακοήθεια, παραμένει παρθενικός στην ψυχή του.

Η 'Ισαβέλλα της Έστις. (Πινάξ του Τισιανού)

ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΚΟΜΝΗΝΩΝ

Οι Κομνηνοί παντοδύναμοι στο παλάτι. Ο Μανουήλ αναλαμβάνει την άρχιστρατηγία. Η άρρώστεια του κι' ο δραματικός θάνατός του. Πώς σκηώθηκε έτοιμοθάνατος για να υποδεχθί τη μητέρα του και πως πέθανε μέσα στην άγκαλιά της. Ο σπαρχμός της 'Αννας Δαλασσηνής. Η συμπένια του αυτοκράτορος. Η πελεμικές άτυχίες. Η αίσχμαλωση του Ρωμανού Διγενή. Οι Κομνηνοί υπό δυσμένειαν. Μία δραματική δίχη. Με τον Έσταυρωμένο στα χέρια!... Η 'Αννα Δαλασσηνή εξορίζεται, κτλ. κτλ.

Β'. Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε πως η Εδδοκία, η χήρα του αυτοκράτορος Κωνσταντίνου Δούκα, ξαναπαντρεύτηκε, παρ' όλη την έγγραρη ύπόσχεση που είχε δώσει στον πρώτο της σύζυγο πριν πεθάνει, με τον ώραιο στρατηγό του Βυζαντίου Ρωμανό Διγενή.

Μα όλοι οι κάλλοι της Αύλης δυσχεροστήθηκαν με το γάμο αυτό και προπάντων ο Κάισαρ 'Ιωάννης Δούκας, άδελφός του πεθαιμένου αυτοκράτορος, ο οποίος έτοι παραμεριζόταν απ' τη διοίκηση του αυτοκράτορος, ο πατριάρχης και όλοι οι πολιτικοί άνδρες της χώρας, οι οποίοι με την άνοδο του Ρωμανού στό θρόνο, καταλάβαιναν πως θα επικρατούσαν οι στρατιωτικοί. Έτσι όμως οι Κομνηνοί βόηκαν την εύκαιρία να προσγγίσουν πάλι στο παλάτι, όπου η αντίληψή τους οικογένεια Δούκα είχε χάσει πάλι κάθε δύναμη. Εκτός του ότι ήταν μακροπύ συγγενείς της Εδδοκίας, έθεωρούντο άκόμη απ' όλο το λαό ως στοιχία όφελμα για το έργο της αναδιοργάνωσης της αυτοκρατορίας, που είχε ύποσχεθεί στους υπηκόους του, ανέβαινοντας στο θρόνο, ο νέος αυτοκράτορας. Η 'Αννα Δαλασσηνή μάλιστα ήταν κατακαρπούμενη για την πτώση των Δουκών και έσπευσε με προθυμία να ενισχύσει το νέο καθεστώς.

Έτσι όλη η οικογένειά της είχε κάθε εύνοια μέσ' στο παλάτι. Η μικρότερη κόρη της παντρεύτηκε με τον Κωνσταντίνο Διγενή, στενό συγγενή του βασιλέως, και έξασφάλισε τα μεγαλύτερα άξιώματα της αυτοκρατορίας για το γιό της Μανουήλ, ο οποίος έγινε διαδοχικά πρώτοπρόεδρος, κοροπαλάτης και άρχηγός των στρατευμάτων της Ανατολής. Ως άρχιστρατηγός επέτέλεσε λαμπρά κατορθώματα κι' έτσι, χάρις σ' αυτόν, το όνομα των Κομνηνών ξανάγινε άγαπητό, τόσο στο λαό, όσο και στο στρατό.

Η 'Αννα Δαλασσηνή, γεμάτη χαρά, έβλεπε τώρα τις έλπίδες της και τις φιλοδοξίες της να πραγματοποιούνται, διού της στο στρατό τον τότε γιό της, έξασφα, έφτασε στην Κωνσταντινούπολη ή έδησε ότι ο νεαρός άρχιστρατηγός είχε άρρωστήσει βαρεία στη Βιθυνία.

Άμέσως η ιδεώδης εκείνη μητέρα έτρεξε, χωρίς να λάβει υπ' όψη της ούτε άποστάσεις, ούτε έμποδια, κοντά στο προσκήφριο του άρρώστου παιδιού της. Ο Μανουήλ πάλι, ο οποίος τη λάτρευε κι' αυτός, μόλις έμυσε την άφιξή της, άν και έτοιμοθάνατος σχεδόν, συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του άπομειναν και σκηώθηκε απ' το κρεβάτι του για να την υποδεχθεί... Όταν την είδε από μακριά, έτρεξε κλονιζόμενος κοντά

της και έρχτηκε μέσα στην άγκαλιά της...

Μα η δύναμεις του είχαν έξαντληθεί πάλι... Μόλις και μετά βίας κατώρθωσε να προφέρει μερικές λέξεις, ή όποιες ήταν κι' η τελευταίες του...

Ο δυστυχισμένος νέος ζήτησε ως στεφνή χάρη να τον θάψουν μέσα στον ίδιο τάφο, όπου θα έθαβαν και τη λατρευτή και τρισεβάστη μητέρα του, όταν θα πέθανε μια μέρα κι' αυτή...

Έπειτα έγειρε άργα στην άγκαλιά της και, σ' ένα τελευταίο φίλημα, παρέδωσε την ψυχή του σ' αυτήν που του είχε δώσει τη ζωή.

Τό δραματικό αυτό έπεισόδιο φανερώγει καλύτερα από κάθε άλλο το βαθύ σεβασμό και την τρυφερή στοργή που η 'Αννα Δαλασσηνή, η άσύγκριτη αυτή μητέρα, είχε έμπνευσει στα παιδιά της.

Ο θάνατος του Μανουήλ ήταν ένα σκληρό πλήγμα για τη μητέρα του... Έκτός από την άφάνταστη δόνηση που της είχε προκαλέσει ή άπώλειά του, είδε συγκρονωσ όλες τις μεγάλες έλπίδες που είχε σπρώξει στο νεαρό αυτό στρατηγό να καταστρέφονται.

Παρ' όλη όμως την άπελπισία της, ή 'Αννα Δαλασσηνή δέχτηκε καρτερικά το χτύπημα της Μοίρας... Ένας Κομνηνός είχε πεθάνει, έπρεπε ένας άλλος να πάρη τη θέση του, να συνεχίσει το έργο του και να έξασφαλίσει τα μεγάλα προσιμένα της ένδόξου οικογενείας του...

Άποφάσισε λοιπόν να στείλη άμέσως ως άντικαταστάτη του πεθαιμένου παιδιού της στο στρατό τον τότε γιό της, το νεαρό 'Αλέξιο. Μα ο αυτοκράτορας αυτή τη φορά λυπήθηκε τη φτώχη της μητέρας και όταν ο νεαρός 'Αλέξιος παρουσιάστηκε μπροστά του για να του ζήτηση την άδεια να φύγη για την Ασία, του είπε:

—Δεν πρέπει ή μητέρα σου να μείνη δλομόναχη μέσα στην άπείρανη θλίψη της... Δεν θέλω στον πόνο που τη σπαράζει για το θάνατο του άδελφού σου να προσθέσω και τον πόνο του δικού σου άποχωρισμού...

Και ξανάστειλε το νεαρό ευγενή κοντά στην πονεμένη 'Αννα Δαλασσηνή... Έξασφα όμως, έπειτ' από λίγον και

ρό στα 1071, ή κατάσταση στο Βυζάντιο μετεβλήθη έντελώς και έφτασε ή επανάσταση που έξεραγή κατά το έτος αυτό, για να καταστραφή όλο το έργο, που ή 'Αννα τόσο ύπομονετικά είχε επιτελέσει ως τότε.

Είπε γνωστά από την ιστορία τα δραματικά γεγονότα του έτους αυτού. Ο αυτοκράτορας Ρωμανός, πολεμώντας τους Τούρκους στην Ασία, νικήθηκε κατά κράτος απ' αυτούς στο Μαντζικέρτ κι' έπεσε αιχμάλωτος στα χέρια του Σουλτάνου. Αυτό έφτασε για να έξασπασουν στην Αύλη του Βυζαντίου όλα τα πάθη και τα μύση που ύπεβασαν ως τότε εναντίον του άτυχου εκείνου νεαρού. Έτσι το κόμμα των Δουκών έποφελήθη της περιστάσεως, τον εκήρυξε έκπτωτο και, όταν ο Ρωμανός άπελευθερώθηκε απ' την αιχμαλωσία του, δεν έδωκε

πτασε καθόλου να του κληρώσει άγριο και άμειλιτο πόλεμο, σάν να ήταν έχθρος της ύποστροφής των Κομνηνών, οι όποιοι, παρ' όλη την πτώση τους, έξασπασαν να έλιν παύσχυροι, και έτσι ύποχρεώθηκε να τους άνακαλέσει απ' την έξορία. Για να έξασφαλίση μάλιστα καλύτερα την ύποστροφή τους, προσέφερε στον 'Ισαάκ, το μεγαλύτερο γιό της 'Αννας, ως σύζυγο μια έξαδέλφη του νεαρού αυτοκράτορος, και την άρχηγία του στρατού της Ανατολής.

Ο 'Ισαάκ δέχτηκε και τη σύζυγο και την άρχιστρατηγία και, φεύγοντας για τη νέα του θέση, πήρε μαζί του και το μικρότερο άδελφό του 'Αλέξιο.

Η δόξα και ή τύχη της οικογενείας των Κομνηνών ήταν πάλι έξασφαλισμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Των γερόντων τα κανάκια πάρες είναι και φαριμάκια.

—Φίλε μου στην ανάγκη μου κι' έχω αρέ μου στη χαρά μου.

—Μη φορείς με που κοιτάω, δες την ίσα μου τη μοίρα.

—Η δέσπο τ' άρχοντάουλο ή μνή το μαγαζιεύει.

—Όσοι φορούν μαχαίρι, δεν είναι και μαγέροι.

—Όσοι μοιάζουν συμπεθεριάζουν.

—Τα έξνα εύκολογάριαστα.

κλίνον ύπερ της άφωσσεώς της. Οι άλλοι όμως, οι όποιοι ήσαν και περισσότεροι, φοβήθηκαν μήπως προκαλέσουν την όργη των Δουκών και την καταδίκασαν σ' έξορία και σε περιορισμό μαζί με τα παιδιά της σε μια απ' τις πονηροτηνούς...

Η δυσμένεια όστόσο, στην όποια περιέπεσαν, έπειτ' από την καταδίκη αυτή, οι Κομνηνοί, ύπηρε πολλή σύνταμη. Ο μεγαλύτερος έχθρός τους, ο Κάισαρ 'Ιωάννης Δούκας, ο όποιος είχε άντικαταστήσει το Ρωμανό και την Εδδοκία στη διακυβέρνηση της αυτοκρατορίας, μάλλωσε έπειτ' από λίγον καιρό με τον άνηφό του αυτοκράτορα Μιχαήλ VII — το γιό δηλαδή της Εδδοκίας, ο όποιος είχε ένθρονωθεί έντοματάς — και άναγκάστηκε ν' άποσπρή από την αύλη για να καταφύγη στα κτήματά του στην Ασία... Τότε το καθεστώς αίσθανθηκε την ανάγκη της ύποστροφής των Κομνηνών, οι όποιοι, παρ' όλη την πτώση τους, έξασπασαν να έλιν παύσχυροι, και έτσι ύποχρεώθηκε να τους άνακαλέσει απ' την έξορία. Για να έξασφαλίση μάλιστα καλύτερα την ύποστροφή τους, προσέφερε στον 'Ισαάκ, το μεγαλύτερο γιό της 'Αννας, ως σύζυγο μια έξαδέλφη του νεαρού αυτοκράτορος, και την άρχηγία του στρατού της Ανατολής.

Ο 'Ισαάκ δέχτηκε και τη σύζυγο και την άρχιστρατηγία και, φεύγοντας για τη νέα του θέση, πήρε μαζί του και το μικρότερο άδελφό του 'Αλέξιο.

Η δόξα και ή τύχη της οικογενείας των Κομνηνών ήταν πάλι έξασφαλισμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Των γερόντων τα κανάκια πάρες είναι και φαριμάκια.

—Φίλε μου στην ανάγκη μου κι' έχω αρέ μου στη χαρά μου.

—Μη φορείς με που κοιτάω, δες την ίσα μου τη μοίρα.

—Η δέσπο τ' άρχοντάουλο ή μνή το μαγαζιεύει.

—Όσοι φορούν μαχαίρι, δεν είναι και μαγέροι.

—Όσοι μοιάζουν συμπεθεριάζουν.

—Τα έξνα εύκολογάριαστα.

Γ'.

ΣΤΑ προηγούμενα φύλλα μιλήσαμε για τις συνθήκες, υπό τις οποίες γεννήθηκε και μεγάλωσε η Μαρία-Άννα Γκραπέν, η κατόπιν περίφημη Μαρίον Ντελνόρμ. Είδαμε ακόμα πως γνωρίστηκε με το νεαρό Έρρίκο, τον φημισμένο αльтиστή του Σαλόν-Μάρν, ο οποίος ανέλαβε να της παραδίδει μαθήματα.

Οι δυο νέοι συμφώνησαν μόνοι τους την τιμή των μαθημάτων κι' έτσι ο Έρρίκος άρχισε τις παραδόσεις στη χαϊτωμένη του μαθήτριά, η οποία πολύ γρήγορα σημείωσε μεγάλες προόδους.

Η Μαρία-Άννα ήταν τότε δεκαέξη χρόνων μά, ψηλή και καλοφτιαγμένη καθώς ήταν, έκανε την εντύπωση γυναίκας. Η όμορφιά της ήταν καταπληκτική και κανείς δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στα θέλγητρά της.

Ο Έρρίκος πάλι είχε κλείσει τα είκοσιπέντε του χρόνια κι' ήταν πολύ όμορφο παλληκάρι.

Τα μαθήματά τους τα παρακολουθούσε κι' η κυρά Μπερτράν, μα τις περισσότερες φορές, η γοργά παιδαγωγός νόσταζε κι' αποκοιμιόταν κι' έτσι οι δυο νέοι περνούσαν όλο μπορούσαν πιο εύχρηστα τις ώρες τους. Ο Έρρίκος, με την πρόφαση ότι ήθελε να δείξει στη μαθήτριά του την τέχνη του, έβρισκε σε κάθε στιγμή ευκαιρία να της πιάσει τα χέρια κι' η Μαρία-Άννα έκανε όσο μπορούσε πιο πολλά λάθη για να του δίνει τις ευχαριστες αυτές.

Έτσι, σιγά-σιγά ένα τρυφερό και φλογερό ειδύλλιο άρχισε να γεννιέται μέσα στις καρδιές τους.

Ένα βράδυ τέλος, μετά το μάθημα, ο Έρρίκος, αντί να φύγει και να γυρίσει στο σπίτι του, διευθύνθηκε σ' ένα γειτονικό λειβάδι, μαζεύει εκεί μερικά λουλούδια κι' έκανε ένα χαριτωμένο μπουκετάκι.

Έπειτα ξαναγύρισε στο σπίτι του Γκραπέν και, βλέποντας πως δεν ήταν κανείς εκεί, χώθηκε μέσα στον κήπο και πήγε και στάθηκε κάτ' απ' το παράθυρο της Μαρίας. Της πέταξε μερικά πετραδάκια και την έκανε να προβάλει σ' αυτό ανήσυχη. Μά, μόλις τον είδε, ήσυχασε κι' άρχισε να του χαμογελάει προκλητικά.

Τότε ο Έρρίκος, παίρνοντας θάρρος, σκαρφάλωσε στο παράθυρο και της προσέφερε το μπουκετάκι. Έκείνη τον πήρε στα χέρια της, το κούτσε λίγο και το έφερε στα χείλη της, ενώ συγχρόνως έδινε το άλλο χέρι της στο νεαρό μουσικοδιδάκαλό της.

Αυτό έφτασε... Ο Έρρίκος χωρίς να χάνει καιρό, πήδηξε μέσα στο δωμάτιο, την αγκάλιασε σφιχτά και τη φίλησε στο στόμα.

Έκείνη έκανε πως θυμώνει, πως θέλει να τον διώξει, αλλά τα μάτια της έλεγαν το αντίθετο...

Πριν όμως επαναληφθεί για δεύτερη φορά το φλογερό εκείνο φίλημα, οι δυο φίλοι αναγκάστηκαν να χωριστούν, γιατί ακούστηκαν τα βαριά βήματα του κυρ Γκραπέν στη σκάλα της εισόδου.

Την άλλη μέρα όμως αποζημιώθηκαν με το παραπάνω... Ο Έρρίκος φίλησε αυτήν τη φορά τη μαθήτριά του, όχι μόνο στο στόμα, αλλά και στα μάτια, στα μάγουλα, στο λαιμό

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ MARION ΝΤΕΛΝΟΡΜ

κι' εκείνη, όχι μόνο δεν έφερε πια καμιά αντίρρηση, αλλά και του ανταπέδωσε τα φιλήματα του...

Την τρίτη μέρα επανηλθόνταν πάλι τα ίδια κι' επί πλέον αντάλλαζαν όρκους αιωνίας αγάπης και πίστους, μολονότι η Μαρία καταλάβαινε καλά πως η αγάπη της για τον Έρρίκο ήταν μια αρχή μόνο, μια πρώτη γνωριμία με τον έρωτα...

Την τετάρτη μέρα τα πράγματα πήραν περισσότερο δρόμο... Έπειδή η κυρά Μπερτράν είχε αποκοιμηθεί όπως πάντα στο δωμάτιο του μαθημάτος κι' υπήρχε φόβος να την ξυπνήσουν με τα δυνατά φιλήματα τους, οι δυο νέοι αγκάλιαστηκαν... και αποτραβήχτηκαν στο διπλανό δωμάτιο.

Το δωμάτιο αυτό ήταν η μισρούλα, αλλά χαριτωμένη και κατασκευασμένη με τέτοια κρεβατοκάμαρα της Μαρίας.

Καθώς ο Έρρίκος την κρατούσε σφιχταγκαλιασμένη κι' είχε ενώσει τα χείλη του με τα δικά της, σε μια στιγμή την άφησε, τραβήχτηκε πίσω κατάχλωμος, με τα μάτια του καρφωμένα σε μια προσωπογραφία κρε-

Η Μαρία-Άννα πήρε το μπουκετάκι στα χέρια της...

μασμένη πάνω απ' το παρθενικό κρεβάτι της Μαρίας...

Τί είχε συμβεί λοιπόν; Απλούστατα, ο νέος είχε δει την εικόνα της πεθαιμένης μητέρας της Μαρίας και θυμήθηκε πόσο τον είχε προστατήσει η καλή αυτή γυναίκα, όταν ακόμα ήταν παιδί φτωχό, χωρίς μητέρα, μ' ένα πατέρα άγριο και μεθυστο. Θυμήθηκε ακόμα ότι κάθε φορά που ο πατέρας του, μεθυσμένος, ήβλε να τον δείρει, σ' αυτή κατέφυγε για να γλυτώσει τις ξυλίες...

Όλες αυτές η αναμνήσεις σκότισαν το μυαλό του και γι' αυτό έβλεπε τώρα τρομαγμένος και ταραγμένος την εικόνα της μακαρίτισσας μητέρας της Μαρίας.

Τού φάνοταν πως από στιγμή σε στιγμή η εικόνα αυτή θα ζωογότανε και θα του έλεγε με παρόνοιο:

«Έρρίκο, ξέχασες τόσο καλά που σου έκανα και θέλεις τώρα να κάνεις τέτοιο κακό στο παιδί μου...»

«Έντομεταξύ, η Μαρία-Άννα τον είχε πληγώσει πάλι, διώνοντας τα φίλιά του. Μά ο Έρρίκος την έσπρωξε απότομα και τις φώναξε:

«Όχι!... Όχι!...»

—Τί έχεις; τον ρώτησε εκείνη, κάπως πειστωμένη γιατί της χαλούσε το κέφι.

—Έχω... τραύλισε ο Έρρίκος, έχοντας πάντα κοφωμένο το βλέμμα του στην εικόνα. «Έχω... Άκου, Μαρία... Σου ζητώ συγγνώμη, για ότι έγινε ως τώρα!... Συγγνώμισε με!...»

—Μά τί έπαθες;... Τί έχεις;... φώναξε πάλι η Μαρία, απλώνοντας προς αυτόν με λαχάρα τα χέρια της.

«Όχι!... Όχι!... Άς σταματήσουμε ως εδώ... Δεν μπορούμε ν' αγκαλιάσουμε τη στιγμή που έχω εμένα στωχός και δεν μπορώ να γίνω σόζυγός σου... Χαίρε... Χαίρε, Μαρία-Άννα... Σ' αφήνω για πάντα...»

Και, λένοντας τα λόγια αυτά, το τίμιο παλληκάρι, έφυγε τρέχοντας κι' αφήνοντας τη Μαρία-Άννα κατάπληκτη...

Την άλλη μέρα αναχώρησε για το Παρίσι, ελπίζοντας να κάνει εκεί την τύχη του.

Πολύ άργότερα κατάλαβα—διηγείτο η Μαρίον Ντελνόρμ, έπειτα από μερικά χρόνια, σε κάποια φίλη της—τη θυσία και την τίμια συμπεριφορά του Έρρίκου... Τη στιγμή που έχω ήμουν έτοιμη να του παραχωρήσω τα πάντα, αυτός έφυγε, μη θέλοντας να καταχρασθή την ελευθερία μου και την αγνοία μου...

«Η αλήθεια είναι ότι λυπήθηκα πολύ για την αναχώρησή του φίλου μου, τόσο πολύ μάλιστα, ώστε έγραψα στη νουά μου, την κόμησση ντε Σαιντ-Εβρέμν, την οποία δεν είχα δει ποτέ μου ως τότε, αλλά με την οποία αλληλογραφούσα ταχτικά, παρακαλώντας την να με πάρει κοντά της στο Παρίσι...

«Στην επιστολή μου δεν έλαβα καμιά απάντηση, αλλά, έπειτα από δεκαπέντε μέρες, ένας έμπιστος υπηρέτης της κόμησσης έφτασε στο Σαλόν, με μια επιστολή της προς τον πατέρα μου, δια της οποίας με ζητούσε να με φιλοξενήση κοντά της για πέντε-έξι μήνες...

«Ο πατέρας μου διάταξε στην αρχή, αλλά, βλέποντας τη χαρά που μου προκάλεσε η πρόσκληση αυτή,

δεν θέλησε να με λυπήσει, αλλά μου έδωσε την άδεια να φύγω, λέγοντας: «Πήγαινε στο Παρίσι, αφού το θέλεις τόσο... Άλλ' αν θέλεις να με ξαναδείς ζωντανό, μην άργήσεις να γυρίσεις...

«Τού υποσχεθήκα ότι ή παρουσία μου δεν θα βαστούσε περισσότερο από πέντε μήνες και θ' αραπούσα την ύπνο... τρεις εβδομάδες μετά την άφιξή μου στο Παρίσι, δεν έμαθαινα τον ξαφνικό θάνατό του... Τον έλαψα πολύ γιατί τον αγαπούσα, όσο σχεδόν με αγαπούσε κι' αυτός και ποτέ μου δεν θ' ξεχάσω τις τρυφερότητές του και τις φροντίδες του για μένα... Τώρα όμως δεν είχα πια κανένα στον κόσμο και ήμουν ελεύθερη να κάνω ό,τι θέλω...

«Επίσης ήμουν πλούσια και αγαπούσα πολύ την πολυτέλεια, τις διασκεδάσεις, τον έρωτα...

«Πού άλλου λοιπόν, μπορούσα να βρω ό' αυτό εκτός από το Παρίσι;...

«Έτσι έμεινα όριστικά στο Παρίσι...

«Όσο για τον μουσικοδιδάκαλό μου Έρρίκο, για τον οποίο είχα φύγει απ' την πατρίδα μου, τον συνάντησα στο Παρίσι, όταν πια είχα συναναστραφεί πολλούς μεγάλους άρχοντες, αλλά μου φάνηκε πολύ χωριάτης, συγκρινόμενος προς αυτούς...

«Ο φτωχός ο Έρρίκος!...

«Απ' αυτό φαίνεται, πως είχε πολύ ήλιθιο να δείχνεται κανείς μερικώς φερός τιμίου...

Καταντάει στο τέλος να τον περιπαίζουν...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

Μια μέρα, ο περίφημος κυνικός φιλόσοφος Διογένης, συνάντησε στο δρόμο του έναν παλαιστή, ο οποίος είχε γίνει γιγαντός. Τού είπε λοιπόν, για να τον πειράξει:

—Αλλάξες επάγγελμα για να... ξαπλώνης εύκολότερα στη γη του έθνους σου;

«Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας Μπουαλώ, όταν κάποτε τον ρώτησαν ποιά διαφορά υπάρχει μεταξύ νεκρού και παραλυτικού, αποκρίθηκε:

—Ο παραλυτικός είναι νεκρός που πάσχει. Ο νεκρός είναι παραλυτικός που δεν πάσχει.

Ο Σατωβριάνδος έδωσε κάπου τούδε εξής όρισμούς του λουλουδιού:

—Το λουλούδι είναι το παιδί της αυγής, η χάρη της άνοιξης, το θέλητρο των παρθένων, η αγάπη των ποιητών...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεσφύρος 'Αλεξάνδρας 208. Αναλαμβάνονται παντός είδους δικασικά υποθέσεις παρ' άπαισι τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδιότης: Πορολογιστική, Δικονητική και εν γένει Οικονομικά υποθέσεις. 'Όροι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η αγελάδα, που αντί για γάλα, βγάξει... βούτυρο! Όπου καταρρίπτεται η θεωρία του Δαρβίνου. Η μικροσκοπική ζυγαριά, με την οποία θα ζυγιστή η Γη!... Πόσο ακριβώς είναι το βάρος του πλανήτη μας. Μια μεγάλη εφεύρεσις. Πώς δεν θα βουλιάζουν πια τα πλοία. Η μουσική και η αγελάδες. Μια ανθρωποσυντήριος εφεύρεσις. Πώς θ' ανασταίνονται όσοι παθαίνουν ασφυξία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποιος κτηματίας στην

Ουαλλία έχει μια αγελάδα, ασφαλώς μοναδική

στον κόσμο και εξαιρετικά πολύτιμη. Απλούστατα, η αγελάδα αυτή, έγκαιρα στο ότι, αντί για γάλα, βγάξει... βούτυρο! Η μάλλον κάθε φορά που την αμείγουν, βγάξει ένα γάλα ζυγνημένο, ακριβώς όπως το χτυπούν οι γαλακτίδες, όταν θέλουν να το μεταβάλλουν σε βούτυρο.

Έτσι, η γυναίκα του κτηματία, μόλις τελειώσει το άμμεγμα, δεν έχει να κάνει τίποτε άλλο παρά να ρίξει το περίεργο αυτό γάλα στο μηχανήμα που χωρίζει το βούτυρο απ' το αποδοτυρωμένο ύρρο.

Επανειλημμένως ως τώρα έχει γίνει χημική ανάλυση του βουτύρου αυτού κι' αποδείχτηκε ότι δεν έχει απολύτως καμιά διαφορά απ' το συνηθισμένο βούτυρο που φτιάχνουν οι γαλακτίδες και τα ειδικά εργοστάσια.

Πώς όμως συμβαίνει αυτό και πως αντί γάλακτος βγαίνει βούτυρο, αυτό δεν καταρώθηκε να εξακριβώσει η επιστήμη.

Ένας Ρώσος βιολόγος εξέδωσε τελευταία ένα βιβλίο, δια του οποίου υποστηρίζει πως η περίφημη θεωρία του Δαρβίνου ότι ο άνθρωπος συγγενεύει με τον πίθηκο και κατάγεται απ' αυτόν, επειδή έχει πολλές ομοιότητες μαζί του, δεν είναι καθόλου όρθη. Ο Σεντέφφ—έτσι λέγεται ο Ρώσος αυτός βιολόγος—έπειτα από πολυετείς παρατηρήσεις που έκανε, εξακρίβωσε ότι το ανθρώπινο έμβρυο δεν μοιάζει καθόλου σε τίποτε με τα έμβρυα των πιθήκων, όπως έπίσης και τα νεογνά των ανθρώπων δεν έχουν καμιά ομοιότητα με τα νεογνά των πιθήκων!...

Έπειτα από επτά έτών κοπιώδη εργασία και συστηματικά πειράματα, ο Άγγλος μηχανικός και γεωμέτρης Π. Κέυλ κατόρθωσε να κατασκευάσει μια ζυγαριά με την οποία, απλούστατα, εξύψωσε τη... Γη και εξακρίβωσε το ακριβές βάρος της. Έπειτα απ' αυτό, βλοι ασφαλώς θα φαντάζεστε ότι η ζυγαριά αυτή είναι κάτι τεράστιο και αφαντάστο: μεγάλο. Έ, λοιπόν, η ζυγαριά του δόκτορος Κέυλ είναι μικροσκοπική, το δε κυριότερο εργαλείο της, με το οποίο ακριβώς έγινε η ζύγιση του πλανήτη μας, είναι μια εξαιρετική λεπτή χορδή πάχους δυο χιλιοστών του εκατοστού του μέτρου. Η χορδή αυτή είναι τόσο ελαστική, ώστε φυλάσσεται μέσα σ' ένα δωμάτιο με θερμοκρασία από μετρίον άρμέ, για να μην επηρεάζεται από το τρεμάλλισμα των τοίχων.

Με τη ζυγαριά που κατασκεύασε ο Κέυλ, κατόρθωσε να εξακριβώσει ότι το βάρος της γης είναι εξ' επτάκις διεκατομμύριων τόννων.

Μια απ' τις πιο σημαντικές εφευρέσεις της εποχής μας είναι ασφαλώς κι' αυτή που έκανε τελευταία ένας Γάλλος μηχανικός—ναυπηγός, ο Ιωσήφ Σαρτραίν, και χάρις στην οποία τα αεροπλοία δεν θα βουλιάζουν πια. Ο Σαρτραίν παρουσάζει την εφεύρεσή του σε μια μεγάλη ύπερωκεανίου αεροπλοία, οι μηχανικοί της οποίας την έθεσαν υπό δοκιμασίας. Και, κατά τη δοκιμή αυτή, απέδειχθη αποτελεσματική. Για το πείραμα χρησιμοποιήθηκε ένα μικρό μοντέλο ύπερωκεανίου μήκους 1 μέτρου, απ' αυτό που φτιάχνουν οι ναυπηγοί ως μοντέλα.

Από λοιπόν εφεύρεση τη νέα εφεύρεση στο μοντέλο αυτό, το έβαλαν σε μια δεξαμενούλα, στην οποία με ειδικά μηχανήματα άρχισαν να δημιουργούν κύματα ζωής, δηλαδή μια μικρογραφία τρικυμίας.

μα των τοίχων.

Με τη ζυγαριά που κατασκεύασε ο Κέυλ, κατόρθωσε να εξακριβώσει ότι το βάρος της γης είναι εξ' επτάκις διεκατομμύριων τόννων.

Μια απ' τις πιο σημαντικές εφευρέσεις της εποχής μας είναι ασφαλώς κι' αυτή που έκανε τελευταία ένας Γάλλος μηχανικός—ναυπηγός, ο Ιωσήφ Σαρτραίν, και χάρις στην οποία τα αεροπλοία δεν θα βουλιάζουν πια. Ο Σαρτραίν παρουσάζει την εφεύρεσή του σε μια μεγάλη ύπερωκεανίου αεροπλοία, οι μηχανικοί της οποίας την έθεσαν υπό δοκιμασίας. Και, κατά τη δοκιμή αυτή, απέδειχθη αποτελεσματική. Για το πείραμα χρησιμοποιήθηκε ένα μικρό μοντέλο ύπερωκεανίου μήκους 1 μέτρου, απ' αυτό που φτιάχνουν οι ναυπηγοί ως μοντέλα.

Από λοιπόν εφεύρεση τη νέα εφεύρεση στο μοντέλο αυτό, το έβαλαν σε μια δεξαμενούλα, στην οποία με ειδικά μηχανήματα άρχισαν να δημιουργούν κύματα ζωής, δηλαδή μια μικρογραφία τρικυμίας.

Μολονότι δε τα κύματα το σκέπαζαν εντελώς, το μοντέλο βυθίζταν μόνο τρεις-πέντε πόντους κι' αμέσως κατόπι ξαναεβάζανε επάνω στην επιφάνεια—σαν φερός. Εκτός αυτού, τοποθετούσαν επάνω στο μοντέλο ένα βάρος μεγάλο, μεγαλύτερο απ' αυτό. Το μοντέλο βουλιάζε, αλλά μόλις τραβούσαν το βάρος ξαναεβάζανε πάλι στην επιφάνεια. Έπειτα απ'...

Η έκρηξη επιστήμη πλουτιστήκε τελευταία με μια καινούργια εφεύρεση που ποσοδίζει να σώση τη ζωή πολλών γηλαδών ανθρώπων. Είναι ένα μηχανήμα που ανασταίνει τους νεκρούς, ή τουλάχιστον γλυτώνει κυριολεκτικώς μέσα από τα δόντια του Χάρου αυτού: που παθαίνουν ασφυξία, ή αναπνέονται απ' τη θάλασσα πνιγμένοι.

Όταν ένας άνθρωπος πάθει από ασφυξία, τον τοποθετούν μέσα στη μηχανήμα αυτό που είναι ερωτητικά κλεισμένο, αφήνοντας έξω μόνον το κεφάλι του. Ειδικά εργαλεία του κάνουν επί ώρες πολλές μεθοδικές εντριβές σε διάφορα μέρη του σώματος, προκαλώντας έτσι την λειτουργία τεχνητή αναπνοής. Χάρις σ' αυτήν, ο ασφυξισμένος αρχίζει ν' αναλαμβάνει τις αισθήσεις του και ν' αναπνέει στην αρχή σιγά-σιγά και έπειτα πιο γρήγορα και πιο έντονα, ως ότου συνέχεται εντελώς.

την επιτυχία αυτή των πειραμάτων, η εταιρεία απεφάσισε να εφαρμόσει στα πλοία την εφεύρεση του Σαρτραίν.

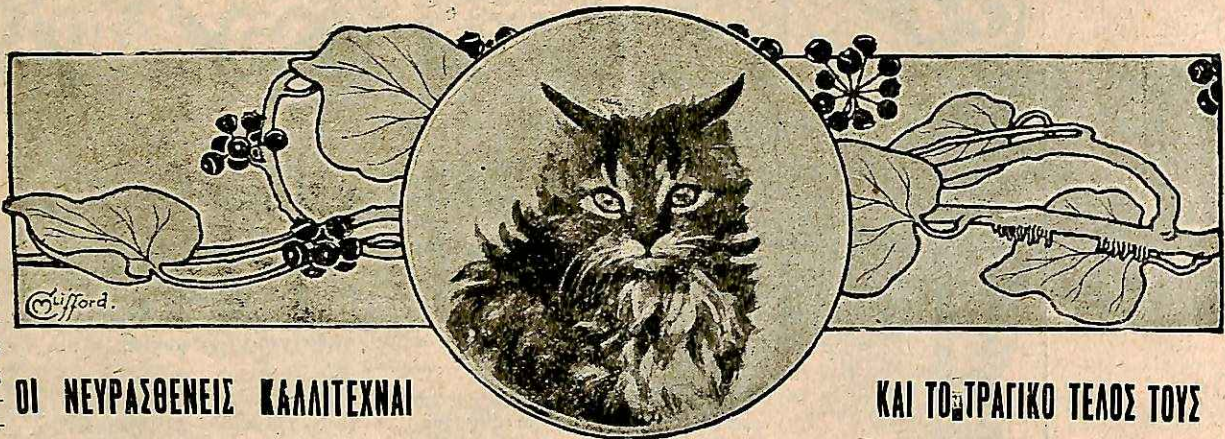
Έδω και κάμποσον καιρό, ένας Άγγλος κτηματίας σά περφόρα της Λίδερπουλ δεν ήξερε τί να κάνει με τις αγελάδες του που φαινότουσαν άρρωστες και κουφές. Μια μέρα, καθώς τις κούταζε στενωχούμενος, τις είδε έξαφνα να πηγαίνουν στην άκρη του λειβάδιού του, να σηκώνουν τα κεφάλια τους επάνω απ' το μονοκόττο και ν' αφοσυγχάζωνται τη μουσική του ραδιοφώνου του διπλανού του κτηματία. Φαινότουσαν κατευχαριστήμενες. Τότε μια ξαφνική έμπνευσις ήρθε στον ιδιοκτήτη τους. Έπρεζε αμέσως, άγροσε κι' αυτός ένα ραδιόφωνο, το εγκατέστησε μέσα στο κτήμα του και το έβαζε να λειτουργή πωρί και βράδυ, τις ώρες που έμεναν τις αγελάδες του. Αμέσως έγινε το θαύμα! Τα ζώα, μόλις άκουσαν το ραδιόφωνο, φάνηκαν σαν να ανήλωσαν γονήθηκαν. Εγύρισαν όλες τα κεφάλια τους προς το μεγάφωνο και άκουαν μ' ευχαρίστηση, στέκοντας ήσυχα για να τις αμείγουν. Το πρωί εκείνο ο Ουίλλιαμ Γκράιη—έτσι λέγεται ο κτηματίας—μαζεύε τόσο γάλα, όσο καμιά άλλη φορά. Εκτός δε αυτού, όταν έδοκίμασε το γάλα, είδε ότι ήταν εξαιρετικά νόστιμο. Από τότε σ' όλες τις εκθέσεις της γαλακτοκομίας παίρνει πάντοτε τα πρώτα βραβεία για την μοναδική καλή ποιότητα του γάλακτος του που είναι, όχι μόνον νοστιμώτατο, αλλά και πλουσιώτατο σε βιταμίνες.

Η έκρηξη επιστήμη πλουτιστήκε τελευταία με μια καινούργια εφεύρεση που ποσοδίζει να σώση τη ζωή πολλών γηλαδών ανθρώπων. Είναι ένα μηχανήμα που ανασταίνει τους νεκρούς, ή τουλάχιστον γλυτώνει κυριολεκτικώς μέσα από τα δόντια του Χάρου αυτού: που παθαίνουν ασφυξία, ή αναπνέονται απ' τη θάλασσα πνιγμένοι.

Όταν ένας άνθρωπος πάθει από ασφυξία, τον τοποθετούν μέσα στη μηχανήμα αυτό που είναι ερωτητικά κλεισμένο, αφήνοντας έξω μόνον το κεφάλι του. Ειδικά εργαλεία του κάνουν επί ώρες πολλές μεθοδικές εντριβές σε διάφορα μέρη του σώματος, προκαλώντας έτσι την λειτουργία τεχνητή αναπνοής. Χάρις σ' αυτήν, ο ασφυξισμένος αρχίζει ν' αναλαμβάνει τις αισθήσεις του και ν' αναπνέει στην αρχή σιγά-σιγά και έπειτα πιο γρήγορα και πιο έντονα, ως ότου συνέχεται εντελώς.

Όταν ένας άνθρωπος πάθει από ασφυξία, τον τοποθετούν μέσα στη μηχανήμα αυτό που είναι ερωτητικά κλεισμένο, αφήνοντας έξω μόνον το κεφάλι του. Ειδικά εργαλεία του κάνουν επί ώρες πολλές μεθοδικές εντριβές σε διάφορα μέρη του σώματος, προκαλώντας έτσι την λειτουργία τεχνητή αναπνοής. Χάρις σ' αυτήν, ο ασφυξισμένος αρχίζει ν' αναλαμβάνει τις αισθήσεις του και ν' αναπνέει στην αρχή σιγά-σιγά και έπειτα πιο γρήγορα και πιο έντονα, ως ότου συνέχεται εντελώς.

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥΣ

Η τύχη, καμιά φορά, δημιουργεί πολύ παράξενες συμπτώσεις.... Έτσι, την ίδια μέρα που ο Σαρλώ, φοροτμήνος από όλα και από πλούτη, απόδεδ' ας ό ταν στη Γαλλία, όπου του έγινε πραγματική αποθέωση, σε μια μισοσκοτεινή αβύσσο κάτω από δικαστήριο του Παρισιού εγράφτο ο έπαινος της τραγικής ζωής ενός άλλου μεγάλου κινηματογραφικού αστέρος, του ανθρώπου, ο οποίος, κατά την ομολογία του ίδιου του Σαρλώ, υπήρξε ο δάσκαλός του στην τέχνη του, του αλυσιστή του Μάξ Λίντερ.

Για τη δίκη αυτή — τη σχετική με την κόρη του μεγάλου κινηματογράφου — μιλήσαμε άλλοτε. Γι' αυτό δεν θ' αναφέρουμε σήμερα από τη ζωή του Μάξ Λίντερ, παρά μερικά έντελώς άγνωστα επεισόδια.

Την εποχή που ο κόσμος έπαιστε τον Λίντερ ως άπληστα ευτυχισμένο, που όλοι φανταζόντουσαν ότι καμιά του επιθυμία, κανένας πόθος του δεν είχε μείνει ανεκπληρωτός, αυτός έννοιωθε την ψυχή του κενή, την καρδιά του γεμάτη απογοήτευση και πίκρα... Και η ώραώτερος άκόμη γυναίκες της δόξης, ανάμεσα στις οποίες ζούσε, δεν πόν ένδιέφεραν καθόλου. Τού είχαν αποκαλύψει — καθώς έλεγε ο ίδιος — ότι οι καλλιτέχνιδες, και η πιο φαινομενικά άθως και άγνης άκόμη, έινε στο βάθος διεφθαρμένες... κι' ότι, συνήθως, εκείνες άκριβώς η πρωταγωνίστριες» που έχουν την μεγαλύτερη επιτυχία στις ρωμαντικές και στις αισθηματικές σκηνές, έινε σαφώς και κούτες στην ιδιωτική τους ζωή.

Γι' αυτό κι' εκείνος έβγαζε να βοηθού μια κοπέλλα άγνη και άθως και να δέσση μαζί της την τύχη του. Μία μέρα, στη Λωζάννη, νόμισε πως τη βοήθη την ιδεώδη αυτή σύντροφό της ζωής του. Ο Λίντερ ήταν τότε σαράντα περίπου χρονών. Αυτό όμως δεν τον έμπόδισε ν' απαγάγει ρωμαντικάτα την έλκεκτίνη του και να κάνει μαζί της τους γάμους του — τους μεγαλοπρεπεστέρους γάμους που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια στο Παρίσι.... Δεν είχαν περάσει απότσο έφτά μέρες από το γάμο τους, όταν ο Λίντερ έννοιωσε τις πρώτες απογοητεύσεις...

Η άθως και άγνη παιδούλα, την όποιαν είχε παντρευτεί, του άποκαλύφθηκε ως μια δυστυχισμένη άρρωστη, ως ένα τέρας έκφυλισμού... Δεν περιοριζόταν μόνο να τον άπατά, άλλ' έσύχναζε και σε κέντρα της έσχάτης υποστάθμης... Ο δυστυχισμένος καλλιτέχνης άποφάσισε τότε ν' αυτοκτονήσει, σκοτώνοντας προηγουμένως τη γυναίκα του, την όποιαν, παρ' όλ' αυτά, δεν είχε παύσει ν' αγαπά.

Κι' έτσι, τους βρήκαν νεκρούς και τους δύο, ένα πρωί, την 1 Νοεμβρίου 1925, στο ξενοδοχείο τους, στο Παρίσι...

Ποιός θά φανταζόταν ποτέ πως θάταν τόσο μαρτυρική ή ζωή και τόσο

τραγικό το τέλος του ανθρώπου, που σκόρπισε άφθογο το γέλιο σε μια όληκληρη γενεά;... ***

Η Τζέννυ Γκόλντερ ήταν, μέχρι πρό όλίγων ετών, μία από τις βασίλισσες των παρισινών «Μιούζικ-Χόλλ». Έλεγαν γι' αυτήν ότι είχε τις ώραώτερες κινήμες της Εύρώπης. Έφτανε να εμφανισθώ στο «Φολί-Μπερέρ» ή στο «Αυτίρ», ντυμένη μυσχομάγκας, για να ήλεκτριστεί άμέσως από ένθουσιασμό το πλήθος.

Οι θαυμαστά της, φυσικά, ήταν άπειροι. Όλοι δέ την φανταζόντουσαν ευτυχισμένη και ξέγνοιαστη. Όσοι δέ

μιας ζούσαν κοντά της, στα παρασκήνια του θεάτρου, αυτοί μόνον ήξεραν τον καύμο που την έτρωγε κυφά. Ένάν τόσοι θαυμαστά την περιστοίχιζαν, αυτή έναν άντρα μονάχα αγαπούσε. Ο οποίος όμως δεν άνταποκρινόταν στην έρωτά της! Τόσο νέα, και να μη μπορεί να χαρή την άγάπη!... Κι' έτσι, ένα βράδυ, μέσ' στο καμαρίνι της, ξαπλώθηκε στο ντιβάνι της, άπάνω στο όποιο τόσες φορές είχε κλάψει, έβγαλε απ' την τσάντα της ένα μικροσκοπικό ρεβόλβερ — μαζί του μάλλον παρά όπλο — και φύτεψε μια σφαίρα στην καρδιά της... Δίπλα της βρέθηκαν διάφορες γότες, διάφορα τραγούδια — ή έπι-

λεναν την τύχη της... Κι' όμως, ή Φλορ δεν ήταν στο βάθος παρά μια δυστυχισμένη γυναίκα... Τίποτε δεν την ίκανοποιούσε...

«Έινε στιγμές όπου νοιούω μ' άπέραντη θλίψη — έγραφε ξη μήνες πριν απ' το θάνατό της, τον καιρό που μεσουρανούσε ή δόξα της, σε μια φίλη της. — Σε λίγο τελειώω τα είκοσι τέσσερα χρόνια μου και μού φαίνεται πως είμαι πια γριά... Προς τί να μαραινόμμαι, να ρυτιδώνωμαι και να χαλάω σιγά-σιγά; Θά ήταν προτιμώτερο νά έφρευα απ' τον κόσμο, νά έξαφανίζόμουν, μια για πάντα... »

Ένα βράδυ τέλος έφυγε από το σπίτι της, μπήκε σ' ένα περαστικό ταξί και διέταξε το σαρφέ να την άδηγήσει στην προκυμαία του Σηκουάνα. Όταν κατέβηκε απ' το ταξί, έδωσε στο σωφέρ την τσάντα της γεμάτη χυλόφραγκα... Ο σωφέρ όμως υποψιάστηκε κάτι, την παρακολούθησε και κατόρθωσε να τη σώσει, τη στιγμή άκριβώς που έπεφτε στο ποτάμι... Από τότε ή Φλορ οίχτηκε στα δηλητήρια, στο όπιο, στην κοκαΐνη, στη μορφίνη... Οι φίλοι της για να τη σώσουν, την έκλεισαν διά της βίας σ' ένα είδικό θεραπευτήριο, στην Έλβετία, για να θεραπευθώ από τα επινδύονα αυτά πάθη της. Το τί υπέφερε, ή δυστυχισμένη Φλορ, μέσα στο θεραπευτήριο — στο φρενοκομείο μάλλον — έινε άπερίγραφο. Κι' έτσι, μόλις γιατρεύτηκε από τα πάθη της, κυριεύτηκε από νευρασθένεια και από μελαγχολία...

Στά 1926 γύρισε στο Παρίσι. Έκει όμως οι φίλοι της και οι συγγενείς της δεν την άρναν ήσυχη... Έβλεπαν τη μελαγχολία της, την απογοήτευσή της απ' τη ζωή και φοβόντουσαν μήπως έκανε καμιά κανονισία άπάτεια αυτοκτονίας. Η Ρετζίνα τότε νοίκιασε κυφά ένα άεροσκάφος και ξεκίνησε για το Λονδίνο. Οι καλλιτεχνικοί κύκλοι του Παρισιού άναστατάθηκαν... Η ξερον όλοι, ότι ή νευρασθένης καλλιτέχνης είχε πάσει της και ένα μικρό ρεβόλβερ, γεμάτο... Άμέσως μερικοί ντετέκτιβ ξεκίνησαν για να τη βρουν και να προλάβουν κάθε άπάτεια της. Στο μεταξύ όμως ή Φλορ έλεγε φτάσει στο Λονδίνο, νοίκιασε ένα δωμάτιο στο μεγαλύτερο ξενοδοχείο, έγραψε εκεί τις τελευταίες της βελή-

τυχίες της — πλημυρισμένα στο αίμα της...

Κατά τον ίδιο τρόπο περίπου είχε αυτοκτονήσει, δυό χρόνια προηγήτερα, ή Ρετζίνα Φλορ — ή περίφημη Φλορ, ή βασίλισσα των έλαφρών θεάτρων του Παρισιού.

Η Ρετζίνα Φλορ ήταν κάτι παραπάνω από ήθοποιός. Ήταν έννοιωμένη ενός ίσχυρού ήγεμόνος... Λίγον καιρό πριν αυτοκτονήσει τόσο τραγικά, είχε ταξιδεύσει στις Ίνδίες, όπου την περίμενε ο φίλος της Κα Μαχαράγας της Καπουρτάλς, ο οποίος τη φρότωσε με δώρα άμνηθου αξίας...

Πόσες δέ θά ζή-

Η Κλώντ Φράνς, ή Ρετζίνα Φλορ και ή Τζέννυ Γκόλντερ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΝΔΟΞΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

Που άφείλιντο ή έπιτυχίες του στόλου μας. Ο ρόλος του άσυρμάτου. Ο Κουντουριώτης σε δύσκολη θέση. Πως επέδλεπε τα πάντα μένος του. Η δικαιοσύνη του. Πως ξεφορτώθηκε κάποιον έκληρ. Πως έκοψε την όρεξη ενός άξιωματικού που ήθελε να πάη στον Πειραιά. Οι δυο «Αβέρωφ», κτλ.

«Όταν, μετά τις δύο νικηφόρες ναυμαχίες του 1912—13, κάποιος ξένος δημοσιογράφος ρώτησε τον Κουντουριώτη που έλαβε ν' άποδοθούν ή νίκες, ο ένδοξος ναύαρχος του άπάντησε:

— Η έπιτυχίες του στόλου μας όφείλονται πρώτον στο πυροβολικό μας και δεύτερον στον άσύρματο τηλεγράφο μας.

Και πραγματικά, ο άσύρματος έπαιξε τότε μεγάλο ρόλο και έξασφάλισε όριστικά την ύπεροχη του πολεμικού μας ναυτικού.

*** Προκειμένου μετά το τέλος του Έλ-ληνοτουρκικού πολέμου να κάνει τις σχετικές προτάσεις για τους προδιδασκόμενους των άξιωματικών, ο Κουντουριώτης βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση, γιατί κατ' άνάγκη θά δισσαρεστούσε πολλούς απ' αυτούς, έφόσον δεν μπορούσε να τους προτείνω όλους για προαγωγή.

— Κάπως μελαγχολικό σας βλέπω, κύριε ναύαρχε, του έλεγε μια από κείνες τις ήμερες ένας άξιωματικός.

— Θά προτιμούσα να κάνω άλλες δυό ναυμαχίες, παρά αυτές τις προτάσεις, άποκρίθηκε ο Κουντουριώτης. Ποτέ μου δεν έστενοχωρήθηκα όσο πολύ όσο τώρα...

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

σεις, άφρασε το χαρτί αυτό πάνω στο τραπέζι της και κατόπιν διευθύνθηκε στο μεγάλο θέατρο «Ντρούν-Λάν». Τότε μόλις οι ντετέκτιβ κατόρθωσαν να βρουν τα ίχνη της. Στο θέατρο ή Ρετζίνα ζήτησε να δώ τη διευθυντή και την είσηγαξαν στο γραφείο του. Οι ντετέκτιβ έτρεξαν κατόπιν της. Όταν όμως έφτασαν στην πόρτα του γραφείου, άκουσαν έναν πυροβολισμό. Η Ρετζίνα, μόλις είχε μπει μέσα στο γραφείο, είχε καταλάβει πως την παρακολουθούσαν και προτού μιλήσει στο διευθυντή του θεάτρου, έβγαλε απ' το τσαντάκι της το ρεβόλβερ της, το στήριξε στο στήθος της και πυροβόλησε.

Κι' έτσι άπολυτρώθηκε απ' την τόσο βαρετή γι' αυτήν ζωή...

*** Ποιός δεν θυμάται την Κλώντ Φράνς, τη χαριτωμένη αυτό άστέρη του κινηματογράφου, που θαυμάσαμε σε τόσες βουβές ταινίες;...

Αυτοκτόνησε κι' αυτή από τριών ετών. Οι λόγοι όμως της αυτοκτονίας της έινε πραγματικά έκπληκτικοί: Έπειδή ένας άνθρωπος, που ήταν κάποτε έραστής της, δεν την ήληθήθηκε την Πρωτοχρονιά του 1928 και δεν της έστελε ούτε δώρο, ούτε λουλούδια, όπως περίμενε, άποφάσισε ξαφνικά να έγκαταλείνη και τη δόξα και τη πλούτη της και τη ζωή!

Στις 3 Ιανουαρίου 1928 έγραψε στη γριά γκουβερνάντα της Αιμιλία Ζεράρ:

«Υποφέρω πολύ από τις άδικίες της ζωής... Υποφέρω όμως και γιατί θά σ' άρρωσω, έσένα, που μ' αγαπήσες ίσως περισσότερο απ' όλους...

« Συλλογίζομαι για τελευταία φορά, αν ο Θεός θά θελήσει να με δεχθώ στους κόλπους του... Δεν ήπηρεζα πολύ κακή... Σε σένα όμως χαρίζω την τελευταία μου σκέψη... Η ζωή ήπηρεσε πολύ σκληρή για μένα. Δεν μπορώ πια να την υποφέρω. Δεν έχω πια το θάρρος να παλαίψω. Ίσως να της ζήτησα πολλά, που αυτή δεν μπορούσε να μου δώσει... »

Στην καμαρίερα της πάλι έγραψε τα έξης: «Άντίο, αγαπητή μου μικρούλα».

Κατόπιν άνοιξε το σωλήνα του γκαζιού, έκλεισε την πόρτα της, ξαπλώθηκε στο κρεβάτι της και περίμενε την άπολύτρωσή, το θάνατο...

Με τον ίδιο άκριβώς θάνατο πέθανε και ο Βάν Ντρεν, ο σύγχρονος αυτός «Καζανόβας». Ο θαυμάσιος αυτός καλλιτέχνης, του όποιοι το όνομα είχε φρουράρει με μεγάλα φωτεινά γράμματα έξω από τα μεγαλύτερα θέατρα του Παρισιού, έπασχε από τρομερή νευρασθένεια... Μετά το χωρισμό του από την Έδιμόνδη Γκρά, την όποιαν είχε αγαπήσει τρελλά, ή νευρασθένεια

νεία του είχε μεγαλώσει... Ένα βράδυ ήταν έξαιρετικά ένθους στην παράστασι. Έσκόρπισε το γέλιο και τη χαρά περισσότερο από κάθε άλλη φορά στους θεατές του... Όταν γύρισε στο σπίτι του, άνοιξε το σωλήνα του γκαζιού, ήπιε ένα δραστικό δηλητήριο και παραδόθηκε στο θάνατο.

Ήταν τότε τριανταπέντε χρονών.

*** Ένα βράδυ του 1919, τη στιγμή που μαγαγιαζόταν στο καμαρίνι της στο θέατρον «Σάρα-Μπερνάρ», όπου πρωταγωνιστούσε, ή περίφημη ήθοποιός Μπλάνς Ντυφρέν, ή μόνη που είχε κατορθώσει να διαδεχθώ τη Σάρα Μπερνάρ στους ρόλους του «Αετιδέως» και της «Κυρίας με τās Καμελίας», έννοιωσε να κυριεύεται από μια μεγάλη άπελπισία...

Οι άνθρωποι του θεάτρου, που περνούσαν έξω απ' το καμαρίνι της, άκουσαν ξαφνα μια πινχτή κραυγή... «Έκαναν ν' άνοήσουν, να μπουν μέσα, ή πόρτα όμως ήταν κλειδομένη. Έσπασαν τότε την πόρτα... και αντίκρισαν ένα φρικαστικό θέαμα: Η Μπλάνς Ντυφρέν είχε κρεμαστεί απ' το χερσούλι του παραθυριού της, ντυμένη με το κοστούμι του «Αετιδέως» — της μεγάλης της έπιτυχίας! Όταν την ξεκρέμασαν, ήταν πια άγία... Είχε πεθά-

νει.

Έτσι πέθανε ή τραγωδία Μπλάνς Ντυφρέν.

Έτσι πέθανε και ο πνιγμένος Μπερτονέλ...

Ο Μπερτονέλ, μέχι πρό όλίγων ετών άκόμη, ήταν διάσημος στους άθλητικούς κύκλους. Οι άπειροι θαυμα-

σταί του, ύστερ' από κάθε μάτς πνιμαχίας, τον περιέμεναν έξω απ' το θέατρο, για να τον συνδοθούν ως το σπίτι του, διαδηλώνοντας με ζητωκραυγές ένθουσιαστικές τα αισθήματά τους.

Κανένας δεν μπορούσε να φαντασθώ τη νευρασθένεια που, σά σαρκί, πόν έτρωγε... Η νευρασθένεια του αυτή, έν τούτοις, του έκδηλώθηκε πιο έντονα, όταν έχασε τον τίτλο του πρωταθλητού της Εύρώπης. Η γυναίκα του, που τον έλάτρευε, τον πήρε κι' έφυγε για την έξοχή, για να συνέλθω εκεί... Ένα πρωί ή κ. Μπερτονέλ βγήκε απ' το σπίτι τους για να πάη να κάνει μερικά ψώνια... Όταν γύρισε, βρήκε το δωμάτιο του άντρός της κλειδομένο από μέσα. Το άνοιξε όμως με το δεύτερο κλειδί που κρατούσε ή έδα και βρήκε τον άντρά του νεκρό.

Το σώμα του άντρός της κλειδομένο από μέσα. Το άνοιξε όμως με το δεύτερο κλειδί που κρατούσε ή έδα και βρήκε τον άντρά του νεκρό.

Το σώμα του άντρός της κλειδομένο από μέσα. Το άνοιξε όμως με το δεύτερο κλειδί που κρατούσε ή έδα και βρήκε τον άντρά του νεκρό.

Το σώμα του άντρός της κλειδομένο από μέσα. Το άνοιξε όμως με το δεύτερο κλειδί που κρατούσε ή έδα και βρήκε τον άντρά του νεκρό.

Το σώμα του άντρός της κλειδομένο από μέσα. Το άνοιξε όμως με το δεύτερο κλειδί που κρατούσε ή έδα και βρήκε τον άντρά του νεκρό.

Το σώμα του άντρός της κλειδομένο από μέσα. Το άνοιξε όμως με το δεύτερο κλειδί που κρατούσε ή έδα και βρήκε τον άντρά του νεκρό.

Το σώμα του άντρός της κλειδομένο από μέσα. Το άνοιξε όμως με το δεύτερο κλειδί που κρατούσε ή έδα και βρήκε τον άντρά του νεκρό.

Το σώμα του άντρός της κλειδομένο από μέσα. Το άνοιξε όμως με το δεύτερο κλειδί που κρατούσε ή έδα και βρήκε τον άντρά του νεκρό.

πασκεφτή την οικογένειά του, παρουσιάστηκε στο ναύαρχο και του παρέδωσε τα πράγματα σοβάρα.

Έδω δέν υπάχουν τα μέσα για να διορθώθω ή βλάβη, κύριε ναύαρχε, του έλεγε. Πρέπει να πάμε στο Ναύσταθιο...

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

— Άκούσε δώ, του έλεγε σε τόσο έπιτακτικό ο Κουντουριώτης, που είχε κυριεύσει τί συνέβαινε. Άν ως άσριο τέτοιαν ώρα δεν έχαις έπισκευασμένη μηχανή, να κάνει τη διαθήκη σου μαζί με τους άλλους, γιατί θά σάς βομβαρδίσω με τα κανόνια του «Αβέρωφ» και θά σάς βουλιάξω ως άχρηστους!

ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μια παράξενη δεισιδαιμονία που είχε τρομοκρατήσει την Κεντρική Ευρώπη. Οι άποκληροι της ζωής... βρυκολακιάζουν! Οι «ζωντανοί βρυκολακιστές!» Το τρομερό φάντασμα της Βοημίας. Η μυστηριώδης και τρομερή αρρώστεια. Ο έρωας του νεαρού κτηματίου με την Τσιγγάνα. Όπου η αγάπη μεταβάλλεται σε μίσος. Η τρομερή εκδίκησης του ερωτευμένου. Μέσα στο ρέμμα του χειμάρρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Το δέκατο όγδοο αιώνα, στη Ρωσία, άποκληροι της κοινωνίας και πεθαί- την Αυστρία είχε διαδοθεί εδύτατα μια παράξενη και άνοητη δεισιδαιμονία. Έπίστευαν δηλαδή ότι οι άνθρωποι εκείνοι που στη ζωή τους ήταν απόκληροι της κοινωνίας και πεθαί- νον περιφρονούμενοι από όλους, μετά το θάνατό τους ζητούσαν εκδίκηση. Βρυκολακιάζαν δηλαδή, έδιναν από τους τάφους των και ξαναγύριζαν στα μέρη όπου είχαν ζήσει. Έκει διάλεγαν για θύματα τους ένα ή περισσότερους ανθρώπους, τους έδωσαν με τρόπο μυστηριώδες, τους φορούσαν σιγα-σιγά το αίμα ως θύμα τους έκαναν να πεθάνουν από εξάντληση.

Εκτός όμως αυτού, οι άποκληροι άνθρωποι της εποχής εκείνης έπίστευαν ακόμα ότι ανθρώπινο αίμα δεν ροφούσαν μόνο οι βρυκολακιστές, αλλά και πολλοί ζωντανοί, οι οποίοι ήταν απόκληροι της κοινωνίας. Τους τελευταίους αυτούς τους ώνόμαζαν «ζωντανούς βρυκολακιστές».

Την Άνοιξη λοιπόν του έτους 1706 μια όλοκληρη περιφέρεια της Βοημίας είχε πανικόβληθεί από ένα τρομερό, άπαίσιο φάντασμα γυναικας που έμφανιζόταν κάθε τόσο, τότε έδω και τότε εκεί και που ροφούσε αίμα!

Το φάντασμα αυτό έμφανιζόταν, ως έπί το πλείστον, τις φεγγαροφωτιστές νύχτες και, όσοι το είχαν ιδεί, βεβαί- ωναν ότι ήταν φάντασμα γυναικας νέας, που τα μάτια της φωσφορίζαν παράξενα κι' άπαίσια και που φορούσε ένα μεγάλο κάστρο μανδύα. Όταν το φάντασμα πλησίαζε σ' ένα μέρος, όλα τα ζώα που βρισκόταν εκεί, τριγύρω, έννοιωθαν την παρουσία του κι' άρχιζαν να βελάζουν ή να ουρλιά- ζουν πένθιμα και τρομαγμένα.

Μεταξύ των άλλων προσεδόχη από τη μυστηριώδη αυτή φαντασματική η Βαλτέρ Ρεστάι, ένας νεαρός και πλούσιος κτηματίας, ο οποίος, μέσα με τη μέρα, αδυνατεί και χλωμιάζε διαρκώς περισσότερο.

Οι φίλοι κι' οι γνώριμοί του που τον έβλεπαν να μαραίνεται έτσι, έλεγαν με όλο το:

—Του ρουφάει το αίμα η γυναίκα-φάντασμα... Δεν θα γλυτώσει...

Μερικοί έν τούτοις, έχαινοι που δεν πίστευαν σε δεισιδαιμονίες και σήη υπαρκτό το γυναικείο φαντάσματος, έλεγαν:

—Ο Βαλτέρ θα είναι ερωτευμένος. Θα αγαπή κάποιον γυναίκα, ή οποία δεν τον θέλει.

Και όπως απέδειχθη έκ των ύστε- ρων, οι τελευταίοι είχαν δίκιο.

Ο Βαλτέρ Ρεστάι ήταν πραγματικά ερωτευμένος. Αγαπούσε μια νέα τσιγγάνα, με ζωτική όμορφη που είχε εγκατασταθεί μαζί με τη φυλή της σε μικρά άβυσσους έξω από το χωριό του. Ο νεαρός κτηματίας την είχε συναντήσει ένα πρωί στο πιο ά- πόμωρο σημείο του δάσους, ξυπόλυτη, με ξέπλεκα μαλλιά και είχε μαγευ- τεί από την όμορφη της κι' από την αλλόκοτη έκφραση των ματιών της. Προσπάθησε να τη σταματήσει και να της μιλήσει, αλλά εκείνη ξέσπασε σ' ένα γέλιο σαρκαστικό και έφυγε, τρέ- λοντας σαν ζαρκάδι.

Από εκείνη την ημέρα ο Βαλτέρ δεν μπόρεσε να βρει ήσυχια. Έχασε την ξενονομία του, τον ύπνο και την όρεξή του. Τις ημέρες του τις περνούσε τριγυρίζοντας στο δάσος με την ελπίδα να συναντήσει πάλι την πανώρη τσιγγάνα, και τις νύχτες ά- ύπνος, συλλογιζόταν με ποιόν τρόπο θα κατώρθωνε να την κάνει γυναίκα του.

Επί τέλους, ένα βράδυ πήγε κοντά στον καταυλισμό της φυλής των τσιγγάνων και κατώρθωσε να πλη- σιάσει την αγαπημένη του και να της μιλήσει ιδιαίτερα. Της μίλησε με ή- λη τη γλώσσα του αισθήματός του, της είπε πόσο την αγαπούσε και της πρότεινε να γίνει γυναίκα του. Εκεί- νη τον άκουσε σιωπηλά, έπειτα όμως, όταν εκείνος τελείωσε, ξέσπασε και

πάλι σ' ένα γέλιο σαρκαστικό και του φώναξε:

—Δεν είσαι άνδρας κατ'άλληλο, για μένα! Οι χλωμάκηδες άνδρες πρέπει να παντρεύονται γυναίκες χλωμές κι' αρρώστιαρες σαν τον εαυτό τους. Όγώ είμαι πλασμένη για να ζήσω με τους εύρωστους κι' έλεύθερους αν- θρώπους της φυλής μου, της οποίας μια μέρα θα γίνει βασίλισσα.

Ο Βαλτέρ Ρεστάι ξαναγύρισε στο σπίτι του λυπημένος, αλλά θυμωμέ- νος συγχρόνως. Η αγάπη του για την ώρα τσιγγάνα είχε αρχίσει να μετα- βάλλεται σε μίσος και απέχθεια να την εκδικηθεί.

Χωρίς λοιπόν να το πολυσκεφτεί, πρωί-πρωί την άλλη μέρα σηκώθηκε και πήγε κατευθείαν στον έφημο του χωριού, στον οποίο διατύπωσε μια τρομερή κατηγορία έναντιόν της τσιγγάνας.

Αίδεσμιώτατε, του είπε, χτες τη νύχτα, ενώ βρισκόμουν στο κρε- βάτι μου μ' έκρυψες κι' ένεύρηγες και φοβερή αγωνία που δεν μ' άφησε να κοιμηθώ όλη τη νύχτα... Κι' εξα- φαν ένα φριχτό θέαμα αντίκρισα μπροστά μου... Είδα δηλαδή ν' ανοί- γη άβυσσος το παράθυρο του δωματί- ου μου και να μπαινέ μέσα, σαν να

την έσπρωχνε ο άνεμος, ή «γυναικα- φάντασμα». Δέσως παράλυσα όλο- κληρος και δεν μπόρεσα να κινηθώ. Εκείνη με πλησίασε, έκυψε από πάνω μου και με φίλησε στα χείλη μ' ένα φίλημα παρατεταμένο κι' εξα- ντλητικό. Ένοιωσα άμέσως τις δυ- νάμεις μου να μ' εγκαταλείπουν και λιποθύμησα. Όταν συνήλθα, το φάν- τασμα είχε γίνει άφαντο. Αισθάνθηκα όμως ότι μου είχε ρουφήσει αρκετό από το αίμα μου. Παρά τον τρόμο μου και την λιποθυμία μου, έπρόσβα τα χαρακτηριστικά του φαντάσματος: Έ- μοιαζε σε όλα με τη Μύρκα τη με- λαιχρουνή τσιγγάνα που μένει κοντά στο χωριό με τη φυλή της.

Η εξομολόγησης εκείνη του Βαλ- τέρο διαδόθηκε άμέσως όχι μόνο στο χωριό του, αλλά και στα γειτονικά. Σε λίγη ώρα, όλοι οι κάτοικοι έσση- κώθηκαν και μινόμενοι ώρμησαν προς το μέρος όπου βρισκόταν ή κατασκή- νωση των Ατσιγγάνων για να πιά- σουν τη Μύρκα. Δεν την βρήκαν ό- πως εκεί, γιατί έντωμαξή ή τσιγ- γάνα είχε μάθει κι' συνέδη κι' έσπευ- σε να εξαφανιστεί. Όστόσο οι χωρικοί δεν σταμάτησαν την καταδίωξή τους. Αυτοί όλοκληρα μερόνυχτα γύριζαν έ- δω κι' εκεί, ψάχνοντας με μανία σ' όλα τα μέρη του δάσους και σ' όλες τις πλαγιές και τις ρεματιές των γειτονικών βουνών. Επί τέλους το απόγευμα της δεύτερας ημέρας, βρή- καν το πτώμα της τσιγγάνας στην ύλη ενός γειμάσου, στον καταρρά- χτη του οποίου είχε πνιγεί. Η δυστυ- χισμένη νέα, έλπεοντα ότι δεν μπο- ρούσε να ξεφύγει από το κυνήγητό των μινόμενων χωρικών και ξερον- τας ότι, μόλις θα την έβρισκαν θα την έκαμιναν ζωντανή, προτίμησε να πε- θάνη μόνη της. Και οίχτηκε στον τρομερό καταρράχη του χειμάρρου.

Γεμάτοι φόβο, οι δεισιδαίμονες χω- ριάτες, είδαν ότι στο νεκρό πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένο ένα χαμόγε- λο πικρός.

Οι χωριάτες πήραν το πτώμα, το έσυραν ως το χωριό και εκεί, αφού άναψαν μια μεγάλη φωτιά, το έβρι- ξαν μέσα.

Έντωμαξή των Βαλτέρ άρχισαν να πόν θσανίζον ύψεις συνειδήσεως για τον άδικο σκοτωμό της ωραίας τσιγγάνας. Τις νύχτες δεν μπορούσε να κοιμηθί. Τρομεροί εφιάλτες τον βασάνιζαν. Έβλεπε κάθε τόσο μπρο- στά του την όπτασία της νεκρής τσιγ- γανόπουλας.

Στο τέλος, μη μπορώντας να υπο- φέρει το μαρτύριο αυτό, αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει. Κι' ένα πρωί βρήκαν το πτώμα του στην όχθη του χειμά- ρρου, κοντά στον ίδιο καταρράχη, ό- που είχε σκοτωθεί και ή Μύρκα.

Μύρκα ή Τσιγγάνα.

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΣΤΑ 1862, ή Άγγλος διπλωματικός υπάλλη- λος Όράτιος Ρούμπολδ—ά- πό το περί Έλλάδος βιβλίο του οποίου δημοσιεύσαμε στα προηγούμενα φύλλα ένδια- φέροντα αποσπάσματα—δια- τελούσε σε διαθεσιμότητα και ταξείδευε χάριν αναψυ- χής στην Ίταλία.

Ενώ λοιπόν βρισκόταν στη Φλωρεντία έλαβε ένα γράμμα από τον Άγγλο ύ- πουργό Λόρδο Ρώσσελ, διά του οποίου του προσέφερε την κενή θέσι του γραμματέως της έν Άθήνας άγγλικής πρεσβείας. Άλλ' ός άφή- σουμε τη συνέχεια της διηγήσεως στον ίδιο το Ρούμπολδ:

«Έγχα μόλις μια δομάδα που βρι- σκόμουν μαζί με την άδελφή μου στη Φλωρεντία και δεν είχα καμιά διά- θεσι να φύγω γρήγορα από εκεί για την καινούργια—ή μάλλον παλαιά—θέσι μου, όταν έφτασε ή είδησις ότι κι Άθηναι έπαιναστατήσαν και ότι ό βασιλεύς Όθων έξορίστηκε.

Όταν έμαθα το σπουδαίο αυτό γεγονός, σκέφτηκα ότι δεν μπορούσα να χρονοτριβήσω περισσότερο στην ωραία Ίταλική πόλι και αποφάσισα ν' αναχωρήσω για τη θέσι μου ως υποδιούχα γρηγορώτερα.

Επισκεφθήν τότε τον Γάλλο κ. Πουζάντ, γενικό πρόξενό της Άγ- γλίας στη Φλωρεντία, και τον παρα- κάλεσα να μου κάμη τη μεγάλη χείρι και να μου κρατήσει μια θέσι στο ά- τυπλοιο που θα περνούσε σε λίγο, διευθυνόμενο προς τον Πειραιά. Έ- κείνος όμως άνήχησε να μου κάμη αυτή τη χείρι με μια τραγικήτα γλώσσης, ή οποία μόνο σε Γάλλους διπλωμάτας δευτέρας τάξεως άπαντά- ται, αλλά παρμένα της οποίας έγω ποτέ δεν ξανάψυχα.

«Έτσι, άναγκάστηκα να κάνω ύ- πομνηή δυο μέρες ακόμα, και τότε πεία επιδιδάστηκα σ' ένα πλοίο που πήγαινε για τη Νίκαια. Έκει πρό- φτασα και πήρα το άτυπλοιο του Μεσσαζέρι, που έφυγε για τον Πει- ραιά και την Κωνσταντινούπολι.

«Στο πλοίο έπιασα σιλκώτατες σχέσεις με τον κ. Ζοφρουά, νεοδιο- ρισμένο α' γραμματέα της έν Άθή- ναις γαλλικής πρεσβείας, ό οποίος πήγαινε κι' αυτός στη θέσι του, όπως κι' έγω.

«Πενήκαμε γρήγορα καλοί φίλοι με τον καλόκαρδο συνάδελφό μου. Έγώ έποσώποτε είμαι συνηθισμένος στη βύλατα, όλοι ό σταγός ή κ. Ζοφρουά εξαφανίστηκε στην καμπίνα του και δεν παρουσιάστηκε παρά ό- ταν φτάσαμε στη Μεσσήνη και μπή- καμε σε νερά ήσυχότερα.

«Το ύπόλοιπο ταξείδι μας ήταν πολ- λή εύχρηστο, άφ' ενός λόγω του ζωη- ρού ενδιαφέροντος που μάλαμε μέ- σα μας όσο πλησιάζαμε προς τις κλα- σικώς γνωστές της Έλλάδος και άφ' έ- πέρου λόγω της διασκεδάσεως που μάς παρέχουν ή μεγαλόφωνες συζή- τήσεις των πολυκαίμων Έλλήνων συνεπιβάτων μας για τα πολιτικά του πόπου τους. Γιατί στο άτυπλοιο εί- χανε πολλούς πολιτικούς έξορίστους, οι όποιοι, ύστερα από την άνατροπή του Όθωνος, έσπευδαν να ξαναγυρί- σουν στην πατρίδα τους.

(Από το περίφημο βιβλίο του Σέρ Όρατίου Ρούμπολδ, πρε- σβευτού της Άγγλίας έν Άθήναις, κατά την περίοδον αυτήν).

«Ο καιρός μας πέρασε τόσο εύχά- ριστα με την καλή συντροφία και τα μαγευτικά θέαματα, ώστε βροθήκαμε χωρίς να καταλάβουμε στον κόπο της Άθηναις και αντίκρισαμε σε άρ- κητή απόστασι τις πελοποννήσιους γρα- μές της Άκροπόλεως, ή οποία λου- ζόταν μέσα στη δόξα του χαμηλωμέ- νου φηνοπωρινού ήλιου.

«Όμοιωμα ακόμα με μια γλυκειά συγκίνησι τα ξενόχτια κάτω από το Έπαναστάσι, όπως τον γηραιό Μαυ- ροκορδάτο και τον περιώνυμο Τρικο- πη. Αυτοί έδειξαν μεγάλη όρθοφρο- σήνη στις παραχώδες εκείνης ημέρας και έσφαλίσαν άμέσως τις άγγλι- κές συμπάθειες, έπειδή έπρότειναν ως υποψήφιο προς πλήρωση του χρεώ- οντος θρόνου τον Άγγλο πρίγκιπα Άλφρεδο.

«Κατά τη γνώμη μου—και συναι- σθήσασαι πληρέστατα πόσο παράξενος είναι ό ισχυρισμός μου—ή ποίησις της Έλλάδος, ή πραγματικά θαυμασία

ποίησις της έγκειται πολύ περισσότερο στην απρόσφα- ςα και στο φώς της και στην περίλαμπρη ά- γχλ που άπλώ- νεται από πά- νω της παρά στα κεμήλια της τέχνης της και στις άνα- μνήσεις της ιστορίας της.

«Όταν έφτα- σα στην Έλ- λάδα, πρέπει να σας πω ό- τι ή όψη της έλάχιστα ήταν ποιητική. Οι βασιλείς Ό- θων και Άμα- λια είχαν διω- χτεί πριν από δυο δώμαδες

και, μολοντί είχε εγκαθιδρυθεί προ- σωρινή κυβέρνησις με πρόεδρο το Βούλγαρο, ή χώρα ήταν έρμαιο της αναρχίας.

«Τίποτε δεν υπάρχει πιά άποκρου- στικό από το θέαμα που παρουσιάζαν τότε οι Έλληνες στρατιωτικοί. Τα στρατεύματα των Άθηνών, τα όποια κυρίως είχαν χρησιμοποιήσει ως όργανα της επαναστάσεως, βρισκότανον σε μια διαρκή κίνησι, γεμάτη άνοστα- ζία και άταξία...

«Οι όρκοι είχαν γειώσει από τους μινόμενους αυτούς ανθρώπους που ντροπιάζαν τη πολλή τους με τις κάθε είδους βιαιοπραγίες, στις όποιες έπε- δύνοντο σχεδόν άνευόλητοι. Μεταξύ των άλλων κακομεταχειρίζοντα άντε- ράστιατες γυναίκες, έκαναν έπιδρομές

σε τους πωινούς εφίπους περιπάτους μου στις έσοχές. Τα άγρια και γυναι- κείνα τοπεία όπου έκανα τις εκδρο- μές μου έπαινον ακόμα μεγαλείους χείρι από τον έκπαγλο φωτισμό της, ιδίως την εποχή που ό ήλιος δεν έ- καμνε πολύ και που κάθε πνοή άέρος έμοιαζε με βάλαμο νέας ζωής και σφρίγγους.

«Όμοιωμα ακόμα με μια γλυκειά συγκίνησι τα ξενόχτια κάτω από το Έπαναστάσι, όπως τον γηραιό Μαυ- ροκορδάτο και τον περιώνυμο Τρικο- πη. Αυτοί έδειξαν μεγάλη όρθοφρο- σήνη στις παραχώδες εκείνης ημέρας και έσφαλίσαν άμέσως τις άγγλι- κές συμπάθειες, έπειδή έπρότειναν ως υποψήφιο προς πλήρωση του χρεώ- οντος θρόνου τον Άγγλο πρίγκιπα Άλφρεδο.

«Κατά τη γνώμη μου—και συναι- σθήσασαι πληρέστατα πόσο παράξενος είναι ό ισχυρισμός μου—ή ποίησις της Έλλάδος, ή πραγματικά θαυμασία

ποίησις της έγκειται πολύ περισσότερο στην απρόσφα- ςα και στο φώς της και στην περίλαμπρη ά- γχλ που άπλώ- νεται από πά- νω της παρά στα κεμήλια της τέχνης της και στις άνα- μνήσεις της ιστορίας της.

«Όταν έφτα- σα στην Έλ- λάδα, πρέπει να σας πω ό- τι ή όψη της έλάχιστα ήταν ποιητική. Οι βασιλείς Ό- θων και Άμα- λια είχαν διω- χτεί πριν από δυο δώμαδες

και, μολοντί είχε εγκαθιδρυθεί προ- σωρινή κυβέρνησις με πρόεδρο το Βούλγαρο, ή χώρα ήταν έρμαιο της αναρχίας.

«Τίποτε δεν υπάρχει πιά άποκρου- στικό από το θέαμα που παρουσιάζαν τότε οι Έλληνες στρατιωτικοί. Τα στρατεύματα των Άθηνών, τα όποια κυρίως είχαν χρησιμοποιήσει ως όργανα της επαναστάσεως, βρισκότανον σε μια διαρκή κίνησι, γεμάτη άνοστα- ζία και άταξία...

«Οι όρκοι είχαν γειώσει από τους μινόμενους αυτούς ανθρώπους που ντροπιάζαν τη πολλή τους με τις κάθε είδους βιαιοπραγίες, στις όποιες έπε- δύνοντο σχεδόν άνευόλητοι. Μεταξύ των άλλων κακομεταχειρίζοντα άντε- ράστιατες γυναίκες, έκαναν έπιδρομές

στα σπίτια και ένοχλούσαν παν- τιοτρόπως τους διαβάτες.

«Όταν πάλι βρισκόνησαν στα εστρικά τους κείρι, περ- νούσαν την πόλι με άμεί- χορπηδώντας πάνω στα προσέ- φαλα σαν μεθυσμένοι και ψάλ- λοντας τα άντισελαδικότερα των τραγουδιών με την άπαι- σία εκείνη νινοφονία που χαρα- κτηρίζει τους Έλληνες. Παρό- μους ήχους, καθώς έγνώρισα άργότερα από δική μου πείρα, δεν θγάζουν παρά μόνον οι έ- ροιόδεσμοι Ένδοι της Νοτίου

Αμερικής.

«Το θέαμα ήταν όμολογουμένως ά- ποκρουστικώτατο και έλπίσω ότι δεν θα ξαναδώ ποτέ μου κάτι άνάλογο με το αχαλινότο εκείνο στρατεύμα, το γεμάτο άρπακτικές διαθέσεις και ά- γρια ένστικτα.

«Όντως, το έλληνικό έθνος είχε και άνδρας έπιφανείς και έξέχοντα, ιδίως όσους είχαν έπιζηήσει από την Έπαναστάσι, όπως τον γηραιό Μαυ- ροκορδάτο και τον περιώνυμο Τρικο- πη. Αυτοί έδειξαν μεγάλη όρθοφρο- σήνη στις παραχώδες εκείνης ημέρας και έσφαλίσαν άμέσως τις άγγλι- κές συμπάθειες, έπειδή έπρότειναν ως υποψήφιο προς πλήρωση του χρεώ- οντος θρόνου τον Άγγλο πρίγκιπα Άλφρεδο.

«Κατά τη γνώμη μου—και συναι- σθήσασαι πληρέστατα πόσο παράξενος είναι ό ισχυρισμός μου—ή ποίησις της Έλλάδος, ή πραγματικά θαυμασία

ποίησις της έγκειται πολύ περισσότερο στην απρόσφα- ςα και στο φώς της και στην περίλαμπρη ά- γχλ που άπλώ- νεται από πά- νω της παρά στα κεμήλια της τέχνης της και στις άνα- μνήσεις της ιστορίας της.

«Όταν έφτα- σα στην Έλ- λάδα, πρέπει να σας πω ό- τι ή όψη της έλάχιστα ήταν ποιητική. Οι βασιλείς Ό- θων και Άμα- λια είχαν διω- χτεί πριν από δυο δώμαδες

και, μολοντί είχε εγκαθιδρυθεί προ- σωρινή κυβέρνησις με πρόεδρο το Βούλγαρο, ή χώρα ήταν έρμαιο της αναρχίας.

«Τίποτε δεν υπάρχει πιά άποκρου- στικό από το θέαμα που παρουσιάζαν τότε οι Έλληνες στρατιωτικοί. Τα στρατεύματα των Άθηνών, τα όποια κυρίως είχαν χρησιμοποιήσει ως όργανα της επαναστάσεως, βρισκότανον σε μια διαρκή κίνησι, γεμάτη άνοστα- ζία και άταξία...

«Οι όρκοι είχαν γειώσει από τους μινόμενους αυτούς ανθρώπους που ντροπιάζαν τη πολλή τους με τις κάθε είδους βιαιοπραγίες, στις όποιες έπε- δύνοντο σχεδόν άνευόλητοι. Μεταξύ των άλλων κακομεταχειρίζοντα άντε- ράστιατες γυναίκες, έκαναν έπιδρομές

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ή- κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παλιούς είδους και πάσης γλώσσης κι' όλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Αθήνα 7, Άθήνας.

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟΥ JULES LEMAITRE

Τουριού ήταν ένας πλούσιος άστος της Βαγδάτης, φημισμένος για τις άρετές του. Όχι μονάχα βοηθούσε με χρήματα τους φτωχούς μέλη του σπιτιού να περιορίσει διαρκώς τα δικά του έξοδα για να πολλαπλασιάσει τις έλεημοσύνες του, μα καθόταν κι άκουγε με μιά ανεξάντλητη υπομονή τους θρήνους και τα παράπονα αυτών που υπέφεραν και φρόντιζε πάντα να τους παρηγορήσει και να τους ενθαρρύνει με λόγια αγάπης και συμπόνιας.

Υπέφερε μ' εγκατέστησε όλες τις μικρές πλήξεις που αποτελούν δόκλιση σχεδόν τη δικαιοσύνη της ζωής μας και δεν θύμωνε ποτέ άμα κανείς δεν είχε την ίδια γνώμη με τη δική του.

Παντρεμένος με μιά γυναίκα δύστροπη και στρουφνή, της παρέμενε πιστός, της συγχωρούσε όλες τις ιδιοτροπίες και δεν την είχε συχαθεί που δεν ήταν παιδί ούτε νέα, ούτε όμορφη. Έπειδή, έκτός των άλλων, έγραφε στίχους και μύθους διαλογικούς για το θάνατο, αναγνώριζε αυτός πρώτος για τις επιτυχίες των αντιπάλων του και έσπευδε πάντα πρώτος να τους συχαρή με λόγια εγκάρδια και υποχρεωτικά.

Με δυο λόγια, όλη του η ζωή ήταν ή ευσπλαχνία, ή καλωσύνη, ή τιμωτής και γλυκύτης, όλοι δε τον θεωρούσαν ως άγιο. Ωστόσο, ο Τουριού δεν είχε πάντοτε την επίσημη γαλήνη που βλέπουμε συνήθως στα πρόσωπα των αγίων. Τά χαρακτηριστικά του είχαν την έκφραση των ανθρώπων που τους βασανίζουν δυνατά πάθη και κρυφές αγωνίες. Και συχνά τον έβλεπαν να χαμηλώνει τα βλέφαρά του, είτε για να συγκεντρωθεί στις σκέψεις του, είτε για να εμποδίσει τους ανθρώπους να διαβάζουν μέσα στα μάτια του. Μα κανείς δεν έδινε σ' αυτό σημασία.

Όχι μακριά από τη Βαγδάτη, ζούσε ένας περίφημος άσκητης και θαυματουργός, ο Μαιτρέγια, τον οποίο πήγαιναν συχνά και προσκυνούσαν πολλοί πιστοί. Ο Μαιτρέγια στεκόταν πάντα ακίνητος, τόσο ακίνητος, ώστε τα χειρόδραμα έβγαζαν τις φωνές τους στους δώμους του. Η γενειάδα του του έφτανε ως τη μέση και το κομμί του ήταν όμοιο με ξυραμένο κομμάτι δέντρου. Και ο Μαιτρέγια ζούσε έτσι ενενήντα ολόκληρα χρόνια, γιατί αυτή ήταν η ιδέα του.

Μιά μέρα ο άσκητης αυτός άκουσε έναν προσκυνητή να λέει:

— Ο Τουριού φαίνεται με την καλωσύνη του ο ίδιος ο Θεός ενσαρκωμένος. Αφελώς δε δεν θα ύπηρεσε πια δύστυχια και πόνο στον κόσμο, αν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει...

Καθώς άκουσε αυτά τα λόγια, ο Μαιτρέγια έγινε ακόμα πιο ακίνητος και φάνηκε σαν να έρχεται σε άμεση επικοινωνία με το Θεό. Έπειτα από μερικές στιγμές, είπε στον προσκυνητή:

— Δεν μπορώ να πετύχω από το Θεό

την εύνοια όπως ο Τουριού κάνει ό,τι επιθυμεί, γιατί έτσι ο Τουριού θα γινόταν ο ίδιος Θεός. Μα ο Θεός επιτρέπεται όπως ή περὶ τὴν ἐπιθυμία που εκδηλώνει ο Τουριού σε κάθε περίπτωση της ζωής του, πραγματοποιείται άμέσως...

— Εί! Έκανε ο προσκυνητής, κι αυτό είναι πάνω-κάτω το ίδιο. Η πρώτη επιθυμία του Τουριού σε κάθε περίπτωση θα μούσχε με τις άλλες του επιθυμίες και, κατά συνέπεια, θα είχε για το καλό των ανθρώπων. Μου άναγγελλες, ο Μαιτρέγια, κι αυτόν τον τρόπο την ευτυχία για ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων και γι' αυτό ο' εύχαριστώ.

Αν η γενειάδα του Μαιτρέγια ήταν λιγότερο πυκνή, ο προσκυνητής θα έβλεπε χωρίς άλλο ένα χαμόγελο στα χείλη του. Μα, σχεδόν άμέσως, το χαμόγελο αυτό έσβησε και ο άσκητης ξαναγύρισε στο βαθύ του δειγμό.

Και ο προσκυνητής ξαναγύρισε στη Βαγδάτη, αναγγέλλοντας προκαταβολικά για τις υπέροχες θαυματοργίες, με τις οποίες θα εκδηλωνόταν τώρα η δύναμη του Τουριού.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Τουριού, καθώς ξύπνησε, κτύπησε τη γυναίκα του που ήταν ακόμα αποκοιμισμένη στο πλευρό του. Αυτό έφτασε για να σηκωθεί ή κοιμισμένη, σαν να την έσπρωχνε μιά μυστηριώδης δύναμη, να τρέξει στο παράθυρο, να το πηδήξει και να ρίξει κομμάτια στις πλάκες του δρόμου.

Έπειτα, καθώς έβγαине από το σπίτι του, ένα πλήθος ζητιάνων τον περιτοίχισαν. Δεν τους είχε κανένα σκληρό λόγο και άρχισε, όπως πάντα, να φωνάζει τις σκέψεις του για να τους έλεήσει, μα ξαφνικά όλοι οι ζητιάνοι σωριάστηκαν κάτω νεκροί.

Κατόπιν, καθώς έκανε τον περίπατό του, συνάντησε στο δρόμο του την όμορφη Μαντάνικα, μιά από τις όμορφότερες έταίρες της Βαγδάτης. Και τότε αυτός ο άνθρωπος, ο τόσο σφοδρός κι' ενάρετος, δεν της έκανε καθόλου τίμησε απ' αυτή. Έκείνη τον έπηρεε στο

σπίτι της κι' εκεί του χάρισε τα νεύματα της και την όμορφιά της. Έπειτα όμως, καθώς του δηγόταν τη ζωή της και τον βεβαίωσε πως δεν έμοιαζε καθόλου με τις άλλες γυναίκες, ξεφύγησε ξαφνικά μέσ' στην αγκαλιά του Τουριού, ο οποίος εξακολουθούσε να τη σφιγγει μέσ' στα χέρια του.

Βγαίνοντας απ' το σπίτι της, ο Τουριού στάθηκε σ' ένα σταυροδρόμι, έπειδή είχαν διασταυρωθεί εκεί πολλά άμαξια και δεν μπορούσε να προχωρήσει. Είχε άρχισει να ανυπομονή, όταν ξαφνικά όλοι οι άμαξιαδες γκεμίστηκαν από τις θέσεις τους και συγχρόνως διατήρησαν σωριάστηκαν άνωκα κάτω.

Έπειτα πήγε στο θέατρο, όπου άρχισε να λογομαχεί με τον λόγιο Καρβιλάκα, εξ αιτίας ενός στίχου, τον οποίον αυτός απέδιδε στον ποιητή Νίζαμ, ενώ ο Τουριού έλεγε πως ήταν του Σααδής, του ποιητή των ρόδων. Έξαφνα όμως ο λόγιος σωριάστηκε κάτω, βγάζοντας ένα κύμα αίματος απ' το στόμα του.

Η κομωδία που έπαιξαν εκείνο το βράδυ σημείωσε μεγάλη επιτυχία και το κοινό την χειροκρότησε μ' ένθουσιασμό. Λοιπόν, λίγο πριν ο Τουριού αποφασίσει να χειροκροτήσει κι' αυτός, ο συγγραφέας του έργου σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Ο Τουριού ξαναγύρισε στο σπίτι του, τρομαγμένος απ' όλους αυτούς τους θανάτους και μέσ' στην απελπισία του γιατί δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα, αυτοκτόνησε, βυθίζοντας ένα μαχαίρι στην καρδιά του.

Ο άσκητης Μαιτρέγια πέθανε κι' αυτός την ίδια νύχτα.

Τόσο ο Μαιτρέγια, όσο κι' ο Τουριού παρουσιάστηκαν μπροστά στο Θεό. Και ο άσκητης συλλογιόταν:

— Δεν θα δυσωρεστηθώ καθόλου τώρα που θα ιδώ το Θεό να τιμωρή όπως του αξίζει αυτό τον άνθρωπο, του οποίου την ψεύτικη αρετή εκτιμούσαν οι Πέρσαι σχεδόν όσο και τη δική μου, μα ο οποίος, όταν του δόθηκε η δύναμη να κάνει ό,τι θέλει, διέπραξε μέσα σε

μιά μέρα ένα σωρό φρικτούς φόνους κι' εγκλήματα.

Μα ο Θεός χαμογελώντας είπε στον Τουριού:

— Ενώρετε Τουριού, άνθρωπε πραγματικά αγαθέ, γλυκέ μου υπηρέτη, έμπα στον παράδεισό μου.

— Σίγουρα θ' άστεινέσαι ο Θεός, οκέφτηκε ο Μαιτρέγια, καθώς άκουσε αυτά τα λόγια.

— Ποτέ μου δεν ήμουν πιο σοβαρός, απάντησε ο Θεός, ο οποίος μάντευσε τη σκέψη του. Και, γυρίζοντας προς τον Τουριού τον παράσχεσε:

— Εύχρηστος, Τουριού, το θάνατο της γυναίκας σου γιατί δεν ήταν καλά και είχε πάνω πια να είναι καλά. Εύχρηστος επίσης το θάνατο των ζητιάνων, γιατί σου ήσαν ενοχλητικοί και είχαν άποικονομική όψη. Εύχρηστος το θάνατο της όμορφης έταίρας, γιατί έπληξε με τα ήλθια λόγια της. Εύχρηστος το θάνατο των άμαξιαδων και των άλλων γιατί σ' άναγκασαν να περμένεις. Εύχρηστος το θάνατο του λογίου Καρβιλάκα, γιατί είχε αντίθετη γνώμη από τη δική σου. Εύχρηστος, τέλος, το θάνατο του συγγραφέως, γιατί το έργο του σημείωσε επιτυχία μεγαλύτερη από τα δικά σου. Όλες αυτές η έλξεις σου ήσαν πολύ φυσικές. Οι φόνου, για τους οποίους ο Μαιτρέγια σε κατηγορεί, έγιναν εν άγνοία σου και ήσαν το αποτέλεσμα της πρώτης σου έπιθυμίας, της έπιθυμίας αυτής, της οποίας κανείς δεν είχε κύριος. Μισει κανείς μοιραίως ό,τι τον στενοχωρεί και μοιραίως πάλι ενέχεται την έξοχότητά του που τον στενοχωρεί. Η φύσις είναι έγωιστρια και συνώνυμο του έγωισμού είναι ή καταστροφή. Έτσι ο πιο ενάρετος άνθρωπος είναι εγκληματίας μέσα στο βάθος της καρδιάς του και αν έδινε σε κάθε άνθρωπο τη δύναμη να πραγματοποιήσει άμέσως την πρώτη έπιθυμία του, όπως έκανα με σένα, σίγουρα μέσα σε λίγες μέρες δεν θα ύπηρεχαν άνθρωποι στη γη. Μα έγω δεν κρίνω τους ανθρώπους από την πρώτη τους έπιθυμία... Όχι... Τους κρίνω από τη δεύτερη, γιατί, αυτή μόνη, έξαστάται από αυτούς τους ίδιους...

Αυτή μόνη φανερώσει τη θέληση του ανθρώπου κι' έπειδή ή δική σου θέλησις είναι πάντα καλοσυναιτητική, γι' αυτό σου άνοιγω σήμερα τον παράδεισό μου...

— Καλά ό! αυτά, είπε τότε ο Μαιτρέγια. Μα τότε ποιά ανταμωθή θι δώσις σε μένα;...

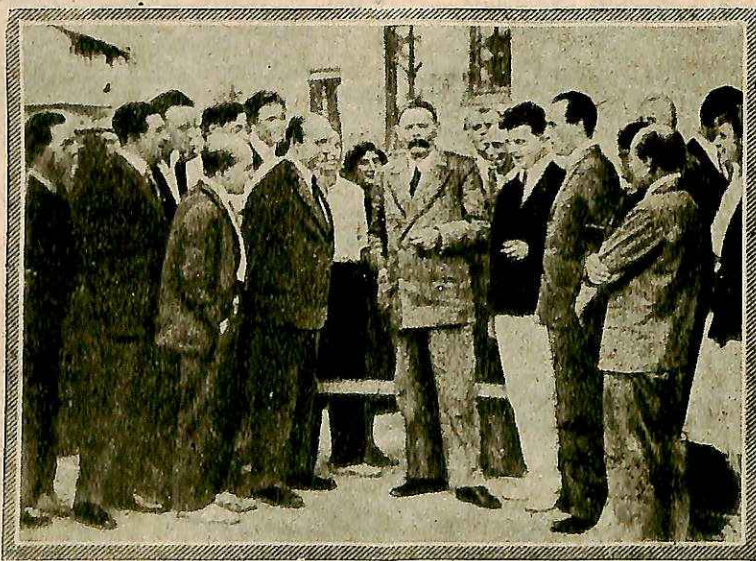
— Την ίδια, τού απάντησε ο Θεός, αν και εσύ δεν την αξίζεις και τόσο...

Ήσουν βέβαια ένας άγιος, μα έτσι είχες πάψει να είσαι άνθρωπος... Σε δέχομαι στον παράδεισό μου μονάχα γιατί είμαι καλός, ενώ τον Τουριού τον δέχομαι γιατί είμαι δικαίος...

— Μα... θέλησε να διαμαρτυρηθί ο άσκητης.

— Σάπα, τού απάντησε ο Θεός, αν δεν θέλεις να σε στείλω στην Κόλασι για να γνωρίσεις εκεί με τα μαρτύρια, τα οποία άπόφυγες, σαν λιποτάχτης από τον κόσμο να γνωρίσεις στη ζωή...

JULES LEMAITRE

Ο γνωστός Ρώσος συγγραφέας Μαξιμ Γκόρκυ, μπροστά στο σπίτι του στη Μόσχα, περιτοίχιζόμενος απ' τους ήθοποιους που θα παίξουν στο νέο του έργο «Γιέγκορ Μπουλιτσέφ».

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝΑ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Η μυστηριώδης εξαφάνισις ενός παιδιού. Η όμορφη Ρώσισς και οι θαυμαστές της. Το κίτρινο αυτοκίνητο. Το ραντεβού του άγνωστου. Μέσα στην έπαυλη με τους προσωποδόμους. Η άπογευματινή επίσκεψις του άγνωστου. Ο έρωτευμένος συνταγματάρχης. Μέσα στα χέρια των εχθρών του. Υπό την άπειλή των περιστρέφων. Η έγκαιρος επέμβασις της αστυνομίας. Η πονηρία μιάς γυναίκας, κτλ.

ΔΩ και πολλά χρόνια, σ' ένα κομψό διαμερισμάκι μιάς κεντρικής συνοικίας του Παρισιού, κατοικούσε ή κυρία Έβελινα Ράμσκυ, σύζυγος ενός Ρωσσογύλου μηχανικού, ο οποίος βρισκόταν εκείνο τον καιρό στο Βελγικό Κογκό.

Μιά μέρα ξαφνικά, ένα φοβερό άπληγμα συνέβη στην κυρία Ράμσκυ. Ο γυιός της Δημήτρης, το λατρευτό μοναχοπαίδι της, ένα χαριτωμένο αγοράκι δέκα έτων, είχε γίνει άφαντο. Από το πρωί που έφυγε για να πάει στο σχολείο του, δεν είχε ξαναγυρίσει.

Τρελλή από την άγνοια της, ή δύστυχη μητέρα, όταν έφτασε το μεσημέρι και είδε πως δεν είχε έπιστρέψει το παιδί της, έτρεξε στο σχολείο. Έκεί όμως την πληροφορήσαν ότι ο Δημήτρης είχε φύγει πριν από πολλή ώρα μαζί με τους άλλους μαθητές του.

Η φτωχή μητέρα ξαναγύρισε στο σπίτι της, αλλά το παιδί της δεν είχε φανεί ακόμα... Τότε έτρεξε στο αστυνομικό τμήμα της περιφέρειάς και κατήγγειλε την εξαφάνισις του παιδιού της. Ο αστυνομός την ενθάρρυνε πολύ καλά. Ήξερε ότι, χωρίς στην σπανία όμορφιά της, όλοι σχεδόν οι γνώριμοί της ήσαν τρελλά έρωτευμένοι μαζί της και ότι αυτή που έλάτρευε τον άντρα της και λαχταρούσε για το παιδί της, είχε αποκομίσει τον έρωτα όλων.

Της είπε λοιπόν:

— Κυρία μου, είμαι βέβαιος ότι το παιδί σας το έχει απαγάγει κάποιος απ' τους θαυμαστές σας, του οποίου άποκρούσατε τον έρωτα. Γι' αυτό σας παρακαλώ να μου πείτε τα όνόματά των άλλων εκείνων, που σας έχουν κάνει κατά καιρούς έρωτικές έξομολογήσεις.

Η Έβελινα έδωσε τον κατάλογο που της έζητησε ο αστυνομός κι' έφυγε για το σπίτι της. Μόλις άνοιξε όμως την πόρτα και μπήκε μέσα, βρήκε κατά γης, στον διάδρομο, ένα σημείωμα, στο οποίο ήταν γραμμένα τα εξής:

«Σας περιμένει άπόψε στις 11 πριν απ' τα μεσάνυχτα κάποιος πρόσωπο που θα μπορούσε να σας δώσει ασφαλείς πληροφορίες για το παιδί σας. Ένα κίτρινο κλειστό αυτοκίνητο θάρρη για να σας παραλάβει απ' το σπίτι σας. Ο οδηγός του δεν ξέρει τίποτα. Έχει μόνο διαταγή να σας οδηγήσει μπροστά στο «Καφέ ντε Παρί». Μάθετε πως αν ανακοινώσετε τίποτα στην αστυνομία, θα καταδικάσετε το παιδί σας σε βέβαιο θάνατο».

Μόλις διάβασε το σημείωμα αυτό, ή Έβελινα Ράμσκυ κατάλαβε ότι το μόνο που είχε να κάνει ήταν να ύπακούση τυφλά στις ύποθεξις του άγνωστου για να σώσει το αγαπημένο της παιδί. Έτσι, όταν στις έντεκα τη νύχτα είδε ένα κίτρινο κλειστό αυτοκίνητο να σταματά μπροστά στην πόρτα της, κατέβηκε άμέσως και ανέβηκε σ' αυτό. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε δροταώς και

δεν σταμάτησε παρά μόνο μπροστά στο «Καφέ ντε Παρί». Εκεί πλησίασε ένας κύριος που κρατούσε ένα μαντίλι δλάνοιχο μπρός στη μύτη του για να κρύβει τα χαρακτηριστικά του. Ο άγνωστος ανέβηκε στη θέσι του οδηγού, ο οποίος κατέβηκε, και το αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι. Πέρασε γρήγορα-γρήγορα διάφορους δρόμους, τους οποίους ή κυρία Ράμσκυ δεν κατόρθωσε να τους άναγνωρίσει, και στάθηκε στην πόρτα μιάς άπομερης έπαυλης. Κατέβηκε κι' όλοι τους και ο άγνωστος, άπου άνοιξε την πόρτα, πήρε την Έβελινα απ' το χέρι, την έμπασε μέσα και την άδηγησε σ' ένα φωτισμένο σαλόνι του ίσογειου.

Εκεί ή Έβελινα είδε καθισμένους τρεις κυρίους που φορούσαν προσώπιδες. Ο ένας απ' αυτούς της έδειξε ένα κάρθισμα κοντά στο τραπέζι και, όταν εκείνη ύπήκουσε, της είπε:

— Καθίστε και άκούστε καλά και προσεκτικά αυτά που θα σας πω. Ο γυιός σας βρίσκεται στα χέρια ανθρώπων, οι οποίοι είναι άποφασισμένοι για τα πάντα, αν τυχόν δεν ύπακούσετε στις διαταγές τους. Ξέρουμε ότι πολλοί άνθρωποι είναι έρωτευμένοι μαζί σας και ότι ένας απ' αυτούς είναι και ο νεαρός Ρώσος συνταγματάρχης Κορτσάκοφ. Λοιπόν, θα τού γράψετε ένα γράμμα και θα τού λέτε ότι θέλετε να

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΑΙΝΙΑ

Η διάσημος Γερμανή πρωταγωνίστρια της θόδης Κάιτε Χαάμ και ή έννεατής κόρη της Άνελωρ, όπως εμφανίζονται μαζί σε μιά τελευταία ταινία της «Όφρα».

Άργά το άπόγευμα χτύπησε την πόρτα της ένας άγνωστος, ο οποίος της παρέδωσε ένα μικρό δερμάτι. Η κυρία Ράμσκυ το άνοιξε και βρήκε μέσα ένα χρυσό μανταγίον. Ζήτησε μιά σιγή φωνή μερικές πληροφορίες απ' τον άγνωστο, τού έδωσε ένα σεβαστό χρηματικό ποσό και, όταν εκείνος έφυγε, ζήτησε στο τηλέφωνο έναν αριθμό. Κουβέντισε μυστηριωδώς με κάποιον που βρισκόταν στην άλλη άκρη του σήματος και τέλος εχθροστημένη πήγε και καθόσε στο σαλόνι της, περιμένοντας την ώρα που θα έφτανε το κίτρινο κλειστό αυτοκίνητο.

Στις έντεκα παρά τέτατο τέλος το μυστηριώδες αυτοκίνητο σταμάτησε έξω απ' την πόρτα του σπιτιού. Η Έβελινα Ράμσκυ κατέβηκε άμέσως και μπήκε μέσα. Έπειτα από δέκα λεπτά της ώρας, έφτασε μπροστά στην πλατεία της «Όπερας, όπου περίμενε ο έρωτευμένος συνταγματάρχης. Μόλις τον φώνησε με τ' όνομά του, έτρεξε κατάχαρμένος, την χαιρέτησε με σεβασμό και με πρόσωπο που άχτινοβόλυνε από χαρά. Έπειτα ανέβηκε κι' αυτός, κάθισε δίπλα της και, ενώ το αυτοκίνητο ξεκινούσε, ο συνταγματάρχης άρχισε να της φωνάζει με λαχτάρα τα χέρια και να της λέει λόγια τρυφερά, στα οποία εκείνη δεν άπαντούσε.

Σε λίγη ώρα σταμάτησαν σ' ένα μέρος και ή κυρία Ράμσκυ είδε ότι βρισκόταν στην ίδια έπαυλη, στην οποία είχε οδηγηθεί και την προηγούμενη νύχτα. Ο σάφερ κατέβηκε, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και έπειτα την πόρτα του σπιτιού. Άμλιτη κατέβηκε κι' αυτή και προσορεύθηκε, ακολουθούμενη απ' τον Κορτσάκοφ, ως όπου έφτασαν στην πόρτα του φωτισμένου σαλονιού.

Έπειτα από πέντε λεπτά ξαναβγήκε, μόνη της αυτή τη φορά, και, μόλις άνέβηκε στο αυτοκίνητο, ένα ξεφανητό τραπέζι χαράς της έέφυγε. Στο πισινό καθίσμα είδε ξεαλωμένα και κομισμένα το παιδί της, που κοιμόταν τον ύπνο της άλώοτης. Τό πήρε στην αγκαλιά της με λαχτάρα, το αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι και την πήγε στο σπίτι της.

Έντοιαταξή στην άπόμνη μυστηριώδη έπαυλη συνθεβαιαν περίεργα και δραματικά γεγονότα.

Η Έβελινα είχε οδηγήσει τον Κορτσάκοφ στο φωτισμένο σαλόνι και εκεί τού είπε:

— Άγαπήτέ μου φίλε, παρακαλώ καθίστε μιά στιγμή, ώπου να πάω σ' άλλω τουαλέττα.

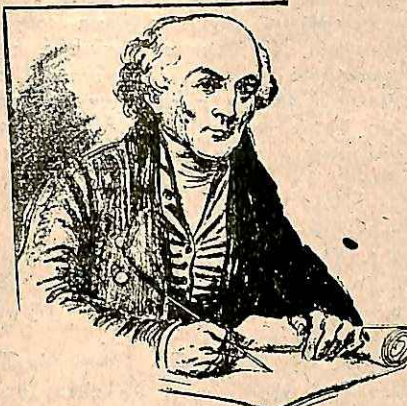
Έφυγε και δεν ξαναγύρισε πια. Αντί αυτής όμως ο συνταγματάρχης είδε να μπαίνουν μέσα τρεις προσώπιδες, οι οποίοι με τα περιστροφικά στα χέρια τον άναγκασαν να μείνει ακίνητος και έπειτα τον έδεσαν στερεά. Τότε ο ένας απ' αυτούς τού είπε:

— Όπως βλέπετε, Κορτσάκοφ, οι προδότες άργά ή γρήγορα πληρώνουν τις προδοσίες τους. Και τώρα περιμένουμε να μάς πείτε πλλήρη έξομολόγησι, αν δεν θέλεις να πεθάνεις απ' τον

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο γλωσσολογιστής και ο άνθρωπος του κόσμου. Η σταδιοδρομία του ιεραπόστολου Κάρεϋ. Τα μακρύτερα γυναικεία μαλλιά των αιώνων. Γυναίκα κόμη μήκους πέντε μέτρων! Ο μακροβιότερος άνθρωπος του κόσμου. Ένας πρωθυπουργός επί 276 χρόνια! Μία τρομακτική πυρκαϊά χωρίς θύματα, κ.τ.λ.

Ο Ουίλλιαμ Κάρεϋ, ο γλωσσολογιστής και ο άνθρωπος των αιώνων.

Ο γλωσσολογιστής και ο άνθρωπος των αιώνων. Ο Κάρεϋ γεννήθηκε το 1761 και, επειδή η οικογένειά του ήταν πολύ φτωχή, τον έβαλε, από παιδάκι, να μαθαίνει να διαβάζει και να γράφει. Ο Κάρεϋ γεννήθηκε το 1761 και, επειδή η οικογένειά του ήταν πολύ φτωχή, τον έβαλε, από παιδάκι, να μαθαίνει να διαβάζει και να γράφει.

Ο Κάρεϋ γεννήθηκε το 1761 και, επειδή η οικογένειά του ήταν πολύ φτωχή, τον έβαλε, από παιδάκι, να μαθαίνει να διαβάζει και να γράφει. Ο Κάρεϋ γεννήθηκε το 1761 και, επειδή η οικογένειά του ήταν πολύ φτωχή, τον έβαλε, από παιδάκι, να μαθαίνει να διαβάζει και να γράφει. Ο Κάρεϋ γεννήθηκε το 1761 και, επειδή η οικογένειά του ήταν πολύ φτωχή, τον έβαλε, από παιδάκι, να μαθαίνει να διαβάζει και να γράφει.

Τα μακρύτερα γυναικεία μαλλιά που υπήρξαν στον κόσμο από της εποχής της Βίβλου μέχρι σήμερα τα είχε η περίφημη Πλίνα Πολόνια που έζησε τον 18ον αιώνα στη Γερμανία.

Ήταν ο περίφημος μεγιστάνης της Ιαπωνίας. Τάκε-Νο-Ούκι. Σύμφωνα με τα επίσημα αυτοκρατορικά ιαπωνικά αρχεία, ο εφτάχρονος αυτός άνθρωπος γεννήθηκε το έτος 3 μετά Χριστόν και πέθανε το 314 μ. Χ.

Ο Τάκε-Νο-Ούκι ήταν ευφύετατος, εξαιρετικά μορφωμένος και δραστήριος και, επειδή ήλθε σε μια από τις μεγαλύτερες οικογένειες της χώρας του, σε ηλικία 32 ετών, έγινε πρωθυπουργός της Ιαπωνίας. Η δραστηριότητά του και τα άλλα προσόντα που έδειξε κατά τη διάρκεια της πρωθυπουργίας του, τον έκαναν να απολαύσει την εκτίμησή και την αγάπη των μαζών της αυτοκρατορικής οικογένειας.

Το 1780, όταν επρόκειτο να γίνει ο στέφανος του Εκλέκτορος της Σαξωνίας, ο μονάρχης αυτός θέλησε να τη γνώριση και την εκτίμησή του να πάει στη

Δρέσδη. Η Πλίνα επήγε και, καθ' όλη τη διάρκεια των εορτών που οργανώθηκαν προς τιμήν του Εκλέκτορος, η πολωνίδα χωριάτισσα ήταν εκείνη που συνεκέντρωσε το γενικό ενδιαφέρον περισσότερο από κάθε άλλη προσώπιότητα. Την εποχή εκείνη η Πλίνα ήταν ηλικίας 52 ετών και τα μαλλιά της, που μετρήθηκαν από μια μεγάλη επιτροπή αλλοκίων, μετρούσαν στον Εκλέκτορα, είχαν μήκος 4 μέτρων και 60 εκατοστών!

Η ιστορία αναφέρει πολλούς αιώνιους που έζησαν πάνω από εκατόν πενήντα και διακόσια χρόνια, όπως λόγου χάριν τον Αδραάμ, τον Ισαάκ, τον Μαθουάλα, τον Βριμνιόη και πολλούς άλλους. Έν τούτοις κανένας απ' αυτούς δεν είχε εξακριβωθεί αν έζησαν πραγματικά τόσα χρόνια όσα αναφέρει η παράδοση.

Πρέπει να προστεθεί ακόμα ότι ο Τάκε-Νο-Ούκι, μέχρι της τελευταίας του ημέρας, ήταν άπολύτως υγιής και με πλήρη πνευματική διαύγεια. Επίσης είχε όλα τα στοιχεία της δόνησης, γιατί στα 100 ετών αιώνοβιους που ζούν πάνω από 150 χρόνια, παρατηρείται το περίεργο φυσιολογικό φαινόμενο όλα τους να δόντια, να αναπαύονται, όπως στα μικρά παιδιά. Στον Τάκε-Νο-Ούκι το φαινόμενο αυτό συνδυαζόταν με τις εξαιρετικές φρονιμικές δυνάμεις. Αλλά και, όπως είπαμε, ο Τάκε-Νο-Ούκι, που φαινόταν αυτός ο γίγαντας, έζησε με τους όποιους υποφέρει να προκληθεί ή ύπνος, τούτοις ένοσητοι φυσιολογικοί και χωρίς γρηγορότητα να καταλείψουν σε ηλικία επτά ετών, όταν ο Ιάπωνας Μαθουάλας έφτασε στο 138ον έτος της ηλικίας του, του φώτωσαν καινούριες οδοντοστοιχίες. Σε ηλικία 240 ετών πάλι έβγαλε καινούρια δόντια. Τα τρία αυτά δόντια έπεσαν σε μερικά χρόνια και βγήκαν άλλα και, όταν έπεσαν κι' εκείνα, έπειτα από δεκαετηρίδες κόπας, έβγαλαν τα τελευταία—πρώτα κατά σειρά—σε ηλικία 286 ετών, και τα περισσότερα απ' αυτά διατηρήθηκαν μέχρι του θανάτου του.

Ο Τάκε-Νο-Ούκι θεωρείται μία από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες της Ιαπωνικής Ιστορίας. Και γι' αυτό, από αρχαιολογικών χρόνων, καθιερώθηκε από το Κράτος να αποστέλλεται η φυσιογνωμία του σε ένα από τα νομισματικά κλάσματα που εκδίδονται κάθε τόσο, όπως γίνεται και με τους βασιλείς. Έτσι και στα σημερινά Ιαπωνικά νομίσματα των 10

γινέας, αλλά και όλου του λαού. Έτσι και όταν πέθανε ο μονάρχης που τον είχε κάνει πρωθυπουργό, ο διάδοχός του και όλοι οι άλλοι που έδασκευαν κατά σειρά από αυτόν, δεν σκέφτηκαν ποτέ να του αφαιρέσουν το πρωθυπουργικό αξίωμα. Και ο Τάκε-Νο-Ούκι έμεινε πρωθυπουργός επί 276—διακόσια έδωκεντα έξι—χρόνια. Όπως αναφέρεται στη επίσημη χρονικά και όπως αποδεικνύεται από τα κρατικά έγγραφα και διατάγματα που φέρουν την υπογραφή του.

Στο διάστημα της πρωτοφανούς εις διαρκείαν πρωθυπουργίας του, ο Τάκε-Νο-Ούκι υπηρέτησε υπό 18 αυτοκράτορες, που ανέβηκαν στον θρόνο και πέθαναν ο ένας μετά τον άλλον, ενώ αυτός εξακολουθούσε να ζει και να είναι πρωθυπουργός.

Η πυρκαϊά αυτή αποτελεί μοναδικό φαινόμενο στα παγκόσμια χρονικά, γιατί δεν είχε απολύτως κανένα θύμα. Ούτε ένας άνθρωπος κάηκε ή τραυματίστηκε σ' αυτή, και' όλη την τρομακτική ένταση της.

Οι Αμερικανοί βιολόγοι και φυσιολογικοί θεωρούν την άπνεια ως ένα από τα μεγαλύτερα κακά για τον άνθρωπο. Ο Τάκε-Νο-Ούκι, που φαινόταν αυτός ο γίγαντας, έζησε με τους όποιους υποφέρει να προκληθεί ή ύπνος, τούτοις ένοσητοι φυσιολογικοί και χωρίς γρηγορότητα να καταλείψουν σε ηλικία επτά ετών, όταν ο Ιάπωνας Μαθουάλας έφτασε στο 138ον έτος της ηλικίας του, του φώτωσαν καινούριες οδοντοστοιχίες. Σε ηλικία 240 ετών πάλι έβγαλε καινούρια δόντια. Τα τρία αυτά δόντια έπεσαν σε μερικά χρόνια και βγήκαν άλλα και, όταν έπεσαν κι' εκείνα, έπειτα από δεκαετηρίδες κόπας, έβγαλαν τα τελευταία—πρώτα κατά σειρά—σε ηλικία 286 ετών, και τα περισσότερα απ' αυτά διατηρήθηκαν μέχρι του θανάτου του.

Ο Τάκε-Νο-Ούκι θεωρείται μία από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες της Ιαπωνικής Ιστορίας. Και γι' αυτό, από αρχαιολογικών χρόνων, καθιερώθηκε από το Κράτος να αποστέλλεται η φυσιογνωμία του σε ένα από τα νομισματικά κλάσματα που εκδίδονται κάθε τόσο, όπως γίνεται και με τους βασιλείς. Έτσι και στα σημερινά Ιαπωνικά νομίσματα των 10

γινέας, αλλά και όλου του λαού. Έτσι και όταν πέθανε ο μονάρχης που τον είχε κάνει πρωθυπουργό, ο διάδοχός του και όλοι οι άλλοι που έδασκευαν κατά σειρά από αυτόν, δεν σκέφτηκαν ποτέ να του αφαιρέσουν το πρωθυπουργικό αξίωμα. Και ο Τάκε-Νο-Ούκι έμεινε πρωθυπουργός επί 276—διακόσια έδωκεντα έξι—χρόνια. Όπως αναφέρεται στη επίσημη χρονικά και όπως αποδεικνύεται από τα κρατικά έγγραφα και διατάγματα που φέρουν την υπογραφή του.

Στο διάστημα της πρωτοφανούς εις διαρκείαν πρωθυπουργίας του, ο Τάκε-Νο-Ούκι υπηρέτησε υπό 18 αυτοκράτορες, που ανέβηκαν στον θρόνο και πέθαναν ο ένας μετά τον άλλον, ενώ αυτός εξακολουθούσε να ζει και να είναι πρωθυπουργός.

Η πυρκαϊά αυτή αποτελεί μοναδικό φαινόμενο στα παγκόσμια χρονικά, γιατί δεν είχε απολύτως κανένα θύμα. Ούτε ένας άνθρωπος κάηκε ή τραυματίστηκε σ' αυτή, και' όλη την τρομακτική ένταση της.

Οι Αμερικανοί βιολόγοι και φυσιολογικοί θεωρούν την άπνεια ως ένα από τα μεγαλύτερα κακά για τον άνθρωπο. Ο Τάκε-Νο-Ούκι, που φαινόταν αυτός ο γίγαντας, έζησε με τους όποιους υποφέρει να προκληθεί ή ύπνος, τούτοις ένοσητοι φυσιολογικοί και χωρίς γρηγορότητα να καταλείψουν σε ηλικία επτά ετών, όταν ο Ιάπωνας Μαθουάλας έφτασε στο 138ον έτος της ηλικίας του, του φώτωσαν καινούριες οδοντοστοιχίες. Σε ηλικία 240 ετών πάλι έβγαλε καινούρια δόντια. Τα τρία αυτά δόντια έπεσαν σε μερικά χρόνια και βγήκαν άλλα και, όταν έπεσαν κι' εκείνα, έπειτα από δεκαετηρίδες κόπας, έβγαλαν τα τελευταία—πρώτα κατά σειρά—σε ηλικία 286 ετών, και τα περισσότερα απ' αυτά διατηρήθηκαν μέχρι του θανάτου του.

Ο Τάκε-Νο-Ούκι θεωρείται μία από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες της Ιαπωνικής Ιστορίας. Και γι' αυτό, από αρχαιολογικών χρόνων, καθιερώθηκε από το Κράτος να αποστέλλεται η φυσιογνωμία του σε ένα από τα νομισματικά κλάσματα που εκδίδονται κάθε τόσο, όπως γίνεται και με τους βασιλείς. Έτσι και στα σημερινά Ιαπωνικά νομίσματα των 10

Ο Τάκε-Νο-Ούκι, ο άνθρωπος που έζησε 308 χρόνια!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩΟΥ

Η περίφημη ηθοποιός Έλλεν Τέρρυ. Το μεσογυμνάσιό της στην Αγγλική σκηνή. Πώς άρχισε ένα τρυφερό ειδύλλιο. Τα ερωτικά γράμματα τις μίς Τέρρυ. Πώς γοητεύθηκε ο Σώου μαζί της. Μπέρναρ Σώου και Έρρικος Ίρβινγκ. Ένας άγιος αγών μεταξύ τους. Ο θάνατος της Έλλεν. Η δόνηση του Σώου. Πώς έγινε μελαγχολικός και μισάνθρωπος, κτλ.

Η ιστορία του ειδυλλίου εκείνου του Σώου, του μοναδικού ίσως της ζωής του, έχει ως εξής:

Η μίς Τέρρυ ήταν γεννημένη για το θέατρο και από μικρή είχε ζήσει κοντά στη σκηνή και στους ηθοποιούς. Από την πρώτη της εμφάνιση είχε σημειώσει μεγάλη επιτυχία και έκτοτε, επί τριάντα χρόνια, δεν έγνωρισε άλλο παρά θριάμβους, χάρις στην ωμορφιά της, αλλά και την τέχνη της. Είχε τους περισσότερους θαυμαστές από κάθε άλλη ηθοποιό.

Όταν πρωτογνωρίστηκε με το Σώου ήταν πια πενήντα ετών και είχε κι' εγγονάκι. 'Αλλά ήταν πάντοτε

και άρχα η γοήτριά του 'Αρχιζέ η καλλιτεχνική της δύσας, ενώ αντιθέτως ο Μπέρναρ Σώου βρισκόταν στις αρχές σκεδόν της σταδιοδρομίας του ως θεατρικού συγγραφέως και μόλις τότε άρχισε να του χαμογελά η δόξα.

Εκείνο που εγοήτευσε τον Σώου δεν ήταν τόσο η δόξα και τα σωματικά χαρίσματα της Τέρρυ, αλλά κυρίως τα ψυχικά και πνευματικά προσόντα. Σε ένα απ' τα γράμματά του, όταν το ειδύλλιο τους βρισκόταν στη μεγαλύτερη ακμή του, της έγραφε:

«Αγαπά τις γυναίκες — και αγαπά μια απ' αυτές για λογαριασμό

στο θέατρο αυτό τα διάφορα έργα ήταν πολύ παλαιότερα και καλύτερα μένος. 'Οστόσο, και' επανέληψεν, προσπάθησε να γίνουν δεκτά και δικά του έργα, γιατί μόνον αν παιζόντουσαν στο «Λύτσεου Θέατρο», θα έπαιρνε οριστικούς το χρίσμα του μεγάλου συγγραφέως. 'Αλλά ο Ένριχ Ίρβινγκ τού τα απέρισκε κάθε φορά ως υπερβολικά ρεαλιστικά. Ο Σώου λοιπόν προσπάθησε να εκπροσώπη το πρόσωπο θέατρο με την Τέρρυ. 'Αλλά και η δική της μεσολάβηση δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. 'Η προκατάληψη του Ίρβινγκ εναντίον του ήταν ακατανίκητη.

Ο αγώνας αυτός κράτησε πολύ καιρό. Στο τέλος ο Σώου έπεισε την Τέρρυ να αποχωρήσει από το «Λύτσεου Θέατρο». Για πρώτη φορά τότε η καλλιτεχνική χωρίστηκε απ' τον μεγάλο συνάδελφό της, με τον οποίο είχε συνεργαστεί επί είκοσι χρόνια συνεχώς, χωρίς την παραμικρή διακοπή. Και ήταν πολύ μεγάλη η θυσία εκείνη που έκανε προς χάριν του αγαπημένου της συγγραφέως. 'Η αποχώρησής της από το μεγαλύτερο και σοβαρότερο θέατρο της Αγγλίας ήταν η αρχή της καλλιτεχνικής δόξας της. 'Ενώ αντιθέτως ο Σώου γινόταν κάθε μέρα πιο ένδοξος.

Όστόσο δεν έπαψε να αγαπάει την Τέρρυ και να είναι τρυφερός και αποσιωμένος σ' αυτήν. Βέβαια, η μεγάλη φλόγα της αγάπης του είχε σβύσει σιγά-σιγά. Είχε περάσει η εποχή που την ελάντευε με μονομηνία και ποίησε έγραφε πολλά ερωτικά γράμματα μέσα σε μια μέρα για να της εκφράσει το αίσθημά του. Δεν έμεινε πια άπνιος εξ αιτίας της με τη σκέψη του καρφωμένη επίμονα σ' αυτήν. 'Αλλά την αγαπούσε πάντοτε με μια αγάπη ήσυχη, γλυκειά και σοβαρή. Και δεν ανηφόρε ποτέ να ικανοποιήσει τις χάρες που του ζητούσε.

Η Έλλεν Τέρρυ ήταν η μόνη γυναίκα που είχε μπει μέσα στην ψυχή του Μπέρναρ Σώου σε όλη του την ζωή. Και, όταν εκείνη πέθανε, ο θάνατός της ήταν ένα τρομερό πλήγμα γι' αυτόν. 'Επί πολλούς μήνες ο Μπέρναρ Σώου είχε γίνει μελαγχολικός και μόλις έβγαζαν λίγες λέξεις την ημέρα απ' το στόμα του.

Ο κυνικός Σώου, ο καυστικώτερος σατυρικός της εποχής μας είχε αγαπήσει, είχε πονήσει με όλη τη δύναμη της ψυχής του.

Και, όταν εκείνη πέθανε, ο θάνατός της ήταν ένα τρομερό πλήγμα γι' αυτόν. 'Επί πολλούς μήνες ο Μπέρναρ Σώου είχε γίνει μελαγχολικός και μόλις έβγαζαν λίγες λέξεις την ημέρα απ' το στόμα του.

Ο κυνικός Σώου, ο καυστικώτερος σατυρικός της εποχής μας είχε αγαπήσει, είχε πονήσει με όλη τη δύναμη της ψυχής του.

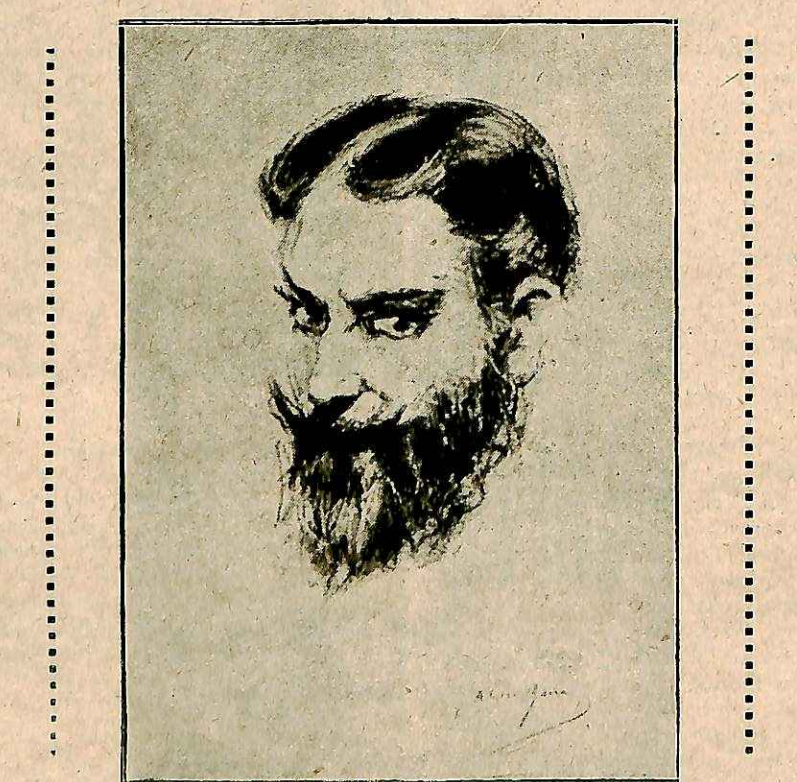
Και, όταν εκείνη πέθανε, ο θάνατός της ήταν ένα τρομερό πλήγμα γι' αυτόν. 'Επί πολλούς μήνες ο Μπέρναρ Σώου είχε γίνει μελαγχολικός και μόλις έβγαζαν λίγες λέξεις την ημέρα απ' το στόμα του.

Ο κυνικός Σώου, ο καυστικώτερος σατυρικός της εποχής μας είχε αγαπήσει, είχε πονήσει με όλη τη δύναμη της ψυχής του.

Και, όταν εκείνη πέθανε, ο θάνατός της ήταν ένα τρομερό πλήγμα γι' αυτόν. 'Επί πολλούς μήνες ο Μπέρναρ Σώου είχε γίνει μελαγχολικός και μόλις έβγαζαν λίγες λέξεις την ημέρα απ' το στόμα του.

Ο κυνικός Σώου, ο καυστικώτερος σατυρικός της εποχής μας είχε αγαπήσει, είχε πονήσει με όλη τη δύναμη της ψυχής του.

Και, όταν εκείνη πέθανε, ο θάνατός της ήταν ένα τρομερό πλήγμα γι' αυτόν. 'Επί πολλούς μήνες ο Μπέρναρ Σώου είχε γίνει μελαγχολικός και μόλις έβγαζαν λίγες λέξεις την ημέρα απ' το στόμα του.

Ο Μπέρναρ Σώου στην εποχή που ερωτεύτηκε την Τέρρυ.

ώραία και γοητευτική και πάνω στη σκηνή και κάτω απ' αυτήν. Το δε αγγλικό κοινό την ελάντευε όσο καμιά άλλη ηθοποιός.

Ο Σώου έβλεπε, ήταν κατά οκτώ έτη νεώτερός της και φανατικός λάτρης της σκηνής, στην οποία μάλιστα είχε παίξει δυο-τρεις φορές, μολονότι ήταν απόγονος Ιρλανδών ευπατριδών.

Εν τούτοις, κάποια σπουδαία διαφορά τους χωρίζε: Η Έλλεν είχε φτάσει πια στο μεσογυμνάσιό της

ώραια και γοητευτική και πάνω στη σκηνή και κάτω απ' αυτήν. Το δε αγγλικό κοινό την ελάντευε όσο καμιά άλλη ηθοποιός.

Ο Σώου έβλεπε, ήταν κατά οκτώ έτη νεώτερός της και φανατικός λάτρης της σκηνής, στην οποία μάλιστα είχε παίξει δυο-τρεις φορές, μολονότι ήταν απόγονος Ιρλανδών ευπατριδών.

Εν τούτοις, κάποια σπουδαία διαφορά τους χωρίζε: Η Έλλεν είχε φτάσει πια στο μεσογυμνάσιό της

ώραια και γοητευτική και πάνω στη σκηνή και κάτω απ' αυτήν. Το δε αγγλικό κοινό την ελάντευε όσο καμιά άλλη ηθοποιός.

Ο Σώου έβλεπε, ήταν κατά οκτώ έτη νεώτερός της και φανατικός λάτρης της σκηνής, στην οποία μάλιστα είχε παίξει δυο-τρεις φορές, μολονότι ήταν απόγονος Ιρλανδών ευπατριδών.

Εν τούτοις, κάποια σπουδαία διαφορά τους χωρίζε: Η Έλλεν είχε φτάσει πια στο μεσογυμνάσιό της

ώραια και γοητευτική και πάνω στη σκηνή και κάτω απ' αυτήν. Το δε αγγλικό κοινό την ελάντευε όσο καμιά άλλη ηθοποιός.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ο βαρώνος ντε Ρουτβέιν όμως δεν δυσκολεύτηκε ν' αποδείξει στους φίλους του πόσο δύσκολη ήταν η πραγματοποίησης της τουμπερής αυτής, α παγωμένης της περιγρηπής της Γκρατσιάζας.

—Θα σκοτωθώ χωρίς κανένα σ' φελο—είπε. Υπάρχουν τριάντα λογχοφόροι στο παλάτι, εμπιστοί του βασιλέως, με τους οποίους φυσικά δεν θα μπορούσαμε να τα χελάσουμε πέρα εμείς οι πέντε... Όσο για το λαό Παλέρμο δεν υπάρχει έλπίς να επαναστατήσουν, γιατί, αν είχε τέτοιο σκοπό, έπρεπε να τον είχε παρακαλοποιήσει πρό πολλού, βλέποντας τις δυστυχίες και τους εξευτελισμούς της άτυχης βασιλείας του. Όχι, δεν μπορούμε εδώ να επαναστατήσουμε το λαό... Θα το κάνουμε όμως αυτό στην Νεάπολη... Ακούστε με... Ήγώ ξέρω καλά τα σχέδια της Μαλφίερας, γιατί χμουν κι' εγώ άλλοτε συνωμότης μαζύ της... Ξέρω ότι η Μαλφίερα κι' ο κόμης ντε Φόρφελντ σχεδιάζουν ν' ανατρέψουν το βασίλειο Φερδινάνδο, να καταλάβουν το θρόνο του και, εν ανάγκη να σκοτώσουν τη βασίλισσα και την κόρη της.

Ένα ρίγος φρίκης πέρασε απ' τους ακροάτες του βαρώνου κι' ο πρίγκιπ ντε Μαρζιανό έσφιξε πασιμωδικά τη λαβή του σπαθιού του.

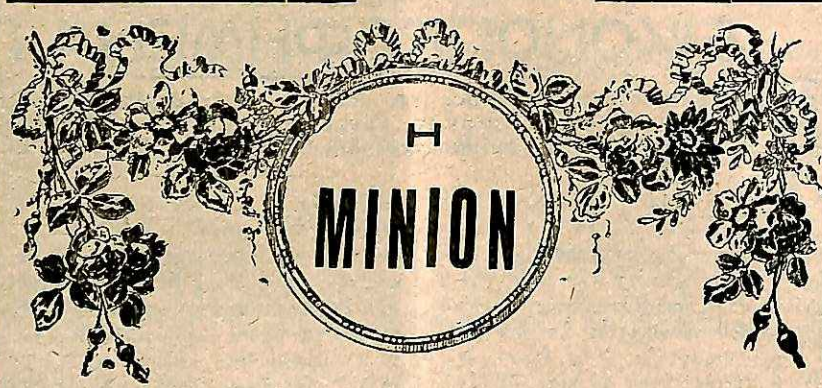
Ξέρω ακόμα — εξακολούθησε ο Ρουτβέιν — ότι σε λίγες ημέρες θα έκραγη επανάσταση στη Νεάπολη, υποκινουμένη απ' τη Μαλφίερα και το βαρώνο ντε Φόρφελντ, οι οποίοι διαδίδουν πως ο βασιλεύς θέλει να δολοφονήσει τη γυναίκα του. Ο λαός θα σηκωθεί με μια δόξαση άκατανίκητης και θ' ανατρέψει τα πάντα. Μά συγχρόνως θα παρουσιαστούμε κι' εμείς τρεις βασίλισσα και την κόρη της, τις οποίες ο λαός λατρεύει κι' έτσι η εξέγερση θα στραφεί εναντίον εκείνων που την προκάλεσαν και θ' αποβή προς όφελος της Μεγαλειότητας Μαριίας Βιζέντι...

Γενική επιδοκιμασία υποδέχτηκε τα λόγια αυτά του βαρώνου, ο οποίος επί πολλή ώρα ακόμα εξακολούθησε με χαμηλή φωνή ν' αναπτύσσει το σχέδιό του, υποδεικνύοντας στον καθένα το ρόλο του...

IX Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Η Μινιόν, από της αφίξεώς της στο Παλέρμο, ζούσε μέσα σε μι' αδιάκοπη γοητεία. Ποτέ η γοητευτική αυτή παιδούλα δεν είχε νοιώσει τέτοια ετυχία, τέτοια άγνη ευδαιμονία. Ακόμα κι' η ζηλοτυπία που ένιωθε άλλοτε τόσο ζωηρά εναντίον της Φιλίνης, σιγά-σιγά της είχε περάσει. Πράγματι, ο Γουλιέλμος Μάιστερ έφερετο τώρα προς τη χαριτωμένη νεορά ήσπου με μια ευγενική, έγκραυρήτητα, με την οποία σκέπαζε την αδιαφορία του γι' αυτή. Αφότου είχε συνέλθει από την πληγή που του είχε ανοίξει το μαχαίρι, το Τζιλ στα βουνά της Ήλβετίας, είχε νοιώσει και την πληγή της καρδιάς του να γιατρεύεται. Μ' αυτό θέλουμε να πούμε ότι η παλιά αγάπη του προς τη δυστυχήνη Μαριάννα είχε παραωρήσει τη θέση της σε μια γλυκειά μελαγχολική αντανάση... Ούτε κι' η Μινιόν όμως ξεχνούσε την ατσούσια

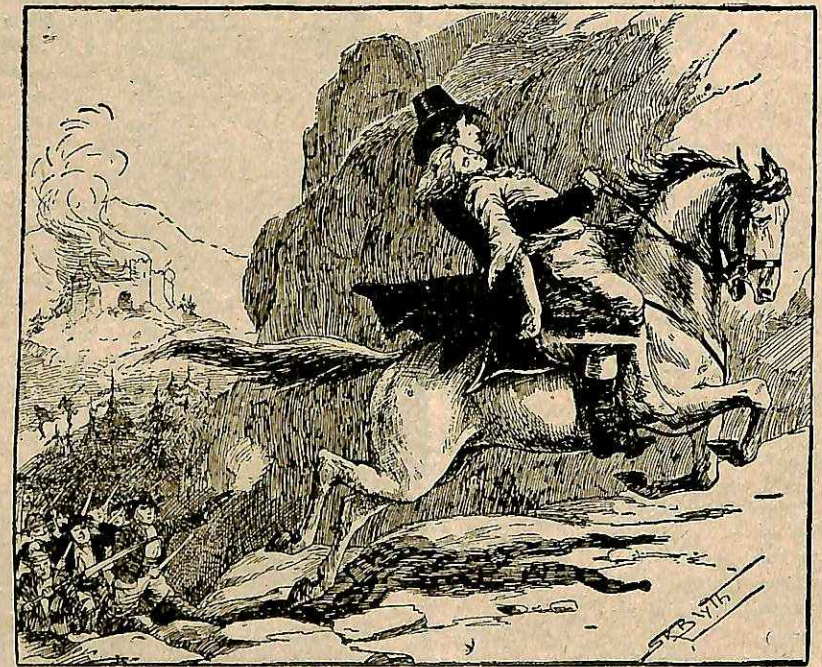
ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

του δυστυχισμένου αυτού θύματος της Βαρβάρας... Συχνά μιλούσε γι' αυτήν στο Γουλιέλμο και άφωνα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. Μά, εκτός από τις στιγμές αυτές της θλίψης που της ξαναθύμιζε το τρομερό παρελθόν της, η αξιολάτρευτη μικρούλα ήταν τώρα γεμάτη χαρά, γεμάτη έρωτα αγνή και θείο...

Ο Γουλιέλμος κι' η Μινιόν δεν είχαν πει ποτέ ο ένας στον άλλο πως αγαπιόντουσαν...

Μά για ποιά λόγο;... Τά βλέμματά τους, τά γλυκά σφίγματα των χειρών τους, ή άμοιβαία τους ανησυχία όταν δεν βρίσκονταν ο ένας κοντά στον άλλο, ή τρυφερότητά τους, όλ' αποδείκνυν πως λατρεύονταν και δεν υπήρχε καμιά ανάγκη για να το

Κρατώντας τη Μινιόν λιποθυμισμένη, ενάλλαξε προς την ακτή...

πουν...

Όπως για διδασκαλίσά της την κέρσησα Νόρα, την ώρα και ευγενική της μνηστή του βαρώνου Ρουτβέιν, η Μινιόν έννοιωθε το πνεύμα να ε-ξελίσσεται καταπληκτικά... Είχε γίνε μια γλυκειά νέα κόρη, γεμάτη θέληση και χάρες, έβρυνε, καλή, τρυφερή...

Έντωμεταξύ ο Γουλιέλμος, αν και άρρωστος, δλόκληρος στον ιπποτικό ρόλο που είχε αναλάβει για την υπεράσπιση της βασιλείας Μαριίας, δεν ξεχνούσε ότι είχε πει εκεί γι' ν' αναζητήσει τους γονείς της Μινιόν... Μά δεν ήταν πειά ο οίκτος που πού τον ώδηγούσε... Τά γράμματά του προς την καλή του μητέρα, ή

ποία εκεί μακριά, στο Στρατσόβου-γο, περίμενε την επιστροφή του, ήταν γεμάτα από τη Μινιόν. Της την περιέγραφε εκάτο φορές και εμπιστευόταν τον παθητικό και βαθύ έρωτά του στη μόνη καρδιά που θα μπορούσε να τον καταλάβει και να τον εύλογησει, στην καρδιά της μητέρας του.

Την ίδια μέρα που οι ήρωές μας αποφάσισαν να οδήγησουν τη βασίλισσα Μαρία στη Νεάπολη, η Μινιόν παρακάλεσε το Γουλιέλμο να πάνε να δουνε ακόμα μια φορά ένα ώρα το-πίο, στο οποίο συνήθιζαν να κάνουν συχνά μοναχικούς περιπάτους... Ήταν εν' από τα ωραιότερα τοπεία των περσιώνων του Παλέρμου...

Ο Γουλιέλμος άκουσε πρόθυμα το καπρίτσιο αυτό της φίλης του και δ-

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

άφινε να φανούν τα αισθήματά του...

Η Μινιόν έμεινε για μι' στιγμή, άφωνη... Μά όταν είδε τόνωμά της χαλαμένο κοντά στο όνομα του Γουλιέλμου, δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της... Διαδοχικά κοκκίνισε και χλόμιασε... Τώρα καταλάβαινε... Καί, ενώ ο Γουλιέλμος της περνούσε το βραχιόλι στο χέρι, τον κύταζε με σόδαγγελα και είπε:

—Αυτό το βραχιόλι θα είναι το σύμβολο των αισθημάτων που θα με δένουν μαζύ σου αιώνας... Προτιμώ να πεθάνω παρά να το χάσω...

Καί, γέροντας προς αυτόν, άκούμπησε το άξιολάτρευτο κεφαλάκι της στον ώμο του, ψιθυρίζοντας:

—Ω!... Νά ζούσα πάντα έτσι... κοντά σου!... Τί γλυκό ύπνο, Γουλιέλμο μου!

—Αυτό το ύπνο, Μινιόν, θα γίνη πραγματικότητα... Γιατί κι' εγώ θέλω με όλη μου την ψυχή να μη χωριστώ ποτέ από σένα...

—Ω, Γουλιέλμο μου!... Σ' αγα-πώ!...

—Σε λατρεύω, Μινιόν!...

Καί άρχισαν ν' ανταλλάζουν τά θεία κι' ύπεροχα λόγια αγάπης, τά οποία ο έρωας φέρονε στα τρεμάμενα χείλη εκείνων που τραγουδούν το αίνιο ποίημά του...

Τό ίδιο θράδυ, για να μην προκαλέσουν υποψίες με τη μυστηριώδη στάση τους, ο Γουλιέλμος έπρότεινε στους φίλους του, να πάνε στο θέατρο, όπου παίζονταν ο «Αμλετ» που Σαίξπηρ. Η Μινιόν, ακούγοντας την πρότασή του, χτύπησε τά χέρια της με χαρά... Κι' όλοι οι άλλοι επίσης δέχτηκαν την πρότασή του. Έτσι, στην ώριμένη ώρα, οι φίλοι μας βρίσκονταν στο θέατρο...

Μά την ίδια ώρα μ' αυτούς έμπαι-νουν στην αίθουσα και πολλοί άλλοι θεαταί, ανάμεσα στους οποίους ήταν κι' ο Κόκκινος Τζιλ... Ο καταγλυβός κακούργος, από τη στιγμή που είχε φτάσει στο Παλέρμο, παρακολούθησε δέμα προς δέμα το Γουλιέλμο και τη Μινιόν... Είχε μάθει μάλιστα πως θα πήγαιναν εκείνο το θράδυ στο θέα-τρο κι' είχε καταστρώσει στο μυαλό του ένα καταγλυβόνο σχέδιο για να μωρέσει ν' αρπάξει τη φτωχή μικρού-λα, την οποία τόσο είχε βασανίσει άλ-λοτε... Μάζεψε μερικά κακοποιά στοι-χεία σαν κι' αυτόν, ικανά να σκοτώ-σουν για ένα χρυσό νόμισμα και, δεί-χνοντάς τους τους φίλους του Γου-λιέλμου, τους ανέθεσε να τους άπα-σχολήσουν, ενώ αυτός θα έκτελούσε το σχέδιό του...

Ο άθλιος σχεδίαζε να βάλει φω-τιά στο θέατρο, για να δημιουργήσει πανικό και ν' αρπάξει έτσι πιο εύκο-λα τη Μινιόν!...

Ο «Αμλετ» παίζονταν με τη συνη-θισμένη του επιτυχία και τέλος άρχι-σε κι' η τελευταία του πράξη... Μά, μόλις σηκώθηκε η αυλαία, φωνές πρό-μου και αγωνίας αντήχησαν απ' την αίθουσα, ενώ συγχρόνως το πλήθος έτρεχε πανικόβλητο προς την έξοδο... —Πυρκαϊά!... Πυρκαϊά!...

Είχε άκουσει πυρκαϊά... Στιγμές άπερίγραπτης αγωνίας ε-πακολούθησαν...

Με τις πρώτες κραυγές, ο Γουλιέλ-μος Μάιστερ, έτρεξε κοντά στη Μι-νιόν, ή οποία βρισκόταν σ' ένα θεα-

ρείο, πλάι στο Λαζάριο και την πα-ρέσυρε προς τά έξω... Μά συγχρόνως τον ακολούθησαν μερικά άτομα με ύ-ποπτο παρουσιαστικό... Ήταν ο Κόκ-κινος Τζιλ κι' οι άνθρωποί του...

Τη στιγμή που ο Γουλιέλμος, ο Λαζάριο κι' η Μινιόν βρέθηκαν έξω, ο Άτσιγγανος έκανε ένα νόημα κι' οι άνθρωποί του πλησίασαν και περι-στοίχισαν τό νέο. Ο Τζιλ άπλωσε κιόλας το θάρυ του χέρι για ν' αρπά-ξει τη Μινιόν, κι' οι άνθρωποί του έ-τομαζόντουσαν κι' αυτοί να δρμήσουν κατά των συνοδών της...

Μά ξαφνα τότε η Μινιόν έβγαλε μι' κραυγή σπαρτακτική...

—Τό βραχιόλι μου!... Μού έπεσε τό βραχιόλι μου!... Έκει!... Έκει!... Ό! τό θέλω!... Τό θέλω!... Δυστυ-χία σε μένα αν τό χάσω!...

Η φτωχή μικρούλα, μέσα σε μι' κρίσι δεστιάδων, φανταζόταν πραγ-ματικά ότι αν χωριζόταν από τό θρα-χιόλι που ο Γουλιέλμος είχε περάσει στο χέρι της, θα χωριζόταν κι' απ' αυτόν τον ίδιο... Καί, πριν προφτάσει κανείς να κάνει την παρακίρη κίνηση, για να την έμποδισή, έτρεξε προς τό θέατρο και ώρμησε μέσ' στις φλόγες...

Πήγαινε να ξαναβρεί τό βραχιόλι της... Μινιόν!... Μινιόν!... φώναζε ο Γουλιέλμος, τρελλός απ' την άπελπισία του...

Καί θέλησε να δρμήσει κι' αυτός πίσω απ' την άγανακτημένη του... Μά δέκα ρωμαλέα χέρια τον έπιασαν, τον κράτησαν και κάποιος απ' τους άν-θρώπους που τον περιστοί-χιζαν είπε δυνατά:

—Ο φτωχός νέος!... Τί τρέλλα πήγε να κάνει! Συγχρόνως όμως δυό άν-τρες ώρμησαν μέσα στο φλεγόμενο θέατρο, πίσω απ' τη Μινιόν...

Ο ένας ήταν ο Λαζά-ριο!... Ο άλλος ο Κόκκι-νος Τζιλ!... Με μερικά πηδήματα, ο Άτσιγγανος καθώθηκε σε φάση τη νέα κόρη... Την άρπαξε απ' τη μυστή-τη σήκωσε σαν φτερό και την πήρε μαζύ του...

Καί η Μινιόν τον αναγνώρισε... Είθε τό φοιητό πρόσωπο του κακούρ-γου και φώναζε μ' άπελπισία: —Ω!... Είμαι χαμένη!... Χάνον-τας τό βραχιόλι σου, χωρίστηκα κι' από σένα!... Χαίρε, Γουλιέλμο, χαιρε για πάντα!...

Μά, αντί να ξεναγύριση προς την είσοδο από την οποία είχε μπει, ο Κόκκινος Τζιλ εξακολούθησε να τρέ-χι μανιασμένος, πηδώντας σαν δαι-μόνας, ανάμεσα από τους φλεγόμενους διαδρόμους...

Ο Λαζάριο λαχανιασμένος τον ά-κολούθησε, εύλογώντας — τι ερω-νεα! — αυτόν το θαρραλέο άνθρωπο που είχε σώσει εκείνη την οποία ά-ποκαλούσε κόρη του... Έτσι ο Κόκ-κινος Τζιλ έφτασε σε μι' αμφορέα που ήταν άπορη... Βγήκε έξω απ' αυτήν την πόρτα, ενώ ο Λαζά-ριο, έχοντας έγ-καύματα στα χέ-ρια και στο πρό-σωπο, τον άκο-

λουθούσε, φωνάζοντας:

—Ευλογημένος να είναι ο Θεός!... Η Μινιόν σώθηκε!... Σώθηκε!... Στα-σου, γενναία άγωνιστή!...

Μά ο ληστής φώναζε τώρα στον κόσμο που παρακολουθούσε την πυρ-καϊά:

—Τόπο!... Άνοίγτε μου τόπο!... Καί, αντί να σταθή, εξακολούθησε τό μανιασμένο όρόμο του.

—Μά την παίρνει μαζύ του... Την απαγάγει!... στέναζε ο Λαζάριο άπελ-πισμένος, τρέχοντας πίσω απ' τον Ά-τσιγγανό...

Σε λίγο τον έφτασε σ' έναν έρημο δρόμο...

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... φώναζε η Μινιόν με πνιγμένη φωνή.

—Θάρρος, κόρη μου!... Ύπερασπι-σου τον εαυτό σου!... Έρχομαι!... της άπάντησε ο Λαζάριο.

Καί, καταβάλλοντας μι' στερνή προσπάθεια, πήδησε για ν' αρπάξει τό ληστή απ' τό στέρο, να τον σφι-ξή και να τον αναγκάσει ν' αφήσει τη Μινιόν...

Μά εκείνη τη στιγμή, ο Άτσιγγα-νος γύρισε πίσω... Ήταν βλοσυρός, πελιδνός, φοικωδής... Χωρίς να διστά-σει, καθόλου κατάφε-ρε μι' τρομερή γροθιά στον κρόταφο του Λαζάριο, ο οποίος σωριάστηκε κά-τω, χωρίς να βγάλη ούτε φωνή... Έπειτα, βλέποντας ότι μερικοί απ' τους πολίτες που εί-χαν παρακολουθήσει τό Λαζάριο και την άγνη δει τί συνέβη, τον κατεδίω-καν, καθάλασε τό άλ-γό του, που τό είχε δε-μένο επίτηδες εκεί και κρατώντας τη λιποθυ-μισμένη Μινιόν στην ά-γκυλιά του, άρχισε να κλπάζει σαν τρελλός προς τά περιχώρα, διευ-θυνόμενος προς την ά-κμή...

Μακριά, ή πυρκαϊά ε-ξακολούθησε να μαινεται... Ο κα-πνός της είχε σκεπάσει όλους τους πύργους των περσιώνων του Παλέ-ρου και άπλωνόταν σαν σύννεφο πύ-νω απ' την έξοχή...

Μά δεν υπόρσαν να θρύν κανένα έργο από τά πτώματά των και αυτό έκανε όλους να σκεφτούν πως κι' οι τρεις είχαν μεταβληθεί σε τέφρες!...

Μακριά, ή πυρκαϊά ε-ξακολούθησε να μαινεται... Ο κα-πνός της είχε σκεπάσει όλους τους πύργους των περσιώνων του Παλέ-ρου και άπλωνόταν σαν σύννεφο πύ-νω απ' την έξοχή...

Μά δεν υπόρσαν να θρύν κανένα έργο από τά πτώματά των και αυτό έκανε όλους να σκεφτούν πως κι' οι τρεις είχαν μεταβληθεί σε τέφρες!...

Μακριά, ή πυρκαϊά ε-ξακολούθησε να μαινεται... Ο κα-πνός της είχε σκεπάσει όλους τους πύργους των περσιώνων του Παλέ-ρου και άπλωνόταν σαν σύννεφο πύ-νω απ' την έξοχή...

Μακριά, ή πυρκαϊά ε-ξακολούθησε να μαινεται... Ο κα-πνός της είχε σκεπάσει όλους τους πύργους των περσιώνων του Παλέ-ρου και άπλωνόταν σαν σύννεφο πύ-νω απ' την έξοχή...

Μακριά, ή πυρκαϊά ε-ξακολούθησε να μαινεται... Ο κα-πνός της είχε σκεπάσει όλους τους πύργους των περσιώνων του Παλέ-ρου και άπλωνόταν σαν σύννεφο πύ-νω απ' την έξοχή...

ΕΚΛΕΚΤΑ

Τά κανόνια μέσα στο... καλαδί με τά μύλα! Τό πνεύμα ενός ήθοποιού. Οι εύνοούμενοι της Τσαρίνας. Ο ληστής κι' ο συμμορίτης. Οι τίτλοι ενός πλοσιού ταπεινής καταγωγής. Άρχων των... εκατομμυρίων. Ο Θεός κι' ο Ναπολέον. Ο λόγος ενός νεμάρχου, κ.τ.λ.

Ο περίφημος Γάλλος κωμωδός Νουγκάζον, στην περίοδο της επανα-στάσεως είχε καταταχθεί στο σώμα των έθνοφυλάκων. Αυτό όμως δεν τον έμπόδισε να σατυρήσει με τό σαρ-καστικό πνεύμα του τις υπερβολές των Δημοκρατικών...

Μιά μέρα λοιπόν που περιπολούσε μαζύ με άλλους έθνοφύλακας στην ά-γορά του Παρισιού, στάθηκε μπρός σε μι' γυναίκα που πουλούσε μύλα και της είπε έπιτακτικά:

—Βγάλε έξω απ' τό καλαδί τά μύ-λα σου!

—Γιατί, κύριε;

—Βγάλε, σου λέω!

—Μά τί θα βρήτε μέσα στα μύλα;

—Θέλω να ιδώ μήπως έχετε κρύψει τίποτε... κα-νόνια!...

Όταν κατά τους θρη-σκευτικούς πολέμους της Γαλλίας, οι καθολικοί έ-κυρίευσαν τη Βεζιέρ, οι άρχηγοί τους, έπειδή δεν μπορούσαν να διακρίνουν ποιοι απ' τους κατοίκους της ήταν καθολικοί και ποιοι διαμαρτυρόμενοι, πα-ρουσιάστηκαν απρός στον Πάπα και τον ρώτησαν τί έπρεπε να κάνουν σχετι-κώς.

—Σκοτώστε τους όλους, αποκρίθηκε με ψυχραιμία ο άρχηγος της Δυτικής έκκλησίας, και ό Θεός θ' αναγνωρίσει τους δι-κούς του!...

Ό νομάρχης του Άρράς Λαζέ σέ μι' προσφώνησή του προς τον Ναπο-λέοντα είπε μεταξύ των άλλων τά έ-ξής:

—Ο Θεός έπλησε τό Βοναπάρτη και έπειτα αναπαύτηκε!

Ο κόμης Ναβόν όμως, όταν έ-πασε στ' αυτιά του ή παραπάνω φράση, την έσκόλασε ως έξης:

—Καλύτερα θάκανε ο Θεός ν' ά-ναπαύεται λίγο προσητέρα!...

Κάποιος Γασχώνος σε μι' συμπλο-κή έβριξε μι' ποτήρι με καυχόμα-τος άρχισε να καυχάται ότι έσκότω-σε κάποιον έχθρό του.

—Μά εγώ δεν βλέπω κανένα σκο-τωμένο, του παρατήρησε ένας από τους παριστάμενους.

—Πού να τον έ-βδης; του άπάντησε περιφρονητι-κά ο Γασχώνος. Τόν... έ-καμα σκόνη!...

Μιά φορά κά-ποιοι νέοι παρο-υσίαστηκαν στο φο-βερό ληστή Καρ-τούς (τον Καπε-τάν-Φουέρε, όπως τόν μετέφρασαν στη γλώσσα μας) και τού ζήτησε να τον πάει στη συμμορία του.

—Πού υπηρετούσε προηγήτερα; τον ρώτησε ο κακοδόγος.

—Δυό χρόνια σ' έναν είσαγγελία κι' έξη μήνες σ' έναν αστυνομικό καλοεργητή.

—Πολύ καλά, άπάντη-σε ο Καρτούς. Σε παίρνω και τον καϊρό αυτό τον λογαριάζω σαν να υπηρε-τούσε στη συμμορία μου!

Ο Σεβαστιανός Ζαμέ ήταν ένας απ' τους πλου-σιωτέτους ανθρώπους της εποχής του, αλλά καταγό-ταν από πολύ ταπεινή οί-κογενεία.

Όταν έπρόκειτο να παντρέ-ψή μι' κόρη του κι' ήθελε να καταγράψή την προίκα της, ο συμβολαιογράφος ζήτησε να ση-μειώσει τους τίτλους του.

—Γράψτε με, του άποκρίθηκε ο πλούσιος πεθερός, άρχοντας... ενός εκατομμυρίου κι' έφτασσί-ων χιλιάδων σκούδων!...

Ο νομάρχης του Άρράς Λαζέ σέ μι' προσφώνησή του προς τον Ναπο-λέοντα είπε μεταξύ των άλλων τά έ-ξής:

—Ο Θεός έπλησε τό Βοναπάρτη και έπειτα αναπαύτηκε!

Ο κόμης Ναβόν όμως, όταν έ-πασε στ' αυτιά του ή παραπάνω φράση, την έσκόλασε ως έξης:

—Καλύτερα θάκανε ο Θεός ν' ά-ναπαύεται λίγο προσητέρα!...

Κάποιος Γασχώνος σε μι' συμπλο-κή έβριξε μι' ποτήρι με καυχόμα-τος άρχισε να καυχάται ότι έσκότω-σε κάποιον έχθρό του.

—Μά εγώ δεν βλέπω κανένα σκο-τωμένο, του παρατήρησε ένας από τους παριστάμενους.

—Πού να τον έ-βδης; του άπάντησε περιφρονητι-κά ο Γασχώνος. Τόν... έ-καμα σκόνη!...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:
«ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ»

«MINION» ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ

ΠΑΛΕΡΜΟ.

Ήταν ή πρώτη φορά που ο νέος

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Τα αποτελέσματα του Ευρωπαϊκού πολέμου. Τι κάνουν ή γυναίκες για να εξασφαλίσουν ένα σύζυγο. Πού οφείλεται η καταπληκτική κατανάλωση των καλλυντικών. Η προπαγάνδα υπέρ του «εξωραϊσμού» των γυναικών. Το Ινστιτούτο Καλλυντικής του Δήμου Βερολίνου. Το πάθημα ενός εμπόρου του Σικάγου. Πώς έχασε την πελατεία του επειδή απαγόρευσε στις υπαλλήλους του να βάφονται. Η «καλές» και η «κακές» πόλεις της Αμερικής, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Επειδή από την τρομερή ανθρωποφαγία του Ευρωπαϊκού πολέμου, ο αριθμός των ανδρών έλαττώθηκε σημαντικά, εν συγκρίσει με τον αριθμό των γυναικών. Με άλλους λόγους δεν υπάρχουν σήμερα σύζυγοι άκετοι. Όσοι να μπορούν να παντρευτούν όλες οι γυναίκες της Ευρώπης. Οι στατιστικοί, μάλιστα, υπολογίζουν ότι εκατομμύρια δολοφονημένοι άνδρες υπάρχουν ακόμα ζωντανοί. Και επειδή φυσικά, χμμμ! απόγονος της Εύας δεν δέχεται να υποστεί τη φριχτή αυτή καταδίκη και να μείνει γεροντοκόρη, όλες οι γυναίκες αγωνίζονται με κάθε τρόπο να κατακτήσουν μια ανδρική καρδιά για να εξασφαλίσουν σύζυγο. Σ' αυτό μάλιστα αποδίδεται απ' όλους τους ειδικούς και η καταπληκτική αύξηση που παρατηρείται στην κατανάλωση των καλλυντικών, κατά τα τελευταία χρόνια.

Έτσι, στην Ευρώπη και στην Αμερική, ξεδύνουν στην εποχή μας κάθε χρόνο, πενταπλάσιες ποσότητες καλλυντικών ειδών απ' όσες ξεδύνουν στα προπολεμικά χρόνια.

Τα καλλυντικά σήμερα είναι για τις γυναίκες τόσο απαραίτητα, όσο η ύψος και το φως.

Γι' αυτό, κι' αυτός ακόμα ο «Χριστιανικός Σύλλογος Νεαρών Γυναικών», ο οποίος έχει εκατοντάδες χιλιάδες μέλη στην Αγγλία και στην Αμερική, εξέδωσε τελευταία ένα διελάρη με πρακτικές συμβουλές προς τις γυναίκες, για να μπορούν να εξωραϊσθούν καλύτερα.

Επίσης στο Σικάγο και στη Νέα Υόρκη λειτουργούν αναρτήματα Σχολές Εξωραϊσμού, στις οποίες φοιτούν χιλιάδες γυναίκες όλων των κοινωνικών τάξεων και διδάσκονται την τέχνη του να καλλωπίζονται και να φτεασιδώνονται.

Τόσο πολύ μάλιστα αναγνωρίζεται ότι στην εποχή μας είναι απαραίτητος ο εξωραϊσμός για τις γυναίκες, ώστε ο δήμος του Βερολίνου ίδρυσε ένα μεγάλο Ινστιτούτο, στο οποίο ειδικοί γιατροί και κομμωτές παρέχουν δωρεάν στις γυναίκες συμβουλές για την απόκτηση και τη διατήρηση της ωραιότητας του προσώπου και του σώματος των και οδηγίες για την καλύτερη κι' αποτελεσματικότερη χρησιμοποίηση των καλλυντικών. Ακόμα και πώς να διορθώνουν τα διάφορα σωματικά τους ελαττώματα, τις συμβουλεύουν οι γιατροί του Δημοτικού Ινστιτούτου.

Πόσο σπουδαίο ρόλο παίζουν τα καλλυντικά στην εν γένει ζωή, αποδεικνύει το ακόλουθο περιστατικό: Ο γενικός διευθυντής ενός τεραστίου εμπορικού καταστήματος του

Σικάγου είχε παρατηρήσει πρό δυό ετών ότι οι γυναίκες υπάλληλοι του απορριβότανταν κάθε τόσο σε μια γωνία για να πουνταριστούν, να βάλλουν κοκκινάδι στα χείλη τους και να διορθώσουν το χτένισμά τους και το διάψημα των ματιών τους. Τις παρεκώλυσε συστηματικά κι' εξακρίβωσε ότι κάθε υπάλληλος εξέδωσε κάθε μέρα, στο διάστημα του εκατόρου της εργασίας της, τρία τέταρτα της ώρας τουλάχιστον για τον καλλωπισμό της. Στο τέλος δε έβγαλε μια διαταγή, δια της οποίας απαγόρευσε αυστηρά στις υπαλλήλους του να φτεασιδώνονται και γενικώς να καλλωπίζονται κατά το διάστημα των ωρών της εργασίας. Η διαταγή του φυσικά εφαρμόστηκε αυστηρά. Αλλά, εντωμεταξύ, σιγά-σιγά, ο έμπορος έβλεπε να αραιώνει η πελατεία του. Έτσι στο τέλος του έτους, παρατήρησε ότι η κατανάλωσής και τα κέρδη του καταστήματος είχαν έλαττω-

—Και τί έχουν;

—Νά, τα πρόσωπά τους είναι απειρημένα. Φαίνεται ότι πουνταρίζονται και φτεασιδώνονται μια φορά το πρωί κι' έπειτα, όλη την ημέρα, δεν κοιτάζονται καθόλου στον καθρέφτη για να ιδούν μήπως έχασε το φτεασιδί τους. Θα καταλαβαίνεις δε βέβαια ότι ένας άνθρωπος, που πηγαίνει να φωνίσει σ' ένα κατάστημα, θέλει να βλέπει απέναντί του υπάλληλους, όχι μόνον περιποιημένους, αλλά και με εύπρόσωπο παρουσιαστικά.

Τότε ο γενικός διευθυντής κατάλαβε τι σοβαρό σφάλμα είχε κάνει. Για να το διορθώσει λοιπόν, όχι μόνον ανακάλεσε τη διαταγή του, αλλά και εγκατέστησε σε όρισμα διαμερίσματα του καταστήματος μικρά μπουτουζιέρ με άφθονα καλλυντικά παντός είδους, για να καλλωπίζονται οι υπάλληλοι. Επί πλέον δε στίς διαφημίσεις που έκανε, έτόνιζε ότι

παρατηρήσει ότι στις τελευταίες αυτές πόλεις ή αναλογία των διαζυγίων είναι τεραστία, καταπληκτική. Ένω αντίθετως, στις «καλές» πόλεις, σ' αυτές δηλαδή που γίνεται μεγάλη ζέση στις καλλυντικών, ή αναλογία των διαζυγίων είναι μικρή.

Οι κοινωνιολόγοι της Αμερικής έχουν παρατηρήσει και κάτι άλλο άκμα: «Ότι ή Φιλαδέλφεια, ή Βοστώνη και ή Βαλτιμόρη έχουν πολύ μεγαλύτερο αριθμό χωρισμών και χωριστικών λεσχών, ενώ στις «καλές» πόλεις ή αναλογία των κέντρων αυτών είναι μικρή. Το φαινόμενο δε αυτό το αποδίδουν στο ότι, επειδή στις πόλεις αυτές ή γυναίκες δεν καλλωπίζονται, όπως και όσο πρέπει, οι άνδρες τους αποφεύγουν τη συντροφιά τους και προτιμούν τα καφενεία και τις λέσχες.

Σύμφωνα με την επίσημη στατιστική, ή Καλιφόρνια είναι ο παρθέσος των καλλυντικών. Κάνει τη μεγαλύτερη κατανάλωση απ' οποιαδήποτε άλλη περιφέρεια, όχι μόνον των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά και όλης της υφ'ηλίου.

Μια άλλη αξιοσημείωτη παρατήρηση είναι ότι μεγαλύτερη κατανάλωση καλλυντικών, από όλες τις άλλες γυναίκες κάνουν ή δακτυλογράφοι.

Ας σημειωθεί ότι στην εποχή μας και οι άνδρες χρησιμοποιούν πολύ συχνότερα και πολύ περισσότερα καλλυντικά από τις προπολεμικές εποχές. Τα ινστιτούτα καλλυντικής της Ευρώπης και της Αμερικής έχουν μεγάλη αναλογία ανδρών στην πελατεία τους, περίπου το ένα πέμπτον. Έχει δε παρατηρηθεί ότι οι άνδρες πηγαίνουν στα Ινστιτούτα της βραδυάς όρες.

Τελευταίως μάλιστα, ένα μεγάλο εργοστάσιο της Αμερικής, κατεσκεύασε ειδικά πορτοφόλια που περιέχουν όλα τα απαιτούμενα για έναν άνδρα καλλυντικά, δηλαδή σοληναρία με κολώνια, με μπιριμαντίνη, με άρωμα, με κρέμας για την επιδερμίδα και για τα μαλλιά κλπ. Ανέθεσε δε σε διάφορα φαρμακεία να τα πουλουν. Η επιτυχία τους υπήρξε καταπληκτική. Μέσα σε διάστημα πέντε ετών, πουλήθηκαν 600.000 από τα ειδικά αυτά «πορτοφόλια τουαλέτας», όπως έχουν ονομαστεί.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δολοφληρές βιβλιοθήκες. Γράφεται: Οικογένειες, Δέκα 7, Αθήνας.

θεί πολύ, εν συγκρίσει με τα προηγούμενα χρόνια. Στη γενική δε συνέλευσή τους, οι μέτοχοι του καταστήματος διαμαρτυρήθηκαν, επειδή το μέρισμα της χρονιάς εκείνης ήταν πολύ μικρό.

Ο δυστυχισμένος έμπορος δεν ήξερε πειρά τί να κάνει και πού ν' αποδώσει το άραωμα της πελατείας του, όταν μια μέρα, συναντήθηκε μ' έναν φίλο του, ο οποίος προηγούμενος όλα τα πράγματα του σπιτιού του τα έβρισκε απ' το κατάστημά του και ο οποίος τον τελευταίο καιρό δεν είχε πατήσει ούτε μια φορά σ' αυτό.

—Γιατί δεν φωνίζεις τώρα απ' το κατάστημά μας; τον ερώτησε.

—Γιατί δεν μπορώ να υποφέρω τις πωλήσεις σου, του αποκρίθηκε εκείνος.

Πόσο σπουδαίο ρόλο παίζουν τα καλλυντικά στην εν γένει ζωή, αποδεικνύει το ακόλουθο περιστατικό: Ο γενικός διευθυντής ενός τεραστίου εμπορικού καταστήματος του

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΒΥΘΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τι έπιστεαν άλλοτε και τι αποδεικνύεται σήμερα. Ψάρια χωρίς σπονδυλική στήλη. Η τρομακτική πίεσις των υδάτων. Η «Φαρέτρα» και το περιεργό ψάρεμά της. Τα ψάρια που φωσφορίζουν και τα ψάρια με τα φαναράκια! Μάτια... τηλεσκόπια και προελλείς! Τα όπλα των ψαριών. Τα θωρακισμένα ψάρια. Ψάρια και μαλάκια δηλητηριώδη, κ.τ.λ.

Χάρης στα διάφορα τεχνικά μέσα που διαρκώς τελειοποιούνται περισσότερο, ή ωκεανογραφία έχει σημειώσει, κατά τον τελευταίο καιρό τεραστίες προόδους. Έτσι, καταπληκτικές πράγματι ανακαλύψεις επετέλεσθησαν σχετικώς με τη ζωή στα βάθη των θαλάσσιων. Απ' τις ανακαλύψεις αυτές μαθαίνουμε πολύ περίεργα πράγματα.

Μέχρι πρό όλίγων ακόμα ετών, οι έπιστήμονες έπιστεσαν ότι, στη θάλασσα, σε βάθος περισσότερων των 400 μέτρων δεν είναι δυνατόν να υπάρχει ζωή, ότι δηλαδή δεν μπορούσαν να υπάρχουν εκεί κάτω ούτε ψάρια, ούτε φυτά, ούτε και φύκια ακόμα. Κι' αυτό γιατί ή πίεσις του ύδατος στα βάθη των ωκεανών—σε χιλιάδες μέτρα κάτω απ' την επιφάνεια—είνε τόσο τρομακτική τεραστία, ώστε να συμπιέζει και να διαλύη τα πάντα. Και όμως ή τελευταία παρατηρήσεις που έκαναν οι ωκεανογράφοι απέδειξαν ότι και σε βάθος 4.500 μέτρων κάτω απ' την επιφάνεια της θαλάσσης, υπάρχουν αμέτρητα είδη ψαριών και μαλακίων. Με την διαφορά όμως ότι τα ψάρια αυτά δεν έχουν καθόλου σπονδυλική στήλη. Είναι δηλαδή πλασμένα έτσι, χωρίς σπονδυλική στήλη, για να μην κινδυνεύουν να σπάσουν τα κόκαλά τους απ' την τεραστία πίεσις του ύδατος. Και όχι μόνον αυτό, αλλά και το κορμί τους δολοφληρό είναι γεμάτο από πόρους μεγάλους, σαν του σφουρκαριού, εις τρόπον ώστε το νερό να περνά μές απ' αυτούς και να εξουδετερώνεται έτσι ή πίεσις του.

Γενικώς δε το σώμα τους και ο οργανισμός τους είναι διαπλασμένα έτσι, ώστε να μπορούν να ζουν εύκολα και ανεμόλητα στο βάθος της θαλάσσης. Τα ψάρια όμως αυτά δεν μπορούν να ζήσουν πάνω απ' αυτόν, σε ψηλότερα δηλαδή στρώματα. Έτσι παρατηρηθεί σχετικάς, πως όταν πιάνεις ναυαγία τέτοια ψάρια ή μαλάκια, και σ' ανεβάσεις από το βάθος των 3.000 και 4.000 μέτρων, σε βάθος 100 μόνον μέτρων, φορούν άμεσως, χωρίς να τα βγάλη καν απ' το νερό.

Εκτός αυτού όμως το σώμα τους είναι προικισμένο και με άλλες ιδιότητες. Άλλα ψάρια, λόγου χάριν, έχουν το σώμα τους τόσο πλατύ, ώστε φαίνεται σαν χαρτί. Άλλα—έκείνα που ζουν απάνω στο βούρκο του βυθού—έχουν πόδια καταπληκτικού μήκους. Επίσης τα μέλη του σώματος των έχουν διαμορφωθεί έτσι, ώστε να μπορούν να βρίσκουν εύκολα την τροφή που τους νοσίζονται και ν' ανυψώνονται έναντι των έχθρων των.

Στις θάλασσες, λόγου χάριν, που δεν έχουν μεγάλο βάθος, ζουν κάτι ψάρια που τα περβύγια τους είναι τόσο μεγάλα και τόσο δυνατά, όσο και τα φτερά των πουλιών. Και, όταν τα ψάρια αυτά κυνηγούνται από άλλα μεγαλύτερα τους, βγαίνουν έξω απ' το νερό και πέφτουν στα χέρια των κυνηγών τους. Άλλα ψάρια, λόγου χάριν, έχουν το σώμα τους τόσο πλατύ, ώστε φαίνεται σαν χαρτί. Άλλα—έκείνα που ζουν απάνω στο βούρκο του βυθού—έχουν πόδια καταπληκτικού μήκους. Επίσης τα μέλη του σώματος των έχουν διαμορφωθεί έτσι, ώστε να μπορούν να βρίσκουν εύκολα την τροφή που τους νοσίζονται και ν' ανυψώνονται έναντι των έχθρων των.

Δεν έχουν μεγάλο βάθος, ζουν κάτι ψάρια που τα περβύγια τους είναι τόσο μεγάλα και τόσο δυνατά, όσο και τα φτερά των πουλιών. Και, όταν τα ψάρια αυτά κυνηγούνται από άλλα μεγαλύτερα τους, βγαίνουν έξω απ' το νερό και μπορούν να πετάξουν στον αέρα σε μήκος 300—400 μέτρων.

Στον βυθό του Ατλαντικού ζει ένα ψάρι που το λένε «φαρέτρα» και το οποίο... φαρέτρα είναι φωδισμένη από μέσα, στο κορμί του. Τα φαναράκια αυτά τα ανάβουν και τα σβήνουν κατά βούλησιν.

Πρό όλίγων μηνών, οι ωκεανολόγοι ανακάλυψαν ένα ακόμα περίεργότερο είδος ψαριού. Το ένα μάλιστα ψάρι αυτό είναι προελλές και το άλλο τηλεσκόπιο. Δηλαδή το ένα βλέπει απάνω από την ιλύ, στο νερό, το δίχτυ του. Σε λίγο διάστημα μικρά ψάρια μπαίνουν άνωπτα μέσα. Τότε

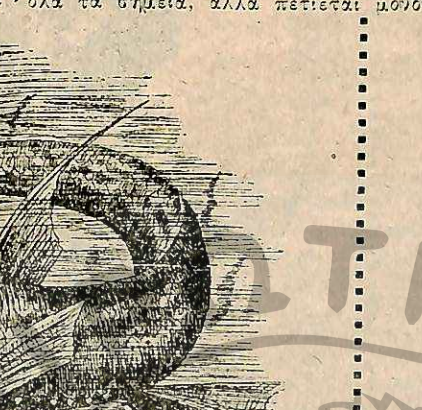
ή φαρέτρα τραβάει το δίχτυ, ώστε να το κλείσει και συγχρόνως θάβει έξω απ' την κοιλία της και καταβροχθίζει ένα-ένα τα θύματά της. Προέπει να σημειωθεί ότι ή ίσως απ' τις οποίες αποτελείται το δίχτυ της είναι χαμωπένες έτσι, ώστε να μοιάζουν με σκουληκία, για να χρησιμοποιούν ως δολώματα.

Όπως είναι γνωστό, στον βυθό της θαλάσσης, βασιλεύει απόλυτο σκοτάδι. Η Φύσις και στο ζήτημα αυτό βοηθάει τα πλάσματα της, ώστε να μπορούν να ζουν και να κυκλοφορούν χωρίς να τα εμποδίσει το σκοτάδι. Πολλά είδη ψαριών του βυθού έχουν την ιδιότητα να βγάζουν απ' το κορμί τους φωσφορισμούς, οι οποίοι φωτίζουν σε αρκετή απόσταση γύρω τους. Και το σπουδαιότερο είναι ότι τα ψάρια αυτά ανάβουν και σβήνουν, κατά βούλησιν, το φως των φωσφορισμών τους. Όταν, έξαφνα, ιδούν να διευ-

θύνεται έναντιόν τους κανένα άλλο ψάρι μεγαλύτερο και δυνατώτερο τους για να τα καταβροχθήσει, τότε διακόπτουν άμεσως τους φωσφορισμούς των και με το σκοτάδι που απλώνεται όλογυρα, κατορθώνουν να ξεφύγουν.

Υπάρχει μάλιστα ένα είδος λαριών, απ' τα οποία το καθένα τους έχει δυό φαναράκια, ένα δεξιά και ένα αριστερά, στο κορμί του. Τα φαναράκια αυτά τα ανάβουν και τα σβήνουν κατά βούλησιν.

Πρό όλίγων μηνών, οι ωκεανολόγοι ανακάλυψαν ένα ακόμα περίεργότερο είδος ψαριού. Το ένα μάλιστα ψάρι αυτό είναι προελλές και το άλλο τηλεσκόπιο. Δηλαδή το ένα βλέπει απάνω από την ιλύ, στο νερό, το δίχτυ του. Σε λίγο διάστημα μικρά ψάρια μπαίνουν άνωπτα μέσα. Τότε

Ένα τέρας του βυθού της θαλάσσης.

προς μια ωριμένη διεύθυνση, δηλαδή προς το μέρος που θέλει να κυττάξει το ψάρι. Το δεύτερο μάτι του πάλι δεν φαίνεται καθόλου. Αυτ' αυτού βλέπει κανείς ένα στενό και μακρό σωλήνα, ο οποίος υψάει και χρησιμοποιεί ή τηλεσκόπιο. Το περιεργό αυτό ψάρι περριέει έδω κι' εκεί στα σκοτάδια του βυθού το μάτι-προελλή του, ενώ συγχρόνως παρακολουθεί το φως του με το τηλεσκόπιό του. Έτσι κατορθώνει να διακρίνη τη λεία του από πολύ μακρινή απόσταση.

Οι ωκεανολόγοι προσπαθούν να εξακρίβωσουν πώς και από τί παράγονται τα φώτα των διαφόρων ψαριών. Άλλοι πιστεύουν ότι παράγονται με ραδιενέργειας και άλλοι με ηλεκτρισμό που βρίσκεται μέσα στα κορμιά των ψαριών, αλλά τίποτε σίγουρο δεν εξακριβώθηκε ακόμα. Μερικά άλλα ψάρια του βυθού που δεν έχουν την ιδιότητα να παράγουν

φως, έχουν σε όλα τα σημεία του σώματός τους κεραίες πολύ φιλές και μακρές, που είναι εξαιρετικά ευαίσθητες. Χάρης σ' αυτές, τα ψάρια αυτά κατορθώνουν να κυκλοφορούν εύκολα, χρησιμοποιώντας τις κεραίες, όπως οι τυφλοί άνθρωποι τα μπασιούνια τους και μάλιστα πολύ καλύτερα απ' αυτούς.

Εκτός από όλα αυτά, τα περισσότερα είδη ψαριών είναι φωδισμένα απ' τη Φύση, με διάφορα όπλα που τους χρησιμοποιούν για τον εξοντωτικό αγώνα που γίνεται εκεί κάτω στον βυθό της θαλάσσης. Άλλα για να αμύνονται και άλλα για να επιτίθενται.

Ορισμένα ψάρια είναι κυριολεκτικώς θωρακισμένα. Το σώμα τους είναι τελείως σκεπασμένο με λεία σκληρότητα. Επίσης οι πολύποδες του βυθού έχουν τα πόδια τους ωπλισμένα με ένα είδος άνευστήρων, οι οποίοι, με το φύσημά τους μπορούν και ανιχνεύουν άμεσως τα όστρακα των στρείδιων.

Ένα είδος ψαριού ή «Νάσσα» έχει γλώσσα πολύ μακροχρή, ωπλισμένη με τρυπάνια, με τα οποία τρυπάει και τα στερεώτερα όστρακα. Έτσι τα μισράνιζει, χώνει τη γλώσσα της μέσα και τα ρουφάει. Ένα άλλο ψάρι έχει δόντια τόσο δυνατά, ώστε σπάει τα όστρακα και τα στρείδια, τα τρυπνίζει και έπειτα τα καταπίνει μαζί με το περιεχόμενό.

Επίσης στο βυθό υπάρχουν ένα σωρό ψάρια και μαλάκια δηλητηριώδη. Όλα δε αυτά διακρίνονται εύκολάτα, γιατί είναι χρωματιστά.

Το «Ρέδο της θαλάσσης» όπως τον ονομάζουν, είναι ένας πολύποδας καταπληκτικός που έχει στο στόμα του βέλη δηλητηριώδη.

Τα περισσότερα όμως ζώα της θαλάσσης είναι ή «Πλακωπία» και ο «Διάβολος της θαλάσσης».

Η «αργαυλοπία» είναι ένα μαλάκιο που πλέει στην επιφάνεια της θαλάσσης και κατορθώνει μάλιστα να πετάει στον αέρα, ούτε τα ψάρια που είναι από κάτω του τον διακρίνουν, ούτε τα πουλιά. Κι' αυτό γιατί ή ράγι του και όλο το επάνω μέρος του σώματός του παίρνει χρώμα γαλάζιο, ενώ ή κοιλιά του και το κάτω μέρος του σώματος παίρνουν ένα άσπρο προς το άσπρο.

Επίσης ο «διάβολος της θαλάσσης» που ζει στον βυθό γίνεται άρατος όταν θέλει, γιατί παίρνει το ίδιο χρώμα που έχουν τα γύρω του φύκια.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στο Παρίσι, στην εποχή που βασίλευε ο Λουδοβίκος Ιβός, λίγα χρόνια πριν εκραγεί η μεγάλη γαλλική επανάσταση, ή όποια τον έκανε να χάσει το θρόνο του και τη ζωή του.

Εκείνη την εποχή σ' ένα πολύ φτωχικό σπίτι της οδού Κοκκλιέρ, στον αριθμό 10, ένα σπίτι χαμηλό, σκοτεινό, ετοιμόροπο, κατοικούσε ένας ασήμαντος άνθρωπος, ο οποίος επιδοκάζοντας και γυρίζοντας τα ρούχα των επίσης φτωχών γειτόνων του, κέρδιζε στα ακριβώς του έρταν για να συντηρή με μεγάλες στερήσεις τον εαυτό του, τη γυναίκα του και τις τρεις κόρες του.

Μα σε λίγο πλάκωσαν άσχημοι και οι δύο Σεφέρ — έτσι λεγόταν ο άνθρωπος — επειδή δεν είχε πια παρά ελάχιστες δουλειές, σκέφτηκε ν' αλλάξει επάγγελμα. Επειδή είχε ωραίο παρουσιαστικό κι' είχε πόδια μπόνι, πήγε και γίνθηκε θυρωρός στην κατοικία του έφημου της συνοικίας του Αγίου Ροσταύ, αββά. Άντουάν, εξαπαλλίζοντας έτσι έναν καλό σχετικό μισθό...

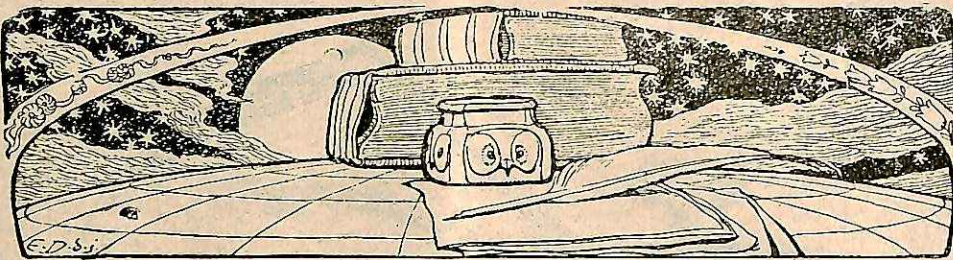
Μα ξαφνικά, στο 1879, έστρεψε η μάρα της Γαλλικής Επανάστασης και ο Σεφέρ, ένδοξα κληρονόμος πήγε και κατατάχθηκε από τους πρώτους ως εθνοφρουρός. Ήταν όμως πολύ δημοφιλής στη συνοικία του κι' επειδή είχε και υψηλό ανάστημα, άρχισε να παίρνει τους βαθμούς τον ένα μετά τον άλλον. Ο περίφημος τρομοκράτης Σαντέρ τον εκτιμούσε εξαιρετικά κι' ένα καλό πρωί τον «έχρησε» λοχαγό και, έπειτα από λίγες ημέρες ταχιαρχία της εθνοφρουράς.

Συγχρόνως, ο αββάς Άντουάν, στο σπίτι του οποίου ο Σεφέρ υπηρετούσε προηγουμένως ως θυρωρός, αφού πέταξε τα ράσα του και παντρεύτηκε, έγινε γενικός Γραμματέας του Υπουργείου του Πολέμου. Ήταν πανίσχυρος τώρα και, μεταξύ των άλλων, ενδιαφερόταν κι' αυτός για τον παλιό του υπηρέτη. Έτσι, χάρις στην υποστήριξη τη δική του, στις 5 Ιουλίου 1793, ο φτωχός άνθρωπος της οδού Κοκκλιέρ προδίδτηκε σε στρατηγό...

Συγχρόνως με τον προδοτικό του, αντεπών στο Σεφέρ να επιβάλει την τάξη στη Νορμανδία και να πολεμήσει εναντίον των βασιλοφρόνων που είχαν επαναστατήσει εναντίον του νέου δημοκρατικού καθεστώτος. Μεγαλοπρεπέντατος μέσα στη χρυσοκεντημένη στολή του και με το σπαθί του που χτυπούσε στα πλευρά του λόγου του, ο Σεφέρ, επί κεφαλής του σώ του, ξεκίνησε για την εκστρατεία. Στο δρόμο του πέρασε από διάφορες πόλεις, όπου τον υποδέχονταν σαν θριαμβευτή, κάνοντας του πραγματικές αποδείξεις. Έξαφνα όμως τον διηγάσαν τότε την παρουσία των στρατευμάτων των αντεπαναστατών κοντά στο Βερνόν. Ο Σεφέρ άρχισε τώρα ν' ανησυχεί... Πώς, αυτός, ο οποίος δεν είχε ούτε ιδέα από πολεμική τέχνη, θα επέμενε να τις λίγες χιλιάδες των στρατιωτών του, εναντίον των εχθρών, οι οποίοι ήταν πολυαριθμότεροι;

Η τύχη όμως τον βόηθησε κι' αυτή τη φορά και τ' αντεπαναστατικό μεγάλο αυτό κατόρθωμά του, τον έκαναν αρχιστράτηγο!...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΡΑΦΤΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ!

Η καταπληκτική σταδιοδρομία του Σεφέρ. Πώς ο φτωχός ράφτης αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το επάγγελμά του. Θυρωρός στο σπίτι του έφημου της συνοικίας της Γαλλικής Επανάστασης. Ο Σεφέρ εθνοφρουρός. Πώς έπαιρνε τους βαθμούς τον ένα κατόπιν του άλλου. Μία κομμική υποκριτική του καταπτώσεως. Το άθλιο τέλος του, κτλ.

κα στρατεύματα, που ήταν ακόμα πιο ανόργανα από τα δικά του, το έβαλαν στα πόδια, χωρίς να ρίξουν ούτε μια κανονιά. Έτσι, όταν ο Σεφέρ έφτασε στο Βερνόν, αυτά βοσκόντουσαν στο Έβρε και όταν εκείνος έφτασε στο Έβρε, εκείνα βοσκόντουσαν στο Λιζέ και το παινιόδι εξακολούθησε με τον ίδιο τρόπο.

Έτσι η στρατιά του Σεφέρ κατόρθωσε να κυριεύσει το Καν, χωρίς να ρίξει έναν πυροβολισμό και χωρίς ν' αντικρούσει έναν εχθρό!... Και οι επαναστάτες, αντιμετωπίζοντας το Σεφέρ για

κα στρατεύματα, που ήταν ακόμα πιο ανόργανα από τα δικά του, το έβαλαν στα πόδια, χωρίς να ρίξουν ούτε μια κανονιά. Έτσι, όταν ο Σεφέρ έφτασε στο Βερνόν, αυτά βοσκόντουσαν στο Έβρε και όταν εκείνος έφτασε στο Έβρε, εκείνα βοσκόντουσαν στο Λιζέ και το παινιόδι εξακολούθησε με τον ίδιο τρόπο.

Έτσι η στρατιά του Σεφέρ κατόρθωσε να κυριεύσει το Καν, χωρίς να ρίξει έναν πυροβολισμό και χωρίς ν' αντικρούσει έναν εχθρό!... Και οι επαναστάτες, αντιμετωπίζοντας το Σεφέρ για

Ο στρατηγός Σεφέρ.

το μεγάλο αυτό κατόρθωμά του, τον έκαναν αρχιστράτηγο!...

Συγχρόνως με τον προδοτικό του, αντεπών στο Σεφέρ να επιβάλει την τάξη στη Νορμανδία και να πολεμήσει εναντίον των βασιλοφρόνων που είχαν επαναστατήσει εναντίον του νέου δημοκρατικού καθεστώτος. Μεγαλοπρεπέντατος μέσα στη χρυσοκεντημένη στολή του και με το σπαθί του που χτυπούσε στα πλευρά του λόγου του, ο Σεφέρ, επί κεφαλής του σώ του, ξεκίνησε για την εκστρατεία. Στο δρόμο του πέρασε από διάφορες πόλεις, όπου τον υποδέχονταν σαν θριαμβευτή, κάνοντας του πραγματικές αποδείξεις. Έξαφνα όμως τον διηγάσαν τότε την παρουσία των στρατευμάτων των αντεπαναστατών κοντά στο Βερνόν. Ο Σεφέρ άρχισε τώρα ν' ανησυχεί... Πώς, αυτός, ο οποίος δεν είχε ούτε ιδέα από πολεμική τέχνη, θα επέμενε να τις λίγες χιλιάδες των στρατιωτών του, εναντίον των εχθρών, οι οποίοι ήταν πολυαριθμότεροι;

Η τύχη όμως τον βόηθησε κι' αυτή τη φορά και τ' αντεπαναστατικό μεγάλο αυτό κατόρθωμά του, τον έκαναν αρχιστράτηγο!...

εξαφανιστή. Συγχρόνως ο υπαρχηγός του Σεφέρ, ο στρατηγός Τζιγύ, ο οποίος έποφθαλμιούσε τη θέση του, του φέβηκε προδοτικά και απήρθε εναντίον του ένα πλήθος κατοίκων.

Έτσι, ο Σεφέρ υπέπεσε στη δωμάτινα του Δημοκρατικού καθεστώτος, το οποίο τον αποστράτευσε. Για να τον παρηγορήσει όμως, το Έβρε ένα πιστοποιητικό, στο οποίο βεβαίωνε πως είχε δείξει λαμπρή διαγωγή κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του στο στρατό.

Τότε ο Σεφέρ ξαναγύρισε στο φτωχικό του της οδού Κοκκλιέρ, στρατηγός χωρίς στατεύματα πια και χωρίς σύνταξη...

Η μόνη του παρηγορία ήταν η λαμπρή στολή του, μα σε λίγο καιρό τον ανάγκασαν να τη βγάλει κι' αυτή. Ξαναχρίστηκε τώρα την παλιά φτωχική του ζωή μαζί με την κόρη του, η οποία ξενοδοχόταν για να τον συντηρή...

Κι' ενώ οι συνάδελφοί του γινόντουσαν από τον Ναπολέοντα στρατάρχαι, πρίγκιπες και βασιλείς, ο Σεφέρ φτωγούρευσε στο σπίτι του... Στά 1832, η επιδημία της χολέρας, του άρπαξε την κόρη του, αφήνοντας τον μόνο, γέρο, χωρίς κανένα πέντημα.

Λησμονημένος απ' όλους, πέθανε σε ηλικία ογδόντα-τεσσάρων ετών, χωρίς να παρακολουθήσει κανείς την κηδεία.

Έν τούτοις, αν ο Σεφέρ είχε φανεί λίγο έξυπνος, θα κηδεύονταν βασιλικά και θα είχε σήμερα το λαμπρό κρημίο του, ανάμεσα στους άλλους εθνικούς ήρωες της Γαλλίας.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο χαλίφης Άμπου Μπεχέρ, ο έσπονδοσθείς Δίκαιος, συνήριζε να κάνει κάθε βράδυ την ακόλουθη προσευχή:

—Θεέ μου, εσύ που με γνωρίζεις καλύτερα από κάθε άλλον, κάνε με, σε παρακαλώ, καλύτερο απ' ό,τι με νομίζουν. Συγχώρεσέ με για όλα που ξέρω και μη λογαριάζεις στο ενεργητικό μου όλα καλά λένε για μένα. ***

Πρώτησαν κάποτε έναν Άραβη σοφό:

—Ποιά μάτια βλέπουν καλύτερα, τα μάτια ή τα γαλανά, των μικρών ή των μεγάλων, των ανδρών ή των γυναικών, των ανθρώπων ή των ζώων;

—Καλύτερα απ' όλα, απάντησε ο σοφός, βλέπουν τα μάτια του φονερού, γιατί αυτά βλέπουν και ό,τι δεν υπάρχει. Τα μάτια του φονερού βλέπουν τα πάντα και μόνο το καλό δεν υπορούν να ίδουν!

Συνιστάμεν την ΟΡΘΟΔΟΞΟ

ΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ

ΔΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της

Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μῳ.

Μενάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΗΣ MARQUERITE DE LA SAUGERIE

Η ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ

20 ετών, ξανθή, χαριτωμένη.

(Σ' ένα γραφείο. Ο Ζεράρ Μπωμόν κάθεται μόνος του και γράφει. Κάθε τόσο σηκώνει τα μάτια του και κοιτάει το ρολόι).

ΖΕΡΑΡ. — Θεέ μου! Πόσο άργα προχωρεί η ώρα!... Πότε θα φτάσουν οι πέντε για νύχτη μέρας; Πότε θα την ιδω με μπάινι εδώ μέσα, ξανθή και φωτεινή σαν τον ήλιο, μ' ένα γλυκύτατο χαμόγελο στα χείλη; Είναι όμορφη, πολύ όμορφη η αγαπημένη μου, μα εγώ την αγαπώ από πάντων για την ώρα της ψυχής... Ναι... Έχει μια τόσο όμορφη, εμπνευσμένη ψυχή, η θελητική μου συνεργάτις. Γράφει τόσο τέλεια... Μου φέρνει κάθε τόσο για τα περιοδικά και τις εφημερίδες μου θαυμάσια πεζά τραγούδια, ποιήματα, διηγήματα... Με τι πάθος με τι δύναμη τα γράφει όλα!... 'Α, μα είμαι ξετρελαμένος μαζί της!... Δεν θα μπορούσα πια να σιωπήσω και σήμερα... Θα της πω πόσο τη θαυμάζω, πόσο την αγαπώ!... Πρέπει πια να το μάθω!... Πρέπει!... Θα της αρωμαίνω να γίνει γυναίκα μου... 'Α, ναι... 'Αμέσως. Είναι τόσο σοβαρή, δεν αρέπει ούτε μια στιγμή να την αφήσω ν' αμφιβάλλω για την αγνότητα των αισθημάτων μου.

(Ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα).

ΖΕΡΑΡ. — Θεέ μου!... Το χτύπημά της!... Είναι εκείνη! (Δυνατά). Εμπρός!...

(Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μέσα η Κλαυδία, με μια δέσμη χειρόγραφα στο χέρι).

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Καλησπέρα σας, κύριε Μπωμόν.

ΖΕΡΑΡ. — Καλησπέρα σας, δεσποινίς. Καθίστε, παρακαλώ.

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Σας έφερα πάλι αρκετά έργα μου.

ΖΕΡΑΡ. — 'Ω, ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς... Λοιπόν, ξέρετε ότι κάθε μέρα λαμβάνω συγχρητίρια γράμματα για σας; Όλοι αναγνωρίζουν ότι έχετε σπάνιο ταλέντο... Ποδό πάντων τα τελευταία σας έργα ήταν αξιοσημείωτα.

ΚΛΑΥΔΙΑ. (κοκκινίζοντας). — Είσαθε υπερβολικός...

ΖΕΡΑΡ. — 'Όχι... Έσείς είστε μετριοφρόνως... Σας βεβαιώνω ότι γράφετε τέλεια... Είμαι γοητευμένος μαζί σας... Μα γιατί επιμένετε να γράφετε με ψευδώνυμο; Γιατί δεν θέλετε να δοξάσετε το όνομά σας;

ΚΛΑΥΔΙΑ. (ταραγμένη). — Δεν α' ενδιαφέρει η δόξα...

ΖΕΡΑΡ. — Γιατί, δεσποινίς Κλαυδία, έσείς που γράφετε τόσο παθητικά, φαίνεστε τόσο αδιάφορη προς τη ζωή;... 'Αν δεν διάβαζε τα γεμάτα ζωή και πάθος έργα σας, θα φανταζόμουν ότι είστε μια ψυχρή λιγώ... άνασθητη. 'Αλλά και πάλι δεν θα τολμούσα να το πιστέψω, γιατί είστε τόσο μελαγχολική... Και η μελαγχολία σας δεν είναι δυνατόν βέβαια να προέρχεται

από άνασθησία. ΚΛΑΥΔΙΑ. (με αδημονία πάντα). — 'Ω, κύριε Μπωμόν!...

ΖΕΡΑΡ. — Δεσποινίς Κλαυδία... 'Ακούστε με... Είναι τώρα καιρός που θέλω να σας πω κάτι... Δεν φαντάζεστε πόσο... Ναι, πόσο σας αγαπώ!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. (κατάπληκτη). — Μ' αγαπάτε!

ΖΕΡΑΡ. — Ναι!... Σας αγαπώ βέβαια για την όμορφη σας, αλλά από πάντων για την ώρα σας ποιητική ψυχή, για τις υψηλές σας εμπνεύσεις, για τα πνευματικά σας χαρίσματα...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — 'Αλλοίμονο!...

ΖΕΡΑΡ. — Γιατί στεναίξετε; Δεν είστε λοιπόν ευχαριστημένη που σας αγαπώ; Μου φαίνεται ότι είστε μόνη κι' έσείς στον κόσμο, όπως κι' εγώ... Δεν θέλετε λοιπόν να ενώσουμε τις τύχες μας, δεν θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; (Η Κλαυδία σιωπάζει).

ΖΕΡΑΡ. — Γιατί σιωπάζετε, αγάπη μου; Δεν με θέλετε;

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Δεν είναι δυνατόν!...

ΖΕΡΑΡ. — Τι δεν είναι δυνατόν!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Κύριε Ζεράρ, πρέπει να σας πω τέλος την αλήθεια... Δεν είμαι εντελώς μόνη στον κόσμο, όπως νομίζετε.

ΖΕΡΑΡ. — Θεέ μου!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — 'Αγαπάτε λοιπόν κανένα;...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — 'Όχι, δεν αγαπώ κανένα. 'Αλλά έχω μια αδελφή...

ΖΕΡΑΡ. — Και τι εμπόδιο μπορεί να φέρη στην ένωση μας η αδελφή σας; Θα την αγαπώ όσο κι' εσύ!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — 'Η αδελφή μου... (Κλαίει με λυγμούς).

ΖΕΡΑΡ. — Γιατί κλαίς, μικρή μου, αγαπημένη μου Κλαυδία; Μου κάνει πολύ κακό να σε βλέπω να κλαίς.

ΚΛΑΥΔΙΑ. — 'Αχ, κύριε Μπωμόν!... Νά ξέρετε... 'Η αδελφή μου είναι μια ανάπηρη, σχεδόν παράλυτη, χαμπαύρα... ΖΕΡΑΡ. — 'Η δυστυχισμένη!... Θα την αγαπάμε όμως τόσο κι' οι δύο μας, ώστε θα την κάνουμε να ξεχάσει τη δυστυχία της... Θα την έχουμε πάντα μαζί μας!... Θα την περιποιούμαστε... Δεν θα της λείπει τίποτε.

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Κύριε Μπωμόν!...

ΖΕΡΑΡ. — Λέγε, αγάπη μου. Λέγε μου, ανεκτίμητη, μικρή μου Μούσα!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — 'Αλλά και πάλι δεν θα τολμούσα να το πιστέψω, γιατί είστε τόσο μετριοφρόνως, Κλαυδία.

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Δεν πρόκειται για

μετριοφρόνως... Δεν είμαι εγώ ή Μούσα. 'Η Μούσα είναι η αδελφή μου.

ΖΕΡΑΡ. — Τι λές, Κλαυδία; ΚΛΑΥΔΙΑ. — Ναι!... 'Όλα τα χειρόγραφα που φέρνω, ό' αυτά τα έργα που θαυμάζετε τόσο, δεν είναι δικά μου!... Είναι της αδελφής μου!... 'Όλα!... 'Όλα!... 'Εγώ δεν είμαι άξια να αίσθανθώ και να γράψω όπως εκείνη. Σας τα παρουσιάζω όμως ως δική μου, γιατί ή φτώχη μου Λώρα νομίζει ότι, αν μάλιστα πώς είν' έργα μιας απόκληρης, δεν θα τα δεχόσαστε πια εύκολα... Είναι τρομερό!... 'Αλλά, οσάκις τόλμωσα ή ίδια, στηριζόμενη στα δεκαπέντε της, να πάω χειρόγραφα της σε δημοσιογράφους, τα δέχτηκαν πολύ ψυχρά και ούτε θέλησαν να ρίξουν μια ματιά στα έργα της... 'Ενώ έμένα με δέχονται παντού με ευγένεια.

ΖΕΡΑΡ. — Θεέ μου!... Τι ανέλπιστη αποκαλύψις! Τώρα θυμάμαι... Ναι, είχε έρθει κάποτε μια ορατική νέα, την οποία...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — ... Την οποία διώξατε.

ΖΕΡΑΡ. — Συγχωρέστε με, δεσποινίς... 'Αλλά...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Βλέπετε λοιπόν, κύριε, ότι δεν είναι δυνατόν να γίνω γυναίκα σας, αφού η ψυχή που ερωτεύθηκα δεν είναι η δική μου, αλλά...

ΖΕΡΑΡ. — Γράφει πολλές φορές και τη νύχτα, για να μπορούμε να ξησινούμε...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — 'Αλλά δεν είναι βέβαια δυνατόν να γίνω γυναίκα σας αυτή!...

ΖΕΡΑΡ. (βιασμένα). — Τότε γίνου εσύ, Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — 'Α, όχι!... Ποτέ!... 'Αν και δεν είμαι ποιήτρια, όπως η αδελφή μου, εν τούτοις δεν θα δεχθώ ποτέ να γίνω γυναίκα ενός ανθρώπου, ο οποίος δεν μ' ερωτεύτηκε για την ψυχή μου. Για τον έρωτα δεν φτάνει ούτε μια ώρα ψυχής μόνο, ούτε μόνο ένα όρατο πρόσωπο... Χρειάζονται και τα δύο μαζί!... Πρέπει να τ' αγαπήσω και τα δύο!... Γι' αυτό, δεν είναι δυνατόν να παντρευτείτε ούτε με την αδελφή μου, ούτε μ' εμένα. (Σηκώνεται να φύγει). Χαίρετε, κύριε Μπωμόν.

ΖΕΡΑΡ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

ΚΛΑΥΔΙΑ. — Χαίρετε, δεσποινίς Κλαυδία!...

Η ΤΑΝ, αδερφέ μου, μία μικρή χαριτωμένη κοούλα...

Κάθε φορά που ξαναγυρνούν στη μητέρα μου αυτά τα λόγια, θυμάμαι δύο ζευγάρια μάτια, σχεδόν σδυμένα από την ηλικία, που γελούσαν μ' έκφραση αληθινής αγάπης και συμπόνιας, ξανακούω δύο τρεμάμενες γεροντικές φωνές που με βεβαίωναν πως εκείνη ήταν αληθινά μία μικρή χαριτωμένη κοούλα...

Η ανάνηψη αυτή ολόλογη πώς μου κάνει και σήμερα ακόμα την ψυχή ευτυχισμένη κι' αγαρού. Είναι μία από τις πιο ωραίες και πιο εύχρηστες θύρες που μου άνοιξαν από τα χρόνια των μεγάλων μου περιπετειών στα μέρη της πατρίδας μου. Ερχόμουν τότε από τις στέπες που απλώνονται πέρα από τον ποταμό Δόν και πήγαινα στο Βορονίεζε, όταν συνάντησα στο δρόμο δύο γέροντες ταξιδιώτες. Ήσαν άνθρωποι και θα ήχαν στη γαλήνη τους κι' οι δύο μαζί πάνω από εκατόν πενήντα χρόνια.

Βάζονταν μ' αργό κι' αργό στο θύμα. Ήσαν βαρυστοιμαμένα τα παπούτσια τους τα καμμένα από λινό ύφασμα πάνω στη ζεστή γκόννη του δρόμου και στα πρόσωπά τους και στα ρούχα τους είχαν αποτυπωμένα κάτι που έδινε άμεσως την εντύπωση πως έχοχόντουσαν από πολύ μακριά.

—Ερχόμαστε από το κυβερνείο του Τσάρο με τη βοήθεια του Θεού, μου απάντησε ο γέρος άμα τον ρώτησα, επικυρώνοντας έτσι μία σχετική μου σκέψη.

Η γοργή με κούταζε με τ' αγαλιά της μάτια. Που άλλοτε θάγαν χρώμα γαλανό, χαμογέλασε φιλικά και πρόθυμα αναστενάζοντας:

—Είμαστε από ένα μικρό χωριό, τη Λισάγια, από την περιφέρεια Νιχόλσκ...

—Τότε θάστε πολύ κουρασμένοι από το δρόμο, τους είπα.

—Κουρασμένοι; Όχι, και τόσο. Βαστάμε ακόμα και με τη βοήθεια του Θεού πάμε σιγά-σιγά...

—Έχετε κάμει κανένα τάμα;

—Έχουμε κάμει ένα τάμα, αδερφέ μου, είπε η γοργή. Δώσαμε υπόσχεση στους άγιους να πάμε να προσκυνήσουμε στο Σολοβέτς.

—Έλα, γοργή, ε' ξεκουραστήμε λιγάκι! πρόσθεσε ο γέρος, γυρίζοντας προς τη συντροφισσά του.

—Όπως θέλεις! του αποκρίθηκε εκείνη.

Έτσι καθίσαμε κι' οι τρεις μας κάτω απ' τον ήσκιο μιας γέριχης ιτιάς, στην άκρη του δρόμου.

Έκανε ζέστη. Ο ούρανος ήταν ασυνέφιστος κι' ο μακρύς δρόμος γινόταν από υγρό κι' από πίσω μας, στα βάθη του ορίζοντα που τον εβάραιναν η καταχνιάς.

Γύρω μας ήταν όλα έρημα και μελαγχολικά. Δεξιά κι' αριστερά απλώνονταν μεγάλα χωράφια, παταμένα με βόζια, άκινητα και στεγνόμενα.

—Η βόζια δεν πήγε φέτος καλά! είπε ο γέρος, ενώ μου έδινε κάμποσα στάχυα που που λίγους τ' είχε κόψει.

Η γοργή έλασε τη δύναμή της εδω πέρα. Μιλώσαμε λοιπόν για τη γεωργία και για τη δυστυχία των Μοσκόβιων.

Η γοργή άκουσε αναστενάζοντας κι' επέταξε από καιρό σε καιρό καμιά λογιική παρατήρηση στη συζήτησή μας.

—Νά, που θα χραισάμε ακόμα η μικρούλα αν ζούσε ακόμα! είπε ξαφνικά, σίγοντας ένα βλέμμα στα φτωχά χωράφια με τη βόζια. Έδω θάταν η θέα της...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

Η ΑΧΤΙΔΑ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ...

μικρούλα αν ζούσε ακόμα! είπε ξαφνικά, σίγοντας ένα βλέμμα στα φτωχά χωράφια με τη βόζια. Έδω θάταν η θέα της...

—Ναί, θάδουσε τρόπο να δούλη τους χωρικούς από τη στενότητα θέσι τους, πρόσθεσε ο γέρος κουνώντας το κεφάλι του.

—Επειτα σόπασαν κι' οι δύο.

—Για ποιόν μιλάτε; τους ερώτησα. Κι' ο γέρος μου αποκρίθηκε σιγά:

—Για μία που δεν υπάρχει πια...

—Ζούσε κοντά μας, στο χωριό μας, στο σπιτάκι μας, ήταν από μεγάλο ξάκι... πρόσθεσε η γοργή.

Κι' άρχισαν να μου διηγούνται την ιστορία της, στην αρχή αργά, έπειτα γρηγορότερα, κυττάζοντάς με στα μάτια, μιλώντας κι' οι δύο με τη σειρά, ο ένας ύστερ' απ' τον άλλο:

—Ήταν μία μικρή χαριτωμένη κοούλα...

—Την είχαν εξορίσει στον τόπο μας... Την έφερε η άστνομμία...

—Ήθελε, όπως φαίνεται, το καλό όλου του κόσμου, το καλό των φτωχών...

Αυτό όμως δεν επιτρέπεται... Κι' έτσι τη διώξαν από την πατρίδα της...

—Όταν μπήκε στο σπίτι μας ήταν κατακόκκινη απ' το κρύο κι' έτρεμε από την παγωνιά...

—Ήταν μικρούτσικη, ίδια με κοούλα...

—Τη φέραμε γοργόρα κοντά στο μαγαζάκι...

—Το μαγαζάκι μας ε'νε μεγάλο και ζεστό...

—Επειτα της δώσαμε φαί.

—Και τότε γέλασε...

—Τα μάτια της ήταν μαύρα σαν τα μάτια του ποικιού...

—Κι' όταν συνήθε την έπιασαν τα κλάμματα, Εύχαριστώ πολύ, καλό μου άνθρωποι, μ' είπε...

—Μολαταύτα καταπάτησε άμεσως με τη δουλειά, είπε ο γέρος γελώντας δυνατά και μισοκλείνοντας τα μάτια του ευχαριστημένα.

—Νά την έβλεπε πώς γούζε την κάμαρα σαν σβούρα και πως ανάκατευε όλα τα πράγματα. Πρώτα-πρώτα τάβαλε με το υαστέλλο. Έπρεπε να φύγει, λέει, από εκεί που ήταν. Τό πήρε μόνη της, με τα χεράκια της, και τάβαλε στην αιώλη. Και τ' άκουζα τον ήχο της ταβάνης κι' αυτά από την κάμαρα. Τό πήρε, τ' άφίλησε στα ρου-

θύνια τους και τ' άβγαλε έξω...

—Χά, χά, χά!...

Γελούσαν τώρα κι' οι δύο μ' όλη την καρδιά της και μόλις μπορούσαν να πάρουν ανάπνοη...

—Δεν είχε περάσει ούτε μία ώρα από τότε, πρόσθεσε ο γέρος...

—Μας έκανε κι' ιδρώνουμε...

—Κι' αυτή η ίδια γελούσε, έκανε μεγάλο θόρυβο και χτυπούσε καταγής τα ποδαράκια της...

—Όσοπου ξαφνικά την πιάνει μία συλλογή και μία τρομάρα...

—Ήθελε σώνει και καλά να πεθάνη...

—Έκλαιγε άδιάκοπα και μ' έσπάρζε την καρδιά...

—Ανησυχίσαμε και τη ρωτούσαμε τί έχει... Μά δεν έλεγε τίποτε και κανένας δεν μπορούσε να καταλάβει τον πόνο της...

—Στο τέλος μ' άσπαιρνε το παράπονο και κλάιγαν και μεις, χωρίς να ξέρουμε γιατί...

Τη χαϊδεύαμε και κλαίγαμε κι' οι τρεις...

—Σεργάσαμε να σου πούμε πως έχουμε ένα παιδί μας στο στρατό, πρόσθεσε η γοργή. Τό άλλο δούλευε στο μεταλλείο...

—Θάταν ως δεκοχτώ χρονών αυτή, όχι περισσότερο...

—Φαινόταν σαν νάταν μόνο δώδεκα...

—Τί λές εκεί, γοργή; Είχε γερό κόκκαλο. Κι' αν ήταν μικροκαμωμένη, τί έφταγεν αυτή;

—Θεός φυλάξει! Μήπως το είπα για να την κατηγορήσω; απάντησε η γοργή και να γράσει και μάλιστα...

—Επειτα σόπασαν κι' οι δύο και θυβήθηκαν στις αναμνήσεις των.

—Κι' έπειτα τί άπόγινε; ρώτησα εγώ σε μία στιγμή.

—Τί άπόγινε; Τίποτε, αδερφέ μου, είπε αναστενάζοντας, ο γέρος. Δεν υπάρχει πια. Την πήρε ο πνεύμας...

Και δύο μικρά δάκρυα κύλησαν απάνω στα ρυτίδιαμένα μάγουλά της.

—Ναί, αδερφέ μου! πέθανε. Μονάχα δύο χρόνια έζησε μαζί μας. Την έφερε όλο το χωριό. Γνώριζε να διαβάζει και να γράφει και μάθαινε και τους χωρικούς μας. Πήγαινε ακόμα και στις συνεδριάσεις της κοινότητας...

Και μιλούσε. "Α, πως εφώναζε κάποτε! Ήσαν μία κόρη πολύ έξυπνη και κάτι παραπάνω ακόμα, είχε ψυχή

μαλαματένια. Για όλους πονούσε, όλους τους είχε στην καρδιά της. Και τί καλά που έφερε τη γεωργία!

—Όλα τ' άξερε. "Από πού τ' άξερες όλα αυτά, ψυχούλα μου;" τη ρωτούσαμε. "Από τ' άβελια", μ' άπαντούσε. Ήταν μία τσιτρή μισοκούλα, για μ' άμας ήταν μεγάλη, δομημένη και δασκάλα. Φρόντιζε και για τους άρρώστους, πήγαινε και τους έβλεπε μέρα και νύχτα, τους έδινε φάρμακα και τους μιλούσε τόσο γλυκά, τόσο τρυφερά!...

Κι' άξαφνα έπεσε κάτω άρρωστη, άναίσθητη, με παραμυλητά. Και την ώρα που πηγαίναμε να φωνάξουμε τον παπά, έσφύρησε η καλή, η άληθινή, η άγια κοπέλλα...

Στα λόγια αυτά καινούργια δάκρυα κύλησαν απάνω στα μάγουλα της γοργής. Κι' εκείνη τη στιγμή αϊθνήθηκα κάτι παράξενο: μου φάνηκε πως έκλαιγε για μένα.

—Όλο το χωριό μαζεύτηκε μπροστά στο σπίτι μας. Δεν πίστευαν πως είχε πεθάνει. "Α, την καυμένη, πόσο την άγαπούσαν! Ήταν μία κοπέλλα τόσο γλυκεία. "Όλοι οι χωρικοί άκούβησαν το λείψάνο της...

—Έπειτ' από δύο βδομάδες, όταν έφτασαν η άποκρίση, άποσάτισαν να πάμε στο προσκύνημα και να παρακληθούμε για την ψυχή της. "Όλοι μας οι γειτόνοι δάβησαν κι' αυτοί να μ' άκινήσουν...

—Σύρτε λοιπόν, μ' άλεγαν. Γεράσαμε πια. Θά κάμετε ένα καλό για την ψυχή σας...

—Κι' έτσι, αδερφέ μου, φύγαμε...

—Κάνατε όλο αυτόν το δρόμο με τα πόδια;

—Όχι, όλοι, αν και αυτός που κάναμε δεν ήταν λίγος για την ηλικία μας. "Όταν μ' άφώναζε κανένας, υπάκουε στην καρδιά του κι' έπειτα πάλι τραβούσαμε με τα πόδια, σιγά-σιγά, όσο μπορούσαμε. "Αχ, αν είχαμε τα ποδαράκια εκείνης, έλλαζε το πράγμα...

—Όταν να μιλούν ξανά γι' αυτήν που δεν υπάρχει πια, για τη μικρή χαριτωμένη κοούλα τους, που πέθανε από τον πνεύμα.

Είχαν περάσει με τις φλυαρίες μας παραπάνω από δύο ώρες άφόρτος καθίσταμε εκεί. Σε λίγο πέρασε ένας χωρικός με το άμάκι του, απάντησε στο χαιρετισμό που του κάναμε, μ' άς κούταζε καλά και φώναζε στους γέρους:

—Ανεβάτε άπάνω, γέροντες, να σ' άς πάω ως το γειτονικό χωριό!...

Ο γέρος κι' η γοργή πήραν θέσι κοντά του κι' έξαφνίστηκαν μέσα σε σύννεφα από σκόνη. Σηκώθηκαν και τους παρακολούθησε ως πέρα με το βλέμμα.

Και για πολλήν ώρα ακόμα συλλογίζομουν το γεροντικό αυτό ζευγάρι που είχαν περπατήσει χιλιάδες βέρσια για να πάει να προσυχηθή για μία κόρη που είχε περάσει τυχαία απ' τη ζωή τους και που είχε ζυπνήσει μέσα στην καρδιά τους το άσθημα της άγάπης...

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΜΕΓΑΡΑ. — Κατά την 1ην Νοεμβρίου συνηντήθησαν ένταυθα εις το γήπεδον του «Βύζαντος» αι ομάδες «Ολυμπιακός» Κορίνθου και «Βύζας» Μεγαρόν.

Κατόπιν σκληρού και πεισματώδους αγώνος, νικητής ανέδειχθη ο «Βύζας» διά τεριμάτων τριών εναντι δύο. Την νικητρίαν ομάδα απέτελούν οι κ.κ. Παπαγιάννης, Θωμάδης, Μεταξάς, Παντεράλης, Κυριακούλης, Παπαναϊφίλης, Κουτεμάνης, Μιχαήλας, Ρηγάς, Σχινάς, Χαλόφτης και Στεφανίδης.

Π. ΜΠΕΝΣ

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Την 1 Νοεμβρίου συνηντήθησαν ένταυθα εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν αγώνα αι ομάδες «Ασπίς» Εσάνθης (πρωταθλήτρια Αντικης Μακεδονίας) μετά της ομάδος της πόλεως μας «Φίλιπποι» (πρωταθλήτριας Ανατολικής Μακεδονίας). Κατόπιν όρωίου και πεισματώδους αγώνος, η όμας των «Φιλιππων» κατώρθωσε και επεβλήθη της «Ασπίδος» διά τεριμάτων τεσσάρων εναντι τριών.

Επίσης την αήτην ήμέραν, πρό του άνωτέρω αγώνος, συνηντήθησαν εις φιλικόν αγώνα αι Β' ομάδες των «Φιλιππων» και της «ΑΕΚ». Αι δύο ομάδες άνδειχθησαν ισόπαλοι, έπιτυχούσαι άνά 2 τέρματα έκαστη.

Σ. ΚΑΚΟΥΓΑΙΔΗΣ

ΑΛΜΥΡΟΣ. — Την Κυριακήν 1ην Νοεμβρίου συνηντήθησαν εις την πόλιν μας αι ομάδες «Αχιλλεύς» και «Αρης». Κατόπιν σκληρού αγώνος, νικητής άνδειχθη ο «Αχιλλεύς» διά τεριμάτων τριών εναντι οδδενός της αντιπάλου ομάδος. Την νικητρίαν απέτελούν οι κ.κ. Ν. Χριστοδούλου, Α. Ραγάδος, Α. Παντελής, Χ. Κουντουμάνος, Γ. Έσχιντζόπουλος, Ν. Φασούλας, Δ. Χαντζής, Α. Έσχιντζόπουλος, Α. Γεωργαντζόπουλος, Ι. Μπάδρας και Γ. Τριγκιλιάνος.

ΑΘΑΝ. ΣΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. — Την Κυριακήν 1 Νοεμβρίου συνηντήθησαν εις το γήπεδον της «Ενώσεως» Άσπροσταίμου Μαισουλίου η διώνυμος όμας μετά του «Ολυμπιακού» Προσφύγων Άγρινίου. Κατόπιν τεχνικού αγώνος, νικητής άνδειχθη ο «Ολυμπιακός» διά τεριμάτων 3—2. Έκ της νικητρίας ομάδος διεκρίθησαν ο τεματοφυλάξ, ο πέντρα χάφ, ο σέντρα φρό και ο μέσο άριστοφ, ο όποιος και έπέτυχε το νικηφόρον τέμα ύπερ της ομάδος του.

ΠΕΡ. ΦΕΣΜΕΚΙΑΝΙΔΗΣ

ΜΥΤΙΑΗΝΗ. — Την Κυριακήν 1 Νοεμβρίου συνηντήθησαν εις φιλικόν αγώνα αι ομάδες «Αρης» και «Νίκη». Ο «Αρης» κατήλθε εις τον αγώνα με έξασθενημένη σύνθεσι. Περί τα μέσα όωως του δευτέρου ήμιχρονίου, ο διαιτητής κ. Λυρίτης άπεχώρησεν εκ του γηπέδου, τόν όποιον ήκολούθησε και ή

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Εάνθην Νέα ν. Αγιον. Στείλτε κατόλογον όλων των βιβλίων σας, σ' άς παρακαλούμεν. Σ. ο. φ. Βεργώνη ν. Βόλον. Διοτιχός δεν εινε εύκολο αυτό σ' ε'άς, προκειμένου μάλιστα περί βιβλίων, όχι φιλολογικών ή ιστορικών, αλλά θρησκευτικών. Άπευθυνθήτε στον κ. Γεώργ. Λαδών, βιβλιοπώλην, επί της όδου Ακαδημίας. Χρ. Φουρντούλα κ η ν. Θεογίτην. Πρός τό παρόν δεν εινε δυνατόν. Δι' αϊ δημοσιεύονται ήδη τα κακτικά μυηιστορήματα. Έχουμε δε επί πλέον άναγγέλλει και νέα. Για να τελειώσουν όλ' αυτά, πρέπει να περάση έτος σχεδόν. Γ. Ν. Κουμή ν η ν. Τό ποιήμα σας για την Κύπρο όχι έπιτυχές. Ίδου π.χ. οι πρώτοι τόν στίχοι:

Καίμεν Κύπρο, όρραφή
Σέ κλήει η 'Αθήνα

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Η ποδοσφαιρική όμας Πρεβέζης «Νικόπολις»

Εις την συνάντησιν ταύτην ή «Παναχαϊκή» κατήλθε με νέαν έντελώς σύνθεσιν. Η επιθετική της γραμμή εϊργάσθη θαυμάσια με έπικεφαλής τόν κεντρικόν της κ. Άλεξόπουλον. Οι μέσοι επίσης έτροφοδότην καλώς την επιθετικήν γραμμήν και ιδιαιτέρως ο κ. Σηλησιόπουλος. Η άμυνά της έπαιξε καλά, όπως πάντοτε, με έπικεφαλής τόν άπισθοφύλακα Γίλια, όστις και ήτο ο καλύτερος των 22 παικτών.

Χ. Π.

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Η ποδοσφαιρική όμας «Ατλας», Παράστημα του Γεννασιού Συλλόγου «Νίκη» του Βόλου.

Τόν κάθε πόνο μου ξεχνώ και μες
(αί' της καρδιάς μου
να βάθη τα άπόκρυφα, σε λατρώ
(Δατέρνα.

Κατόπιν όμας του τετραστίχου αυτό έρχεται ο έξης στίχος:

Νοιώθω σαν άχνα τη γλυκειά φωνή
(νή σ' μεθυστική

Θέλατε δηλαδή να γράψετε:
Νοιώθω σαν άχνα τη γλυκειά φωνή
(σου τη μεθυστική

Και τό τινέατε. Άποφύγετε τα αυτά, γιατί καλάνε τό στίχο. Ελένη ν. Κορνήριου, Θεογίτην. Εύχαριστούμεν.

Όχι χρίσμα. Σ. ο. φ. Βεργώνη ν. Βόλον. Διοτιχός δεν εινε εύκολο αυτό σ' ε'άς, προκειμένου μάλιστα περί βιβλίων, όχι φιλολογικών ή ιστορικών, αλλά θρησκευτικών. Άπευθυνθήτε στον κ. Γεώργ. Λαδών, βιβλιοπώλην, επί της όδου Ακαδημίας. Χρ. Φουρντούλα κ η ν. Θεογίτην. Πρός τό παρόν δεν εινε δυνατόν. Δι' αϊ δημοσιεύονται ήδη τα κακτικά μυηιστορήματα. Έχουμε δε επί πλέον άναγγέλλει και νέα. Για να τελειώσουν όλ' αυτά, πρέπει να περάση έτος σχεδόν. Γ. Ν. Κουμή ν η ν. Τό ποιήμα σας για την Κύπρο όχι έπιτυχές. Ίδου π.χ. οι πρώτοι τόν στίχοι:

Καίμεν Κύπρο, όρραφή
Σέ κλήει η 'Αθήνα

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Εάνθην Νέα ν. Αγιον. Στείλτε κατόλογον όλων των βιβλίων σας, σ' άς παρακαλούμεν. Σ. ο. φ. Βεργώνη ν. Βόλον. Διοτιχός δεν εινε εύκολο αυτό σ' ε'άς, προκειμένου μάλιστα περί βιβλίων, όχι φιλολογικών ή ιστορικών, αλλά θρησκευτικών. Άπευθυνθήτε στον κ. Γεώργ. Λαδών, βιβλιοπώλην, επί της όδου Ακαδημίας. Χρ. Φουρντούλα κ η ν. Θεογίτην. Πρός τό παρόν δεν εινε δυνατόν. Δι' αϊ δημοσιεύονται ήδη τα κακτικά μυηιστορήματα. Έχουμε δε επί πλέον άναγγέλλει και νέα. Για να τελειώσουν όλ' αυτά, πρέπει να περάση έτος σχεδόν. Γ. Ν. Κουμή ν η ν. Τό ποιήμα σας για την Κύπρο όχι έπιτυχές. Ίδου π.χ. οι πρώτοι τόν στίχοι:

Καίμεν Κύπρο, όρραφή
Σέ κλήει η 'Αθήνα

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Εάνθην Νέα ν. Αγιον. Στείλτε κατόλογον όλων των βιβλίων σας, σ' άς παρακαλούμεν. Σ. ο. φ. Βεργώνη ν. Βόλον. Διοτιχός δεν εινε εύκολο αυτό σ' ε'άς, προκειμένου μάλιστα περί βιβλίων, όχι φιλολογικών ή ιστορικών, αλλά θρησκευτικών. Άπευθυνθήτε στον κ. Γεώργ. Λαδών, βιβλιοπώλην, επί της όδου Ακαδημίας. Χρ. Φουρντούλα κ η ν. Θεογίτην. Πρός τό παρόν δεν εινε δυνατόν. Δι' αϊ δημοσιεύονται ήδη τα κακτικά μυηιστορήματα. Έχουμε δε επί πλέον άναγγέλλει και νέα. Για να τελειώσουν όλ' αυτά, πρέπει να περάση έτος σχεδόν. Γ. Ν. Κουμή ν η ν. Τό ποιήμα σας για την Κύπρο όχι έπιτυχές. Ίδου π.χ. οι πρώτοι τόν στίχοι:

Καίμεν Κύπρο, όρραφή
Σέ κλήει η 'Αθήνα

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Εάνθην Νέα ν. Αγιον. Στείλτε κατόλογον όλων των βιβλίων σας, σ' άς παρακαλούμεν. Σ. ο. φ. Βεργώνη ν. Βόλον. Διοτιχός δεν εινε εύκολο αυτό σ' ε'άς, προκειμένου μάλιστα περί βιβλίων, όχι φιλολογικών ή ιστορικών, αλλά θρησκευτικών. Άπευθυνθήτε στον κ. Γεώργ. Λαδών, βιβλιοπώλην, επί της όδου Ακαδημίας. Χρ. Φουρντούλα κ η ν. Θεογίτην. Πρός τό παρόν δεν εινε δυνατόν. Δι' αϊ δημοσιεύονται ήδη τα κακτικά μυηιστορήματα. Έχουμε δε επί πλέον άναγγέλλει και νέα. Για να τελειώσουν όλ' αυτά, πρέπει να περάση έτος σχεδόν. Γ. Ν. Κουμή ν η ν. Τό ποιήμα σας για την Κύπρο όχι έπιτυχές. Ίδου π.χ. οι πρώτοι τόν στίχοι:

Καίμεν Κύπρο, όρραφή
Σέ κλήει η 'Αθήνα

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Εάνθην Νέα ν. Αγιον. Στείλτε κατόλογον όλων των βιβλίων σας, σ' άς παρακαλούμεν. Σ. ο. φ. Βεργώνη ν. Βόλον. Διοτιχός δεν εινε εύκολο αυτό σ' ε'άς, προκειμένου μάλιστα περί βιβλίων, όχι φιλολογικών ή ιστορικών, αλλά θρησκευτικών. Άπευθυνθήτε στον κ. Γεώργ. Λαδών, βιβλιοπώλην, επί της όδου Ακαδημίας. Χρ. Φουρντούλα κ η ν. Θεογίτην. Πρός τό παρόν δεν εινε δυνατόν. Δι' αϊ δημοσιεύονται ήδη τα κακτικά μυηιστορήματα. Έχουμε δε επί πλέον άναγγέλλει και νέα. Για να τελειώσουν όλ' αυτά, πρέπει να περάση έτος σχεδόν. Γ. Ν. Κουμή ν η ν. Τό ποιήμα σας για την Κύπρο όχι έπιτυχές. Ίδου π.χ. οι πρώτοι τόν στίχοι:

Καίμεν Κύπρο, όρραφή
Σέ κλήει η 'Αθήνα

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Εάνθην Νέα ν. Αγιον. Στείλτε κατόλογον όλων των βιβλίων σας, σ' άς παρακαλούμεν. Σ. ο. φ. Βεργώνη ν. Βόλον. Διοτιχός δεν εινε εύκολο αυτό σ' ε'άς, προκειμένου μάλιστα περί βιβλίων, όχι φιλολογικών ή ιστορικών, αλλά θρησκευτικών. Άπευθυνθήτε στον κ. Γεώργ. Λαδών, βιβλιοπώλην, επί της όδου Ακαδημίας. Χρ. Φουρντούλα κ η ν. Θεογίτην. Πρός τό παρόν δεν εινε δυνατόν. Δι' αϊ δημοσιεύονται ήδη τα κακτικά μυηιστορήματα. Έχουμε δε επί πλέον άναγγέλλει και νέα. Για να τελειώσουν όλ' αυτά, πρέπει να περάση έτος σχεδόν. Γ. Ν. Κουμή ν η ν. Τό ποιήμα σας για την Κύπρο όχι έπιτυχές. Ίδου π.χ. οι πρώτοι τόν στίχοι:

Καίμεν Κύπρο, όρραφή
Σέ κλήει η 'Αθήνα

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Εάνθην Νέα ν. Αγιον. Στείλτε κατόλογον όλων των βιβλίων σας, σ' άς παρακαλούμεν. Σ. ο. φ. Βεργώνη ν. Βόλον. Διοτιχός δεν εινε εύκολο αυτό σ' ε'άς, προκειμένου μάλιστα περί βιβλίων, όχι φιλολογικών ή ιστορικών, αλλά θρησκευτικών. Άπευθυνθήτε στον κ. Γεώργ. Λαδών, βιβλιοπώλην, επί της όδου Ακαδημίας. Χρ. Φουρντούλα κ η ν. Θε

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς προαναγγέλουσαν οι μεγάλοι Παρισινοί Οίκοι Μόδας, στα είδικά των περιοδικών, εφέτος θα είναι πολύ «άν-δύγκ» για το άπνευμα, φορέματα από βελούδο, με κλειστό λαιμό και με μανίκια εφαρμοστά από βελούδο μέχρι το άγκυλόν και κάτω απ' αυτόν πολύ πλατειά από κρεπ-ντέ-σιν άσπρο, κεντημένα με χρυσή και μαύρη κλωστή.

—Τα κεντήματα αυτά, θα παριστάνουν πρό πάντων διάφορα εξωτικά σχέδια.

—Τα πλατειά και κεντημένα αυτά μανίκια, προσδίδουν πολλή χάρι και δίνουν μεγαλείο στην ρουαλέττα.

—Θα ιδούμε ακόμα και φορέματα άπογευματινά, από κρεπ-ζωζέτ, σκούρο και άνοιχτόχρωμο. Π.χ. ένα φόρεμα, μοντέλο του Παρισινού Οίκου Μανέν, είναι κατωμένο από ζωζέτα πράσινη και σκούρα και το άμπισοάν του κορσάζου, καθώς και το επάνω μέρος των μανικιών από ζωζέτα πράσινη άνοιχτή.

—Πολλά μοντέλα, πρό πάντων θαδούν, είναι σχεδίου «άμπιρ» δηλαδή ή μέση είναι πολύ ύψηλά, κάτω από το στήθος και τα μανίκια πολύ κοντά και φουσκωτά. Η φούστα είναι πολύ μακρύτερη και ίσια.

—Το σχέδιο «άμπιρ» ύψηλώνει και λεπύνει τη σιλουέττα.

—Επίσης και τα μοντέρνα νυχτικά θα είναι σε σχέδιο «άμπιρ». Ένα νέο νυχτικό, δύσκολα θα μπορούμε να το ξεχωρίσουμε από ένα θαλασσοφόρεμα. Και το νυχτικό, όπως και το φόρεμα, θα έχει μέση ύψηλή, κοντά μανίκια φουσκωτά και θα είναι μακρύ.

—Τα φορέματα «άμπιρ» θα έχουν μεγάλο τετραγωνικό ντεκολτέ, εμπρός και στην πλάτη.

—Θα ιδούμε και φορέματα σχεδίου «άμπιρ» έντελως χωρίς μανίκια.

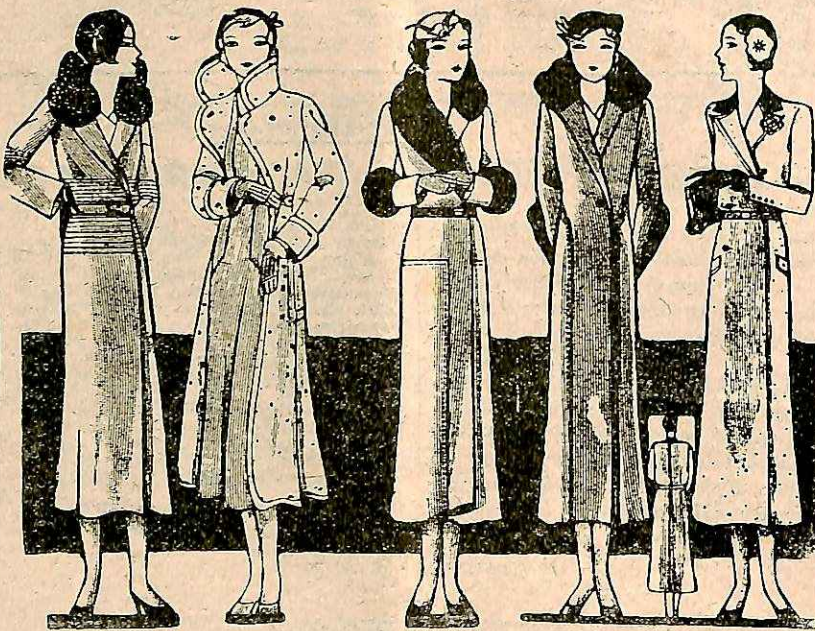
—Τα διάφορα κοσμήματα, τα όποια ήταν ως τώρα τόσο της μόδας, δεν θα συντηζώνται πειν για την ημέρα. Άλλα τα βράδια θα φορέσουμε εφέτος, πολλά κοσμήματα, κάθε είδους αλυσίδες και ψεύτικα.

—Εφέτος θα φορέσουμε και αμπαζόν, δηλαδή γάντια χωρίς δάχτυλα, σαν αυτά που φορούσαν ή γιαγιάδες μας.

—Θα είναι πολύ «άν-δύγκ» τα μανίκια γάντια με άξονα, και για το δάδυ, τα κεντημένα με σπράς.

—Κατά το καλοκαίρι, ή κομψή Παρισινή φορεσαν αμ-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Έπανωφόρι από ντρέ, γαργιρισμένο με βελονιές και με γιανιά από γούνα. 2) Έπανωφόρι ταξιδιού από ύφασμα μάλλινο χοντρό, με βούλως. 3) Έπανωφόρι από βελούδο-ντέ-λαϊν, με ντεκούπ και γούνα. 4) Πολύ κομψό έπανωφόρι με ντεκούπ στα πλάγια, και με γούνα στο μανίκια και στο γιανιά. Πίσω έχει μια μεγάλη πιέτα. 5) Έπανωφόρι από ύφασμα φανταζι, γαργιρισμένο με βελούδο.

ταίνω, διαφόρων χρωμάτων και πολύ μακρύτερα, αλλά για το χειμώνα θα είναι της μόδας μάλλον τα μαύρα.

—Καθώς θα είναι εφέτος «άν-δύγκ» και τα μανσόν, θα μπορούμε να φορέσουμε και στο δρόμο γάντια χωρίς δάχτυλα.

—Τα μανσόν θα είναι μικρά και σφαιρικά.

—Αν υπάρχει μέσα στο μπαούλο της μητέρας σας ένα μικρό μανσόν, κι' ένα ζευγάρι γάντια άξονα, της

γιαγιάς σας, μη διστάσετε να τα χρησιμοποιήσετε. Έτσι θα είστε έντελως της τελευταίας μόδας.

—Θα ιδούμε κατά το χειμώνα πολλά μανσόν, γούνινα και πολλά από ύφασμα άσπρο με το φόρεμα ένκυστο με μπάντες ή με μοτίφ από γούνα, ή από παλιό πολύτιμο ύφασμα.

—Εφέτος θα ιδούμε και άρκετά φορέματα, γαργιρισμένα με μπουγιόνε και με σούρες. Και έπανωφόρια άκόμα θαδούν με τις δύο

αυτές γαργιτούρες. Άλλα μόνο τα λεπτά και μαλακά ύφασματα θα είναι κατάλληλα για σούρες και για μπουγιόνε. Δηλαδή το κρεπ-σατέν, το μεταξωτό βελούδο, ή ζωζέτα, το τουλί, ή μουσελίνα, το τζέσευ και τα μάλλινα κρέπ. Η σούρα, πηγαινουν περισσότερο στα μανίκια.

—Θα φορέσουμε επάνω από τις θραδυνές τουαλέτες μας και μικρές κάπες, από βελούδο, με σούρωτά άμπισοάν και μανίκια.

—Θα ιδούμε και φορέματα θαδύν με μακρύτερα μανίκια πολύ πλατειά και πλισσέ.

—Θα ιδούμε ακόμα και μερικές θέστες κατωμένες από το ίδιο ύφασμα του φορέματος, και γαργιρισμένες κάτω στα μανίκια με πλατειά γούνα.

—Για τα φορέματα των παιδιών μας θα διαλέξουμε ένα ύφασμα μαλακό και ζεστό όπως είναι το λαινάκι, και το θαλασσοφόρο βελούδο. Για τα μικρά κοριτσάκια, είναι πολύ κατάλληλο και το μάλλινο σκωτσέζικο και το τζέσευ με φανταζι σχέδια, και το σέρζ. Τα πιο ταίριαστα χρώματα για παιδικά φορέματα, είναι το πράσινο και το κόκκινο.

—Καθημερινό κοστούμι για κοριτσάκια, γίνεται με φούστα σκωτσέζικη, με σούτερ κόκκινο ή πράσινο, πλεχτό και με έπανωφοράκι σκωτσέζικο ή μονόχρωμο, από λαινάκι ή ντρέ.

—Τα κορσάζα των παιδικών φορεμάτων είναι ίσια, με ύψηλή τάγια, και με φούστα άρκετά εφαρμοστή επάνω, κομμένη άν-φύρι ή με πιέτες.

—Το κορσάζο είναι πολύ λίγο ντεκολτέ και γαργιριστεί μ' ένα ίσιο γιανιά καδάκι, κομψωτό εμπρός. Συμπληρώνεται με μα πλατειά ζώνη από ύφασμα ή από δέρμα.

—Τα έπανωφοράκια των μικρών κοριτσιών γίνονται από το ίδιο συνήθως ύφασμα του φορέματος και γαργιρονται με γούνα, όπως και τα έπανωφορία των μεγάλων ή είναι έντελως άπλά, με γιανιά και πασαμέντα από το ίδιο ύφασμα.

—Η γούνα, ή όποια θα γαργιριστεί έπανωφοράκια των μικρών θα είναι ως επί το πλείστον του αυτού χρώματος με το ύφασμα του έπανωφοριού.

—Και τα μικρά κοριτσάκια θα κρατήσουν εφέτος μανσόν στοργυλά, από γούνα, άσπρο με το καπελλάκι ποικίς. Γιατί εφέτος θα είναι πολύ «άν-δύγκ» και πλάκια από γούνα.

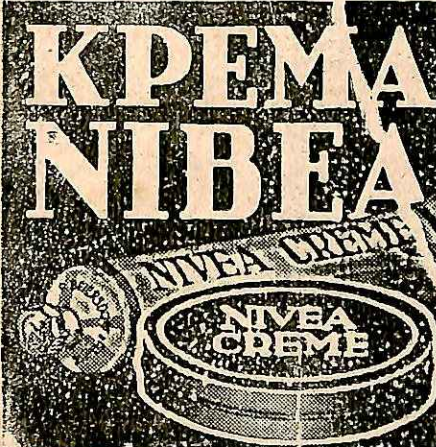
Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Στο δέρμα σας φωλιάζουν
άφάνταστες όμορφιές.

Ευπνήστε τις!
ΚΡΕΜΑ ΝΙΒΕΑ

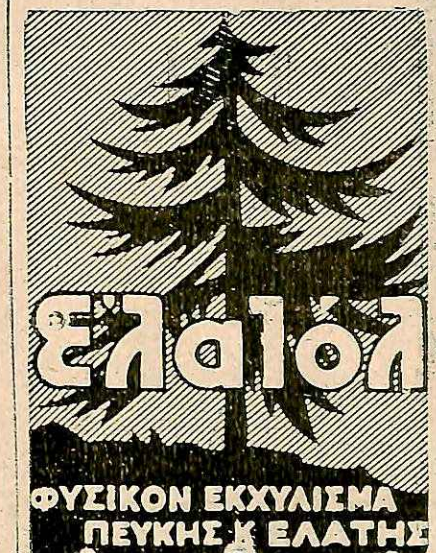
Ο άέρας και ο κακός καιρός καταστρέφουν από το άπροστάτατο πρόσωπό σας και τα χέρια σας τα συστατικά, που χρειάζονται για τη λεπτή εμφάνιση του δέρματος. Η Κρέμα Νιβέα, ή μόνη κρέμα που έμπεριέχει EUCERIT άνα-πληρώνει αυτά τα συστατικά και άπο-τελεί ένα έξοχο προφυλακτικό κατά των καιρικών επιδράσεων που βλέπουν το δέρμα. Προστατεύστε το δέρμα σας με την Κρέμα Νιβέα και δώστε του πίσω την φυσική του χάρι.

Μεταχειρισθήτε κάθε μέρα την Κρέμα Νιβέα: για ύπόθεμα πούδρας, σφούγγισμα φιασιδιού, για κρέμα έντρηξης και κρέμα νυκτός. Θα σας έξυμνητήση θανμάσια. Θα δήτε πως ή Κρέμα Νιβέα προσδίδει στο πρόσωπο και τα χέρια την όμορφιά, που έχει το δέρμα του σώματος.

Τιμάι Δρχ. 8.—, 16.—, 22.—, 30.—
ΓΕΛ. ΑΝΤΙΠΡ. ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΕΤΑΙΡΙΑ "ΔΑΦΝΗ",
ΘΕΑΤΡΟΥ 11, ΑΘΗΝΑΙ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ: Κ. Μ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ
Ρ. Ο. Β. 187, ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

Δυναμώνει τα νεύρα.
Εξουοράζει το σώμα.
Άπαλλάσσει από τον ιδρώτα.

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Όρθολογιστές ΑΟ. ΟΙΚΟΝΟ-
ΜΟΠΟΥΛΟΣ, έδδς Άθέρωφ 5,
τηλ. 53—40.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Έπδ δεκα-
εταίαν Έπιμελήτης της Ίδιαιρας
Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωγ.
Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκάστην 8-
δδς Κεφαλληνίας και Τεγέας 1.
Ώραι 9—11 π. μ. και 4—7 μ. μ.
Άριθ. τηλεφ. : 7-62.

ΑΣΠΡΟΡΟΥΧΑ

Είς Ιά ωίο μούλέρνα σχέδια
Έργασία έωιμελημένη χειρός
Όσώ έυκατέ δαυλέδες αυλήματα
ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΔΙΑ ΠΡΟΙΚΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΕΤΑΜ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8
ΑΘΗΝΑΙ

Προτού προβήτε εις παραγγελίαν
έπισκευθήτε τήν πλουσίαν συλλογήν μας

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

		Έσωτερ.	Έξωτερ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	Δρχ. 60	Δρχ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	του ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ	" 30	" 40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	του ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ έκκωτος τέμος	" 15	" 20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τέμοι)			
ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	του ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	" 20	" 30
ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	" 20	" 30
Η ΣΟΝΙΑ	του ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΚΡΕΒΙΑ	" 15	" 20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΣΩΗ	του ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	" 15	" 20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	" 15	" 20
Η ΜΟΝΜΑΤΡΗ	του ΜΥΡΣΕ	" 15	" 20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		" 5	" 8
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	του Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	" 5	" 8

Άπαντα τ' άνωτέρω έκλεκτά βιβλία εύρισκονται και πωλούνται εις τα Γραφεία του "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
Όδδς Λενα 7.

ΤΗΝ

6^{ΗΝ}

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Κ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Σταθμός
Δημοσιογραφι.
κῆς Προόδου

Ἡ «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» ἔρχεται νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς μίαν ἐκδηλον ἀνάγκην τῆς Κοινῆς Γνώμης. Θὰ πληροφωρῇ ἀρτίως καὶ θὰ κρίνῃ ἀντικειμενικῶς.

Προσωπικὸν ἀπὸ κορυφαίους δημοσιογράφους.— Εὐρύτατον δίκτυον Ἀνταποκριτῶν εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς καὶ Βαλκανικὰς Πρωτεύουσας καὶ εἰς ὅλα τὰ Κέντρα τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ.— Πληρέστατον ρεπορτάζ.— Ἰδιόκτηται καινεργεῖς ἐγκαταστάσεις. Τυπογραφικαὶ ἐκπλήξεις. Ὁργανωμένη παρακολούθησις τῶν Οἰκονομικῶν προβλημάτων.

Ἡ «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» θὰ ἔχῃ συνεργάτας τοὺς ἀριστεῖς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης, τὰς ἐπιστημονικὰς αὐθεντίας ὅλων τῶν εἰδικοτήτων.

Θὰ τηρῇ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐνημέρους τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως.

Θὰ δώσῃ εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν τῆς Κοινῆς τὰ καλύτερα ἀναγνώσματα καὶ μυθιστορήματα τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς καὶ ξένης φιλολογίας.